Agatha Christie

PEMBE EVDEKİ ÖLÜ

ALTIN KİTAPLAR

Tommy ve Tuppence, huzurevinde kalan teyzelerini ziyaret ettiklerinde yaşlı kadınların oradaki doktorlardan kuşkulanmalarını ve bazı tersliklerden bahsetmelerini önemsemezler, ne de olsa teyzeleri huysuz ihtiyarın tekidir.

Ancak Bayan Lockett "zehirli mantar çorbası"ndan ve Bayan Lancaster "şöminenin arkasında gizlenen cesetler"den söz ettiğinde Tommy ve Tuppence, kendilerini tüyler ürpertici bir maceranın içinde bulurlar ve bu macera her ikisini de ölümün eşiğine getirir...

"Uzun zamandır okuduğum en ürkütücü ve gizemli Agatha Christie romanı."

Sunday Express

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2132-4

9 789752 121324

www. agathachristie.com

KDV'den MUAFTIR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
BY THE PRICKING OF MY THUBMS

YAYIN HAKLARI
© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
1. BASIM/NİSAN 2016/İSTANBUL
4. BASIM/NİSAN 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2132 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha Christie

PEMBE EVDEKİ ÖLÜ

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Cinayetler Kulübü
Cinayetler Oteli
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Bayan Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poirot'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor
Çağrı

Bu kitap İngiltere ve diğer ülkelerde, "Tommy ve Tuppence'a ne oldu? Şimdi ne yapıyorlar?" diye soran okurlarıma adanmıştır. Hepsine en iyi dileklerimi sunar ve yıllar geçse de hiç değişmeyen Tommy ve Tuppence ile yeniden buluşmanın zevkini yaşamalarını dilerim.

Agatha Christie

İÇİNDEKİLER

Birinci Kitap
Güneşli Uçurum
1. Ada Teyze / 11
2. O Zavallı Sizin Çocuğunuz muydu? / 20
3. Bir Cenaze Töreni / 35
4. Bir Ev Resmi / 40
5. Yaşlı Bir Kadının Kaybolması / 55
6. Tuppence İz Üzerinde / 66

İkinci Kitap
Kanalın Kıyısındaki Ev
7. Sevimli Cadı / 75
8. Sutton Chancellor / 93
9. Market Basing'de Bir Sabah / 124

Üçüncü Kitap
Kayıp-Evli Bir Kadın
10. Bir Toplantı ve Sonrası / 139
11. Bond Sokağı ve Doktor Murray / 152
12. Tommy Eski Bir Dostuyla Karşılaşıyor / 169
13. Albert Delil Peşinde / 193

Dördüncü Kitap
İşte Kilise, İşte Saat Kulesi,
Açın Kapıları, Orada İnsanlar Var
14. Derin Düşünceler / 213
15. Rahibin Evinde Bir Akşam / 225
16. Ertesi Sabah / 243
17. Bay Lancaster / 253

Başparmaklarımın kaşınmasına bakılırsa
Bu yana doğru kötü bir şey geliyor.

Macbeth

(4. perde-1. sahne-2. cadının konuşmasından)

BİRİNCİ KİTAP

Güneşli Uçurum

1. BÖLÜM

Ada Teyze

Bay ve Bayan Beresford kahvaltı sofrasındaydılar. Sıradan bir çift... O anda İngiltere'de kahvaltı masalarında karşılıklı oturan yüzlerce yaşlı karıkocadan sadece biri... Ve yine sıradan bir gündü, haftanın yedi gününden biri. Hava yağacak gibiydi ama o bile kesin değildi.

Bay Beresford'un saçları eskiden kızıldı. Hâlâ kızıl saçlarının izleri görülebiliyordu, ama artık ağaran saçları kızıl saçlı insanların genellikle orta yaşlarına ulaştıklarında olduğu gibi kum grisiyle sarımsı kızılın arasında bir tondaydı. Bayan Beresford'un ise gençliğinde simsiyah olan bukleli saçları da yer yer ağarmışlardı. Hoş bir görüntüydü bu. Bayan Beresford bir ara saçlarını boyamayı düşünmüştü ama sonra doğal halinden daha çok hoşlandığına karar vermişti. Bunun yerine rujunu değiştirerek onu daha canlı gösterecek bir rengi seçmişti.

"Baş başa kahvaltı eden yaşlı bir çift. Hoş insanlar ama ilginç bir tarafları da yok." Beresford'lara dışarıdan bakan biri aynen böyle düşünürdü. "Ah, evet, çok hoş insanlar ama tüm yaşlılar gibi son derece sıkıcı ve tekdüze oldukları da anlaşılıyor."

Ancak işin doğrusunu söylemek gerekirse Bay ve Bayan Beresford henüz kendilerini yaşlanmış sayacak yaşta değillerdi ya da daha doğrusu öyle olduklarını düşünmüyorlardı. Kendileri gibi birçok çift-

tin yalnızca yaşları yüzünden "sıkıcı yaratıklar' damgası yediklerinden de haberleri yoktu. Tabii böyle düşünenler genellikle gençlerdi ve eğer Beresford'lar bunu fark etselerdi bile büyük olasılıkla hoşgörüyle, "Gençler, yaşam konusunda ne bilirler ki..." derlerdi. "Tek bildikleri, tek düşündükleri sınavları ve seks yaşamları, dikkati çekmek için tuhaf elbiseler satın alıp saçlarını tuhaf biçimlere sokmak."

Bay ve Bayan Beresford, hayatlarının en olgun ve verimli çağını henüz geride bıraktıkları kanısındaydılar. Gerek kendilerini gerekse birbirlerini çok seviyor ve bu yüzden de sakin ancak hoş günler geçiriyorlardı.

Tabii sıkıldıkları anlar yok değildi, zaten kimin yoktu ki. Bay Beresford, bir mektubu açtı, kısaca göz attıktan sonra kâğıdı sol tarafındaki küçük kâğıt yığınının üzerine bıraktı. Sonra başka bir zarf aldı ama nedense bunu açmadı. Elinde zarf, gözleri ekmek kızartma makinesinde, öylece duruyordu. Karısı bir şey söylemeden önce birkaç saniye onu dikkatle süzdü.

"Ne var Tommy, ne oldu?"

Tommy dalgın dalgın mırıldandı.

"Ne mi oldu?"

Bayan Tuppence Beresford, "Evet, bunu sordum," dedi.

Tommy omzunu silkti.

"Olan bir şey yok. Ne olabilir ki?"

Tuppence sitemle, "Bir şey düşünüyordun," dedi.

"Bir şey düşündüğümü sanmıyorum."

"Tabii ki düşünüyordun. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ne olabilir ki?" Sonra ekledi. "Tesisatçının faturası geldi."

"Ah!" Tuppence az da olsa rahatlamıştı. "Beklediğinden fazla mı?"

"Elbette. Her zaman öyledir zaten."

"Sanki neden tesisatçılık eğitimi almadık ki? Eğer sen tesisatçı olsaydın şu anda ben de tesisatçı eşi olurdum ve her gün avuçla para toplardık."

"Bu fırsatı görememiş olmamız ne büyük öngörüsüzlük."

"Biraz önce baktığın tesisatçının faturası mıydı?"

"Ah hayır, yalnızca bir davetiye."

"Suçlu çocuklar, toplumsal uyum? Hangisi?"

"Hiçbiri. Yalnızca yaşlılar için açılacak yeni bir huzurevi için."

"Evet, bu çok daha duyarlı olunması gereken bir konu ama yine de seni böylesine endişelendirenin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Ah, yalnızca düşünüyordum."

"Peki, *ne* düşünüyordun?"

"Hiç, bu yalnızca aklıma bir şey getirdi de."

"Ne?" diye sordu Tuppence ısrarla. "Nasıl olsa sonunda bana anlatacaksın. Bunu biliyorsun."

Tommy mırıldandı. "Hiç önemli bir şey değil aslında... Yalnızca Ada teyze aklıma geldi de."

Tuppence, onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Anlayışla, "Ah, evet," dedi ve ardından da düşünceli düşünceli ekledi. "Ada teyze..."

Göz göze geldiler. Ne yazık ki son günlerde hemen her ailede "Ada teyze sorunu" olarak adlandırılabilecek bir sorun vardı. Tabii ki isim çok farklı olabilirdi; Amelia teyze, Susan teyze, Kathy hala, Joan hala... Sorun her defasında aynıydı. Büyükanneler, yaşlı hala ve teyzeler ve de ailedeki yaşlı kuzenler... Sonuçta bu kişiler her ailede varlardı ve bir şekilde başa çıkılması gereken bir sorun oluşturuyorlardı. Bir ayarlama yapılması gerekiyordu. Yaşlılara bakacak kuruluşlar inceleniyor, araştırılıyor ve sağa sola sorular soruluyordu. Doktorlara, bir şekilde bu sorunu, yani kendi Ada teyzelerinin ölene kadar mutlu bir şekilde yaşamasını sağlamış, büyüklerini Laurels, Bexhill ya da

Happy Meadows Scarborough gibi çeşitli huzurevlerine bırakmış insanlara fikir danışılıyordu.

Ada teyze, Elizabeth hala gibilerinin doğup büyüdükleri ya da uzun yıllardır yaşadıkları evlerde, sadık ancak zaman zaman biraz cebbar hizmetliler tarafından bakıldıkları günler çok gerilerde kalmıştı artık. O zamanlar bu durumdan her iki tarafta memnundu. Ancak artık bu olanaksızdı. O günlerde olduğu gibi üç öğün yemek pişen, sıcak bir ev özlemi duyan sayısız yoksul akraba, muhtaç yeğen, yarım akıllı evde kalmış kuzinler de kalmamıştı artık. O zamanlar iki tarafın istek ve çıkarları bir noktada buluşuyor ve bundan her iki taraf da mutlu oluyordu. Şimdi ise her şey farklıydı.

Bugünün Ada teyzeleri için uygun bir ayarlama yapılması gerekiyordu. Bunun tek nedeni ise elbette böyle arterit ya da romatizma ağrılarından mustarip ya da kronik bronşit sıkıntısı çeken yaşlı bir kadının tek başına yaşamasının doğru olmayacağı, evde yalnız kaldığı takdirde merdivenden yuvarlanma, komşularla durmadan kavga etme ya da satıcılarla ağız dalaşına girip onlara hakarete kalkışma olasılığı da değildi.

Ada teyzeler olgunluk dönemlerinde olmalarına rağmen yaş skalasının tam ters ucundaki çocuklardan çok daha büyük bir sorun oluşturuyorlardı. Sonuçta çocuklar yetiştirme yurtlarına bırakılabilir, akrabalara emanet edilebilir, tatillerde kalabilecekleri okullara, kamplara gönderilebilirlerdi. Üstelik küçükler kendileri için yapılan bu ayarlamalara pek karşı da çıkmazlardı. Ama ya yaşlı halalar ve teyzeler? Ada teyzeler çok farklıydılar. Tuppence Beresford'un öz teyzesi –büyük teyze Primrose– de gerçek anlamda bir sorundu. Onu memnun etmek gerçekten olanaksızdı. Yeğenine, kalmaya başladığı yaşlı kadınlara her tür konforun sağlandığı sımsıcak bir yuva ve özenli bir bakım vadeden bir kuruluşla ilgili birkaç övgü dolu mektup yazmasının hemen ardından gelen bir sonraki haber, onun herhangi bir açıklama yapmadan öfkeyle o kuruluşu terk ettiği oluyordu.

"Olanaksız! Orada bir dakika bile daha kalamam."

Bir yıl içinde Primrose teyze bu türde on bir kuruluşa girip çıkmış, son mektubundaysa çok hoş ve etkileyici bir genç adamla tanıştığını yazmıştı.

"Gerçekten çok iyi bir insan. Çok genç yaşta annesini kaybetmiş ve çok fazla anne özlemi çekiyor. Bir daire kiraladım ve bundan sonra benimle yaşayacak. Bu ikimiz için de çok uygun, kusursuz bir çözüm. Benzer yanlarımız çok fazla, neredeyse akraba kadar yakınız. Artık benim için endişelenmene hiç gerek yok sevgili Prudence. Geleceğim garanti altında. Yarın avukatımla görüşeceğim. Mervyn lehinde bazı ayarlamalar yapmam gerekiyor. Eğer ondan önce ölürsem, tabii doğal nedenlerle, ona yaşamını garanti altına alacak bir şeyler bırakmam gerekiyor. Bu seni sakın endişelendirmesin sevgili Prudence, emin ol şu anda sağlığım son derece yerinde. Sapasağlamım."

Tuppence bu haber üzerine hemen ülkenin kuzeyine yola çıkmıştı. Bu olay Aberdeen'de gerçekleşmişti. Ama oraya ilk ulaşan polis olmuş ve bir süredir peşinde oldukları muhteşem Mervyn'i insanları aldatarak, sahte kişilikler hile ile para sağlamak suçuyla tutuklamışlardı. Primrose teyze buna fazlasıyla öfkelenmiş, karşı çıkmış, bunu haksızlık olarak nitelendirmiş ve ancak duruşmalara katıldıktan sonra (Aynı nitelikte yirmi beş ayrı şikâyet daha vardı.) – bu *itirazının* olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Tommy, "Biliyor musun Tuppence?" dedi. "Bence artık gidip onu görmenin zamanı geldi."

Tuppence, "Bence de öyle," diye mırıldandı. Pek hevesli olduğu söylenemezdi. "Onu görmeyeli ne kadar oldu Tommy?"

Tommy düşündü.

"Yaklaşık bir yıl kadar."

Tuppence, "Bir yıldan fazla olmalı," dedi. "Bence bir yılı geçti."

"Tanrım! Zaman ne çabuk geçiyor değil mi? O kadar olduğunu hiç düşünmemiştim. Haklı olabilirsin Tuppence." Düşünüp, hesaplamaya

çalıştı. "İnsanın böyle şeyleri unutması ne kötü, değil mi? Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum Tuppence."

"Buna hiç gerek yok, canım. Sonuçta Ada teyzene sürekli armağanlar gönderiyor, mektup yazıyoruz."

"Ah evet, biliyorum. Sen bu gibi konularda çok iyisindir Tuppence. Ama yine de bazen öyle sinir bozucu şeyler okuyoruz ki."

Tuppence, "Sanırım kütüphaneden aldığımız o korkunç kitabı anımsadın," dedi. "Zavallı ihtiyarcıklar çok kötü koşullarda yaşıyorlardı, üstelik nasıl da ıstırap çekiyorlardı..."

"O kitapta anlatılanlar gerçekti, değil mi? Yani... yani gerçek yaşamdan alınmıştı?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Ah evet. Öyle yerler vardır tabii. Ayrıca mutsuz, zavallı durumda insan da çok, ama bunu değiştirmek onların elinde değil. Bunu değiştirmek için ne yapılabilir ki Tommy?"

"Yapılabilecek tek şey elden geldiğince dikkatli olmak. Yaşlıları bırakacağın 'evi' iyice incelemenin, doğru seçim yapmanın ve yakınınla ilgilenecek iyi bir doktor bulunduğundan emin olmanın dışında başka bir şey yapılamaz sanırım."

"Doktor Murray kadar iyi bir insan olamaz. Bunu sen de biliyorsun."

Tommy'nin yüzündeki endişeli ifade bir anda kayboldu.

"Evet. Murray çok iyi bir insan ve aynı zamanda da çok iyi bir doktor. Sevecen, bilgili ve sabırlı. Bir terslik olursa bize hemen haber verir."

Tuppence, "Dolayısıyla boş yere endişelenip durma Tommy," dedi. "Bu arada Ada teyze kaç yaşında oldu?"

Tommy, "Seksen iki," dedi. "Hayır... hayır, seksen üç olmalı. İnsanın yaşıtlarından sonraya kalması korkunç bir şey olmalı."

Tuppence mırıldandı.

"*Biz* öyle olduğunu düşünüyoruz. *Onlar* öyle düşünmüyorlar."

"Bundan emin olamazsın."

"Ada teyzenin öyle düşünmediğini biliyorum. Onun nasıl bir neşeyle kendisinden önce ölen arkadaşlarını saydığını anımsamıyor musun? Hatta sonunda, 'Amy Morgon'a gelince...' demişti sevinçle. 'Onun altı aydan fazla yaşamayacağını söylüyorlar. Halbuki bana hep çok zayıf, nahif olduğumu söylerdi. Görülen o ki ben ondan daha uzun yaşayacağım. Hatta birkaç yıl bile olabilir bu.' Bunları söylerken gerçekten de zafer kazanmışçasına mutluydu."

Tommy, "Yine de..." diye söze başladıysa da Tuppence sözünü kesti.

"Biliyorum, biliyorum. Bunu görev olarak görüyorsun. Dolayısıyla da Ada teyzeni görmeye gitmelisin."

"Haklı değil miyim?"

Tuppence gülümsedi. "Ne yazık ki haklı olduğunun ben de farkındayım. Kesinlikle haklısın." Sonra özverili davranmaya karar vermiş bir insan havasıyla ekledi. "Ben de seninle geleceğim."

Tommy, "Neden ki?" diye sordu. "O senin teyzen değil ki. Ben giderim."

Bayan Beresford, "Olmaz," dedi. "Ben de sıkıntıya girmekten hoşlanırım. Birlikte sıkılırız. Sen bunu yapmaktan hoşlanmıyorsun, ben de öyle. Ada teyzenin de beni görmekten bir an bile mutlu olacağını sanmıyorum. Ama bu yapılması gereken bir şey, bu açık.

"Hayır, senin benimle gelmeni istemiyorum. Son gittiğimizde Ada teyzenin sana ne kadar kaba davrandığını unuttun mu?"

Tuppence gülümsedi.

"Ah ben ona aldırmadım ki. Herhalde o ziyaret sırasında zavallıcık yalnızca bana hakaret ettiği zaman biraz eğlendi. Bu yüzden ona bir an bile kırılmadım."

Tommy, "Ama sen ona her zaman iyi davrandın," dedi. "Üstelik de onu pek sevmemene rağmen."

Tuppence mırıldandı.

"Ada teyzeyi sevmek mümkün değil ki? Bana sorarsan yaşamı boyunca da onu seven biri olduğunu düşünmüyorum."

Tommy iç çekti.

"İnsan ihtiyarlara ister istemez acıyor."

Tuppence, "Ben acımıyorum," dedi. "Herhalde ben, senin kadar iyi bir insan değilim."

"Kadın olduğun için daha haşinsin."

"Belki... bu olabilir. Sonuçta kadınların gerçekçi olmaktan başka çareleri yoktur. İyi insanlar yaşlandıkları, hastalandıkları ya da çaresiz duruma düştüklerinde onlara acırım. Ama gençliklerinde bile iyi değillerse, durum değişir, bunu anlamalısın. Eğer yirmi yaşındayken huysuz ve kötüysen, kırkında da yine aynı huysuzluğu sürdürüyorsan, altmışında ise huysuzluğun daha da arttıysa, sekseninde gerçek anlamda bir şeytan olup çıkarsın ve hiç kimse sana acımaz. Ben insanlara yalnızca ihtiyar oldukları için acınıp sevecen davranılması gerektiğini düşünmüyorum. Sonuçta yaşlanmakla kimsenin huyu, karakteri değişmiyor. Yetmiş seksen yaşlarında tanıdığım öyle tatlı, sevecen insanlar var ki. İhtiyar Bayan Beauchamp, Mary Carr, fırıncının büyükannesi, bize hâlâ temizliğe gelmeye çalışan Bayan Poplett. Hepsi o kadar iyi niyetli ve tatlı insanlar ki. Onlar için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

Tommy, "Peki, peki," dedi. "Sen yine realist ol. Ama özverili davranıp benimle gelmek istiyorsan..."

Tuppence, "Tabii ki seninle geleceğim," dedi. "Seninle hem iyi, hem kötü günlerini paylaşmak için evlendim. Ada teyze ise kesinlikle en kötülerden biri. Seninle el ele oraya gideriz. Ona da bir demet çiçek, bir kutu içi yumuşak çikolatalardan ve birkaç dergi götürürüz. Adı neydi anımsamıyorum, ama –o kadına– yazıp önümüzdeki hafta gideceğimizi haber verir misin?"

Tommy, "Önümüzdeki hafta uygun mu?" diye sordu. "Salıyı ayarlayabilirim. Tabii senin için de uygunsa..."

"Tamam, salı günü gideriz. O huzurevini yöneten kadın, adı neydi anımsayamıyorum... Her neyse... P ile başlıyordu."

"Bayan Packard?"

"Evet, bu doğru."

Tommy, "Belki bu kez farklı olur," diye mırıldandı.

"Farklı mı? Nasıl yani?"

"Ah, bilmem ki... Belki ilginç bir şey olur."

Tuppence muzipçe gülümseyerek, "Belki de oraya giderken başımıza bir tren kazası gelir," dedi.

"Tren kazası geçirme sevdası da nereden çıktı? Aklına böyle şeyler nasıl gelebiliyor?"

"Aslında tabii ki bunu istemiyorum ama..."

"Ama ne?"

"Bu bizim için yeni bir macera olurdu. Birkaç kişinin yaşamını kurtarırdık, yararlı bir şeyler yapardık işte. Yararlı olmak ve heyecan yaşamak... Özledim bunu."

Tommy Beresford başını salladı.

"Umuda bak!"

Tuppence, "Evet," dedi. "Bazen insanın aklına böyle şeyler geliyor işte."

2. BÖLÜM

O Zavallı Sizin Çocuğunuz muydu?"

Huzurevine neden "Güneşli Uçurum" adının verildiğini söylemek pek kolay değildi. Çevresinde bu adı haklı çıkarabilecek hiçbir şey yoktu. Arazi engebesiz ve düzdü. Evin geniş, düzlük ancak hiçbir özelliği olmayan bir bahçesi vardı. Ağaçların arasındaki eski ancak uygun restorasyonlarla iyi durumda tutulan Victoria stilindeki köşk, bahçesiyle birlikte yaşlıların kalmasına uygundu. Gölgesiyle bahçeye hoşluk katan birkaç yıllanmış ağaç, binanın cephesini neredeyse tamamen kaplayan sarmaşıklar ve iki maymun çıkmaz ağacı (Şili Arokaryası) bahçeye egzotik bir hava kazandırıyordu. Güneşlenmeye uygun yerlere banklar konulmuştu. Bunun dışında yaşlı kadınların kuzey rüzgârından rahatsız olmadan oturabilecekleri, üzeri kapalı bir veranda da vardı.

Tommy ön kapının zilini çaldı. Onları içeriye naylon önlük giymiş, yorgun hatta perişan görünümlü sayılabilecek genç bir kadın aldı. Küçük bir salona götürerek, adeta soluk soluğa, "Bayan Packard'a haber vereyim," dedi. "O da sizi bekliyordu. Bir iki dakikaya kalmaz aşağıda olur. Biraz bekleyebilirsiniz değil mi? Bayan Carraway yine yüksüğünü yutmuş da..."

Tuppence şaşkınlık içinde sordu.

"Nasıl yapmış bunu?"

Kadın kısaca açıkladı.

"Eğlence olsun diye. Her zaman yapar bunu."

Kadın dışarı çıkınca Tuppence bir koltuğa oturarak düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Doğrusu ya yüksük yutmak benim hiç hoşuma gitmezdi. Düşünsene aşağı giderken insanın gırtlağı nasıl acır. Öğle değil mi Tommy?"

Pek fazla beklemeleri gerekmedi. Çok geçmeden Bayan Packard içeri girdi ve onları karşılayamadığı için özür diledi. Elli yaşlarında, iriyarı, saçları yer yer ağarmış, serinkanlı ve özgüvenli görünen bir kadındı. Tommy de zaten onun bu havasını her zaman takdir etmişti.

"Sizi beklettiğim için çok özür dilerim Bay Beresford. Nasılsınız Bayan Beresford? Sizin de gelmiş olmanıza çok sevindim."

Tommy, "Duyduğuma göre biri bir şey yutmuş," dedi.

"Ah, Marlene mi söyledi bunu? Evet, Bayan Carraway. Sürekli bir şeyler yutar. Tabii bu bizim açımızdan çok zor bir durum, hepsini her an gözaltında tutmak da neredeyse olanaksız. Bunu genelde çocukların yaptığı düşünülür ama ihtiyar kadınların da bununla dikkat çekmeye çalıştıkları, hatta bunu hobi haline getirdikleri anlaşılıyor. Biliyor musunuz giderek çocuklaşıyorlar. Bayan Carraway'in de bu merakı gittikçe artıyor. Neyse ki bu yuttuğu şeylerin ona bir zararı olmuyor."

Tuppence mırıldandı.

"Belki de babası sirkte kılıç yutma numarası yapan biriydi."

"Bakın bu çok ilginç bir fikir Bayan Beresford. Belki de bunun *açıklaması* budur." Gülümseyerek ekledi. "Bayan Ada Fanshawe'e geleceğinizi söyledim Bay Beresford. Ama bunu tam olarak anlayabildi mi bundan pek emin değilim. Bazen söylenenleri tam algılayamıyor."

"Ada teyze son zamanlarda nasıldı?"

Bayan Packard sakin, serinkanlı bir havada yanıt verdi.

"Korkarım son zamanlarda büyük bir hızla çöküyor... Neyi ne kadar algıladığını ya da algılayamadığını tam olarak söylemek çok güç.

Ciddi anlamda bir algı sorunu yaşıyor. Dün akşam sizin ziyaretine geleceğinizi söylediğim zaman yanıldığımı, bunun olanaksız olduğunu, çünkü henüz sömestr tatilinin başlamadığını söyledi. Sanırım sizin hâlâ okul çağında olduğunuzu sanıyordu. Zavallıcıklar, bazen kafaları çok karışıyor, özellikle de zaman konusunda. Bu sabah kendisine ziyaretinizi anımsattığımdaysa bunun olanaksız olduğunu, çünkü öldüğünüzü söyledi. Her neyse... Umarım sizi görünce tanır."

"Ada teyzenin sağlık durumu nasıl? Aynı mı?"

"Onun yaşında nasıl olması gerekiyorsa öyle olduğunu söyleyebilirim. Açıkçası onun pek fazla yaşayacağını sanmıyorum. Pek bir ıstırabı yok ama bildiğiniz gibi kalbi zayıf. Aslında durumu giderek de ciddileşiyor. Bence şok yaşamamanız için kendinizi şimdiden en kötüye hazırlamanızda yarar var."

Tuppence, "Ona çiçek getirdik," dedi.

Tommy, "Bir kutu da çikolata," diye ekledi.

"Çok iyisiniz. Eminim bu armağanlar çok hoşuma gidecek. Artık yukarı çıkmak ister miydiniz?"

Tommy ve Tuppence ayağa kalkarak Bayan Packard'ın peşinden odadan çıkıp geniş merdivenlerden yukarı çıktılar. Yukarı kattaki koridorda ilerledikleri sırada kapılardan biri açıldı ve bir elli boylarında ufak tefek bir kadın dışarıya fırladı. Kadın yüksek tiz bir sesle. "Kakaomu isterim," diye bağırıyordu. "Kakaomu isterim. Hemşire Jane nerede? Kakaomu isterim."

O anda odadan hemşire üniforması giymiş olan bir kadın dışarı çıktı.

"Haydi tatlım, sinirlenme, her şey yolunda. Kakaon geldi ya. Yirmi dakika önce içtin."

"Hayır, içmedim, Hemşire Jane. Bu doğru değil. Ben kakaomu içmedim. Çok susadım."

"İstersen sana bir fincan kakao daha getireyim."

"Daha da ne demek? Ben birinciyi içmedim ki ikincisini içeyim."

İlerlediler. Bayan Packard koridorun dibindeki bir kapının önünde durdu ve kapıyı hafifçe tıklattı. Sonra kapının tokmağını çevirdi ve içeri girdi.

Neşeyle, "İşte Bayan Ada Fanshawe," dedi. "Yeğeniniz sizi görmeye gelmiş, Ne hoş değil mi?"

Pencerenin önündeki karyolada yastıklara dayanarak oturan yaşlı kadın birden doğruldu. Ak saçları, kırışık ince, hatta zayıf bir yüzü, büyük, iri delikli, kemerli bir burnu vardı. Huysuzluğu somurtkan ifadesinden hemen anlaşılıyordu.

Tommy ona doğru ilerledi.

"Merhaba Ada teyze. Nasılsın?"

Ada onu umursamadan öfkeyle Bayan Packard'a baktı.

"Bir leydinin yatak odasına nasıl olur da yabancı bir erkek alırsınız?" dedi. "Benim gençliğimde böyle şeylere çok dikkat edilirdi. Ayıp değil mi bu? Sözde yeğenimmiş! Kim o? Muslukçu mu, yoksa elektrikçi mi?"

Bayan Packard sakin ve yumuşak bir sesle, "Haydi, haydi ama, bu hiç hoş değil," dedi.

Tommy gülümsedi ve, "Ben yeğeninim, Ada teyze," dedi. "Thomas Beresford." Sonra çikolataları uzattı. "Sana çikolata getirdim."

Ada teyze homurdandı.

"Beni çikolatayla kandıracağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Sizin gibileri bilirim ben. İstediğini söyle, beni kandıramazsın. Bu kadın da kim?" Adeta tiksinerek Tuppence Beresford'u süzdü.

Bayan Beresford, "Ben Prudence'im," dedi. "Tommy'nin karısı."

Ada teyze dudak bükerek, "Ne kötü bir isim," dedi. "Hizmetçi adı. Büyük amcam Mathew'in Comford adlı bir oda hizmetçisi ve kendisine Tanrı'nın hizmetkârı denilmesini isteyen bir orta hizmetçisi vardı. Kız Metodistti. Ama büyük teyzem Fanny buna kısa bir süre içinde son verdi ve kızın *onun* evinde olduğu sürece adının Rebecca olacağını ve herkesin ona böyle hitap edeceğini söyledi."

Tuppence bunları duymazdan gelerek, "Sana gül getirdim," dedi.

"Hasta odasına çiçek konmasından hoşlanmam. Bütün oksijeni alırlar."

Bayan Packard atıldı.

"Onları vazoya koyayım."

"Hayır olmaz. Şimdiye dek yalnızca benim istediğim şeylerin yapılabileceğini öğrenmiş olmanız gerekirdi."

Tommy, "Tam formundasın, Ada teyze," dedi. "Sağlığının kavgadan ödün vermeyecek kadar yerinde olduğu anlaşılıyor."

"Senin ne olduğun da ortada. Neden benim yeğenim olduğunu iddia ediyorsun? Adın ne demiştin? Thomas mı?"

"Evet. Thomas ya da Tommy."

Ada, "Şimdiye dek böyle birini ne gördüm, ne de duydum," dedi. "Benim bir tek yeğenim vardı, onun da adı William'dı. Savaşta öldü. İyi de oldu. Yaşasaydı kötü yola sapacaktı. Yoruldum artık." Kadın yastıklara dayanarak, yüzünü Bayan Packard'a çevirdi. "Yoruldum. Onları götürün. Yabancıları yanıma sokmanız hiç doğru değil."

Bayan Packard, söylenenlere aldırmadan, "Konuklarınızı görmenin hoşunuza gideceğini düşündüm," dedi.

Ada teyze omuz silkerek, bayağı bir kahkaha attı.

Tuppence neşeyle, "Peki o zaman," dedi. "Biz de gideriz. Gülleri size bırakacağım. Belki fikriniz değişir. Haydi gel Tommy." Tuppence kapıya doğru döndü.

"Hoşça kal Ada teyze, beni anımsamamana üzüldüm."

Ada teyze Tuppence'la Bayan Packard kapıdan çıkıncıya kadar hiçbir şey söylemedi. Tam Tommy de kapıdan çıkmak üzereyken Ada teyzenin sesi duyuldu.

"Hey *sen*, buraya gelsene. Seni anımsamaz olur muyum? Sen Thomas'sın. Küçük kırmızı kafalı. Küçükken havuç rengi saçların vardı. Gel buraya. Seninle konuşacağım. Ama o kadını istemiyorum. Onun karın olduğunu iddia etmen de hiç hoş değil. Onun ne olduğu

belli. Böyle kadınları buraya getirmemelisin. Gel, şuraya otur, bana sevgili annenden bahset. Siz de gidin artık." Kapıda tereddütle duran Tuppence'a dönerek eliyle defol dercesine bir hareket yaptı. "Git!"

Tuppence hemen geri çekildi.

Merdivenlerden indikleri sırada Bayan Packard, "Bugün yine huysuzluğu üstünde," dedi. "Biliyor musunuz, bazen o kadar nazik oluyor ki inanamazsınız."

Tommy, Ada teyzenin gösterdiği koltuğa oturarak annesinden pek bahsedemeyeceğini, annesinin ölümünün üstünden neredeyse kırk yıl geçtiğini söyledi. Ada teyze buna şaşırmadığı gibi bundan etkilenmedi de.

"İlginç, o kadar oldu demek. Zaman ne çabuk geçiyor." Dikkatle Tommy'yi süzdü. "Neden evlenmiyorsun? Sana bakacak iyi ve becerikli bir kadın bul. Sen de yaşlanıyorsun artık. Böyle ahlaksız kadınlarla birlikte olman, onları buraya getirmen, üstüne üstlük bir de karın olduğunu iddia etmen hiç hoş değil."

Tommy, "Anlaşılan bir dahaki sefere seni görmeye geldiğimizde Tuppence'a evlilik cüzdanımızı da yanında getirmesini söylemem gerekiyor," dedi.

Ada teyze homurdandı.

"Demek onu yaşadığı kötü hayattan kurtardın?"

Tommy sabırsızlıkla iç çekti.

"Biz Tuppence'la evleneli otuz yıl oldu. Bir kızımız ve bir de oğlumuz oldu. Onlar da evli."

"Demek öyle!" Ada teyze büyük bir ustalıkla sözü değiştirerek, haklılığını savundu. "Sorun kimsenin bana bir şey söylememesi. Eğer bana sürekli olarak olanları haber verseniz..."

Tommy bunu tartışmaya bile kalkışmadı. Tuppence onu bir defasında ciddi bir biçimde uyarmıştı. "Eğer altmış beş yaşın üzerinde biri seni suçlamaya kalkışırsa sakın kendini savunmaya kalkma," demişti.

"Haklı olduğunu söylemeye girişme bile. Hemen özür dile, hata yaptığını kabul et, çok üzgün olduğunu ve bir daha yapmayacağını söyle."

Tommy o anda Ada teyzeyle bağlantı kurabileceğini güçlü bir şekilde hissetti ve bunu bozmayı istemedi.

"Bağışla beni Ada teyze. Bildiğin gibi yıllar geçtikçe insan unutkan oluyor." Ve de yüzü kızarmadan ekledi. "Sonuçta herkesin hafızası seninki kadar muhteşem olamıyor."

Ada teyze sırıttı. Söylenecek başka şey yoktu.

"İşte bu doğru, çok doğru. Seni kaba bir şekilde karşıladığım için özür dilerim ama oyuna gelmek istemedim. Burası tuhaf bir yer, neler döndüğünü hiç bilemezsin. Seni görmek isteyen herkesi içeri alıyorlar. Sorgusuz sualsiz herkesi. Her getirdiklerini – akrabam olduğunu iddia eden herkesi– kabul etsem, çok geçmez beni yatağımda gasp eder ya da öldürürler."

Tommy, "Böyle bir şeyin olabileceğini hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

Ada teyze başını salladı.

"Böyle şeyler hiç belli olmaz. İnsan gazetelerde neler okuyor. Ya gelip gidenlerden duyduklarım. Tabii ben her duyduğuma inanmam ama olsun gözümü açık tutarım. İnanır mısın daha geçen gün odama yabancı bir adam getirdiler. Sözde adı Doktor Williams'mış. Doktor Murray'in tatilde olduğunu, bu süre içinde onun yerine bu Williams'ın bakacağını söylediler. Sözde onun ortağıymış. Yeni ortak! Onun doktorun ortağı olduğunu ben nereden bilebilirim ki? Öyle olduğunu söyledi, hepsi bu."

"Peki, gerçekten öyle miymiş?"

Ada teyze biraz bozulur gibi olsa da gerçeği itiraf etti.

"Evet, gerçekten öyleymiş. Ama bundan kimse emin olamazdı ki. Arabasıyla geldi, elinde doktorların tansiyon aleti ve diğer gereçlerini koydukları o siyah çantalardan vardı. Hani şu insanların büyülü kutu dediklerinden. Kimdi o, Joanna Southcott mı?"

"Evet ama o farklı. Sanırım o bir tür falcıydı, geleceği gördüğünü söylüyordu."

"Her neyse. Benim söylemek istediğim buraya gelip doktor olduğunu söyleyen herhangi birinin rahatça içeri girebileceği. Hemşireler, hastabakıcılar hemen gülüşerek ona, 'Evet doktor', 'Hayır doktor' demeye, saygıyla etrafında koşuşturmaya başlıyorlar. Eğer bir hasta onu tanımadığını ileri sürerse de, 'Unutkanlık', 'Sen insanları unutuyorsun zaten' deyip işin içinden çıkıyorlar. Halbuki ben bir defa gördüğüm bir yüzü asla unutmam." Ada teyze ısrarla yineledi. "Asla unutmam. Evet, Carolina teyzen nasıl? Ondan uzunca bir süredir haber almadım. Onu yakın zamanda gördün mü?"

Tommy çekinerek, Carolina teyzenin ölümünün üzerinden yaklaşık on beş yıl geçtiğini belirtti. Ada teyze herhangi bir üzüntü belirtisi göstermedi. Caroline sonuçta onun kız kardeşi değil, yalnızca birinci dereceden kuziniydi.

"Son zamanlarda da herkes ölüyor," dedi tuhaf bir keyifle. "Dirençleri, dayanma güçleri yok. Sorunları bu. Kalpleri zayıf, koroner trombüs, yüksek tansiyon, kronik bronşit, romatizma, arterit filan falan. Hepsi dökülüyor. Doktorlar da bu yüzden para kazanıyor. Onlara kutu kutu ilaçlar veriyorlar. Sarı haplar, pembe haplar, yeşil haplar, hatta siyah haplar bile varsa hiç şaşırmam. Hıh. Büyükannemin zamanında sülfür ve melas kullanılırmış. Bahse girerim onlar da bugünün ilaçları kadar etkiliymiş. İnsanlar sülfür melas karışımını içmekle iyileşmek arasındaki tercihlerini daima iyileşmekten yana yaparlarmış." Başını bilgiç bir tavırla salladı. "Doktorlara da her zaman güvenilemez, öyle değil mi? Yani profesyonel anlamda değil, kişilik anlamında. Son zamanlarda yeni bir akım var – bana da burada birçok kişiyi zehirlediklerini söylediler. Operatörlere nakledilecek kalp sağlamak için yapıyorlarmış bunu. Doğrusu ya ben buna pek inanmadım. Bayan Packard böyle şeylere göz yumacak bir kadın değildir."

* * *

Bayan Packard aşağıda Tuppence'ı bir odaya götürerek ondan özür diledi.

"Bu durumdan dolayı çok üzgünüm, Bayan Beresford, ama yaşlıların nasıl olduklarını bilirsiniz. Bazen birini kafalarına takıyor, bir şeyler kuruyor ve söylemediklerini de bırakmıyorlar."

Tuppence, "Böyle bir huzurevini yönetmek çok zor olmalı," diye mırıldandı.

"Hayır, aslında hiç değil. Doğrusunu isterseniz ben bundan hoşlanıyorum. İşimi seviyorum. Hepsini seviyorum. İnsan kendi baktığı ihtiyarlara karşı farklı bir yakınlık duyuyor. Hepsinin kendi davranış biçimleri, zayıflıkları, kendilerine özgü kişilikleri var, eğer bunları bilirseniz onları idare etmek çok kolay."

Tuppence, Bayan Packard'ın insanları iyi tanıdığını ve yönetmeyi bildiğini düşündü.

Bu arada Bayan Packard hoşgörüyle ekledi.

"Aslında çocuklardan hiç farkları yok. Ama çocuklar duruma göre onlardan çok daha mantıklı olabiliyorlar. Yaşlılardan mantık beklememek gerek, genellikle onları inanmak istediklerine inandırmanızı bekliyorlar. Bunu yaparsanız bir süreliğine mutlu oluyorlar. Burada çok iyi bir ekibim var. Sabırlı, iyi huylu ve sakin insanlar pek zeki değiller, ama zeki insanlar da ister istemez sabırsız oluyorlar." İçeri biri girince sustu. "Evet, Bayan Donovan, ne vardı?" Bir anda gözünde çerçevesiz okuma gözlükleriyle merdivenlerden inen genç bir bayana döndü.

"Yine Bayan Lockett, Bayan Packard. Ölmek üzere olduğunu söylüyor ve hemen doktor çağrılmasını istiyor."

Bayan Packard bunu umursamadı bile.

"Demek öyle? Peki, bu kez ölüm nedeni neymiş?"

"Dünkü çorbada mantar varmış. O mantarlar zehirliymiş ve zehirlenmiş."

"Yeni bir şey bu. Bence yukarı çıkıp onunla konuşsam iyi olacak. Bağışlayın, sizi yalnız bırakmak zorunda kalacağım Bayan Beresford. Odada okumak için dergi ve gazeteler var."

Tuppence gülümsedi.

"Ah benim için hiç endişelenmeyin, sorun değil."

Tuppence kendisine gösterilen odaya girdi. Şirin bir odaydı burası. Camlı kapı doğruca bahçeye açılıyordu. İçeriye rahat koltuklar ve kanepeler konulmuş, sehpa ve masaların üzerindeki vazolara çiçekler yerleştirilmişti. Duvarlardan birindeki kütüphanede çağdaş romanlar ve seyahat kitapları duruyordu. Yani burada kalanların anıları tazelemek isteyecekleri eski favorileri. Ayrıca masanın üzerinde de çeşitli dergiler vardı.

Odada bir kişi vardı. Beyaz saçları arkasında topuz yapılmış yaşlı bir kadın bir koltukta oturmuş, elinde tuttuğu süt dolu bardağa bakıyordu. Pembe beyaz, şirin bir yüzü vardı. Dostça bir tavırla Tuppence'a gülümsedi.

"Günaydın. Burada kalmaya mı geldiniz? Yoksa ziyarete mi?"

Tuppence, "Bir akrabamı ziyarete geldim," dedi. "Burada kalan bir teyzemiz var. Kocam şimdi onun yanında. İki kişiyle birden ilgilenmenin onu rahatsız edebileceğini düşündük."

"Çok düşünceli davranmışsınız." Yaşlı kadın çekinerek sütünden bir yudum aldı. "Acaba... hayır, bence bir sorun yok. Bir şey içmek ister miydiniz? Çay ya da kahve? Zili çalayım. Buradakiler çok naziktir."

Tuppence, "Hayır, çok teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten."

"Peki ya bir bardak süt? Sütler bugün zehirli değil."

"Hayır, hayır, süt de istemem. Zaten burada fazla kalacak değiliz."

"Emin olun, kimseyi zahmete sokmazsınız. Buradakiler her isteğinizi yapmaya çalışırlar, hiç zorluk çıkarmazlar. Tabii olanaksız olmaması koşuluyla."

Tuppence, "Korkarım bizim ziyaretine geldiğimiz teyzemiz bazen olanaksızı isteyenlerden," diye mırıldandı. "Bayan Ada Fanshaw'dan bahsediyorum."

Yaşlı kadın, "Ah evet, Bayan Fanshawe," dedi. "Ah evet."

Kadını konuşmaktan alıkoyan bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Tuppence neşeyle ekledi.

"Sanırım o biraz zor bir insan. Tam bir çetin ceviz. Zaten hep öyleydi."

"Evet, gerçekten öyle. Bazen aksiliği utuyor. Benim de aynen onun gibi bir teyzem vardı, yaşı ilerledikçe daha da aksileşti. Ama Bayan Ada'yı hepimiz çok severiz. İstediği zaman çok çok neşeli olabiliyor, herkesi eğlendiriyor."

"Herhalde öyledir," diye düşünen Tuppence, gözünde neşeli ve komik bir Ada teyze canlandırmaya çalıştı.

Yaşlı kadın ekledi. "O çok da muzip ve iğneleyicidir. Bu arada, aklıma gelmişken, benim adım Lancaster. Bayan Lancaster."

Tuppence, "Benimki de Beresford," dedi.

"Korkarım insan bazen alaycı ve iğneleyici sözlerden, imalardan hoşlanıyor. Bayan Ada'nın buraya gelen bazı ziyaretçiler ve burada kalanlar hakkında söylediklerini bir duysanız... Tabii bundan hoşlanmayanlar da olabilir, ama beni çok eğlendiriyor."

"Uzun zamandan beri mi buradasınız?"

"Evet, oldukça uzun zamandır. Bir düşüneyim... yedi yıl, hayır sekiz yıl oldu. Hatta belki daha da fazla." İç çekti. "İnsanın dünyayla bağlantısı kopuyor buradayken. İnsanlarla da. Neyse ki kalan birkaç akrabam da İngiltere'nin dışında yaşıyorlar."

"Bu sizin için üzücü olmalı."

"Hayır, tam olarak değil. Aslında onları pek sevmezdim. Hatta onları pek tanıdığım da söylenemez. Ağır bir hastalık geçirdim –çok ağır bir hastalık– şu dünyada yapayalnızdım. Burası gibi bir yere yerleşmemin iyi olacağını düşündüler. Doğrusu şansım varmış ki buraya

geldim. Buradakiler öyle iyi, sevecen ve düşünceliler ki. Bahçeler de gerçekten çok güzel. Kendi evimde yaşamaya devam etmem olanaksızdı, yalnız başıma yaşayamayacağımı biliyorum, çünkü bazen aklım karışıyor, zihnim bulanıyor. " Eliyle hafifçe alnına vurdu. "Her şeyi karıştırıyorum. Olanları bile her zaman anımsamıyorum."

"Üzüldüm. Bence insanın her zaman yapacak bir şeyleri olmalı, öyle değil mi?"

"Bazı hastalıklar çok acılı olabiliyorlar. Burada romatit artrit ağrısı çeken iki zavallı yaşlı kadın vardı. Zavallılar çok acı çekiyorlardı. Hatta o sıralarda onlardan birinin bu kadar çekeceğine ölmesinin iyi olabileceğini düşündüğümü bile anımsıyorum. Ama ne oldu, ne zaman oldu, kimdi, bu konuda kafam karışık, hatta belki de bütün bunları kurdum öyle bir şey olmadı. Anlıyorsunuz, değil mi? Neyse ki psikolojik rahatsızlıklar insana acı vermiyor."

Tuppence, "Belki de haklısınız," diye mırıldandı.

O sırada kapı açılarak, içeriye elinde tepsiyle beyaz önlüklü bir kız girdi. Tepsinin üstünde kahve, fincan ve içinde birkaç bisküvi ve kek bulunan bir tabak vardı. Kız tepsiyi Tuppence'ın hemen yanındaki sehpaya bıraktı.

"Bayan Packard, bir fincan kahve içmek isteyebileceğinizi düşündü."

Tuppence, "Ah, çok teşekkür ederim," dedi.

Kız dışarı çıkınca Bayan Lancaster gülümsedi.

"Gördünüz değil mi? Ne kadar düşünceliler?"

"Gerçekten öyle."

Tuppence fincanına kahve doldurdu ve içmeye başladı. İki kadın bir süre konuşmadan oturdular. Tuppence içinde bisküviler bulunan tabağı kadına uzattı ama kadın almayı reddetti.

"Çok teşekkürler tatlım. Ben sütümü sade içmeyi yeğliyorum."

Bayan Lancaster boş süt bardağını masaya bırakarak arkasına yaslandı. Gözleri yarı kapalıydı. Tuppence, belki de bu saatler onun her

sabah kestirdiği saatlerdir, diye düşünerek sessiz kalmayı yeğledi. Ancak Bayan Lancaster birden gözlerini açarak doğruldu ve Tuppence'a baktı.

"Şömineye bakıyorsunuz değil mi?"

Tuppence şaşırmıştı.

"Ah, öyle mi? Farkında değilim."

"Evet. Acaba..." Yaşlı kadın öne doğru eğilerek sesini alçalttı. "Bağışlayın, o zavallı çocuk sizin miydi?"

Tuppence şaşkınlık içinde Bayan Lancaster'a baktı. Kekeledi.

"Ben... Ha... hayır. Sanmıyorum..."

"Birden aklıma geldi. Merak ettim. Belki de buraya bu nedenle gelmiştir diye düşündüm. Birinin gelmesi gerekiyor. Gelecek de. Öyle olması gerekiyor. Belki de onların istediği de bu. Gelecek ve o da tıpkı sizin gibi şömineye bakacak. Bildiğiniz gibi o orada. Şöminenin arkasında."

Tuppence mırıldandı. "Ya? Öyle mi?"

Bayan Lancaster alçak sesle, "Daima aynı saatte," dedi. "Günün aynı saatinde..." Şöminenin rafındaki saate baktı. Tuppence da öyle. Yaşlı kadın, "On biri on geçiyor," dedi. "On biri on geçiyor... Evet, her sabah aynı saatte."

İçini çekti.

"İnsanlar bunu anlamıyor. Onlara bildiklerimi anlattım... ama bana inanmadılar!"

Aynı anda kapının açılarak Tommy'nin içeri girmesiyle birlikte Tuppence rahat bir soluk aldı. Hemen ayağa kalktı.

"Haydi. Ben hazırım."

Kapıya doğru giderken başını arkaya çevirdi.

"Hoşça kalın Bayan Lancaster."

Koridorda ilerlerken kocasına sordu.

"Konuşma nasıl gitti? Anlaşabildiniz mi?"

Tommy güldü.

"Sen çıktıktan sonra Ada teyzeyle iyi anlaştık."

Tuppence, "Sanırım onun üzerinde kötü etki yapıyorum, öyle değil mi?" dedi. "Bir bakıma bu hoşuma gidiyor."

"Nasıl yani?"

"Düşünsene, bu yaşımda, bu ciddi, saygı değer ve iç sıkıcı görünüşüme rağmen biri beni gereğinden fazla seksi, ahlak düşkünü, erkekleri çekiciliğiyle kendine bağlayan bir kadın olarak görüyor. Bu hoşa gitmeyecek şey mi?"

Tommy sevgiyle onun kolunu sıktı.

"Çılgın. Konuştuğun kimdi? Pek şirin bir ihtiyara benziyordu."

Tuppence başını salladı.

"Gerçekten öyleydi. Sevimli bir ihtiyar. Ama bir yandan da tatlı bir kaçık. Kafayı yemiş."

"Kaçık mı?"

"Evet. Zavallı şöminenin arkasında ölü bir çocuk olduğunu sanıyor. Ya da buna benzer bir şey. Bana o zavallı çocuğun benim olup olmadığını sordu."

Tommy, "Çok sinir bozucu," dedi. "Herhalde burada yakınlarının bakamadığı, aslında yaşlılıktan başka dertleri olmayanların yanında hafif ya da tam bunamış olanlar da var. Neyse, deminki yine de çok şirin bir ihtiyarcıktı."

Tuppence da aynı fikirdeydi.

"Evet. Şirin ve tatlı. Acaba kafasından neler geçiyor ve neden?"

Bayan Packard birden yeniden karşılarına çıktı.

"Güle güle Bayan Beresford. Umarım size kahvenizi getirmişlerdir."

"Ah evet, çok teşekkür ederim."

"Buraya gelmekle incelik ettiniz," diyen Bayan Packard Tommy'ye dönerek ekledi. "Bu ziyaretiniz için teşekkür ederim. Bayan Fanshawe'in de bu ziyaretinizden çok mutlu olduğundan eminim. Karınıza karşı kaba davrandığı için çok üzgünüm."

Tuppence, "Umarım bundan büyük mutluluk duymuştur," diye mırıldandı.

"Ah, evet haklısınız. İnsanlara karşı kaba davranmaktan, onları iğnelemekten tuhaf bir zevk alıyor. Maalesef bu konuda da bir hayli iyi."

Tommy de söze karışarak, "Ve bunu elinden geldiğince sık da uygulamaya kalkışıyor," dedi.

Bayan Packard gülümsedi.

"Anlayışınız için her ikinize de çok teşekkür ederim."

Tuppence, "Biraz önce salonda konuştuğum yaşlı hanım," dedi. "Adı Bayan Lancaster'dı sanırım, öyle olduğunu söyledi."

"Ah evet, Bayan Lancaster. Onu hepimiz çok severiz."

"O... biraz tuhaf değil mi?"

Bayan Packard hoşgörüyle, "Evet, kuruntuları, takıntıları var. Hayalle gerçeği karıştırabiliyor," dedi. "Burada onun gibi takıntıları olan birçok kişi var. Kesinlikle zararsız takıntılar bunlar. Ama varlar işte. Başlarına geldiğine inandıkları şeyler. Ya da başkasının başına geldiğini gördüklerine inandıkları şeyler. Biz bunları fark etmemiş gibi davranıp onlara cesaret vermemeye çalışıyoruz. Aslında bu ihtiyarcıklar bir hayal âleminde yaşamaktan hoşlanıyorlar. Hayal dünyaları biraz fazla çalışıyor. Heyecan verici, hüzünlü ve acı bir dünya yaratmaya çalışıyorlar kendilerine. Tanrıya şükür içlerinde birinin kendisini öldürmeye çalıştığını iddia eden yok. Öylesini burada barındıramayız."

Arabaya bindikleri sırada Tommy derin bir soluk alarak, "Neyse, bu da bitti," dedi. "Artık en az altı ay buraya gelmek zorunda değiliz."

Ancak altı ay sonra da oraya gidip Ada teyzeyi görmelerine gerek kalmadı çünkü Ada teyze onların ziyaretinden üç hafta sonra uykusunda öldü.

3. BÖLÜM

Bir Cenaze Töreni

Tuppence, "Cenaze törenleri çok üzücü oluyor, değil mi?" dedi.

Uzun ve yorucu bir tren yolculuğunun ardından katıldıkları Ada teyzenin cenaze töreninden henüz dönmüşlerdi. Cenaze töreni Ada teyzenin Lincolnshire'daki bir köyde bulunan aile mezarlığında yapılmış, yaşlı kadın orada ailesinin ve atalarının yanına gömülmüştü.

Tommy, "Cenaze töreni başka nasıl olabilir ki? Ne bekliyordun?" dedi. "Herkesin çılgınca eğleneceğini mi?"

"Bazı yerlerde cenazelerde çok eğlenilebiliyor. Örneğin İrlanda'nın bazı yörelerinde ölünün onuruna ayin yemeği veriliyor, kastettiğim bu," diyen Tuppence bilgiç bir tavırla ekledi. "Önce ağlayıp feryat ederek sızlanıyorlar, sonra delicesine içiyor ve dağıtıyorlar. İçki?" Tuppence sözlerine ara verdi. Gözü büfeye takılmıştı.

Tommy büfeye gitti ve uygun olacağını düşündüğü bir içkiyle geri döndü. White Lady denilen bir kokteyli seçmişti.

Tuppence, "Evet, bu oldu işte," dedi.

Siyah şapkasını tuttuğu gibi odanın bir köşesine fırlattı. Uzun siyah mantosunu çıkardı. "Matemden nefret ediyorum," dedi. "Üstelik de insanın elbiseleri uzun zaman sandıkta durduğu için naftalin kokuyor."

Tommy, "Matem elbiseleri giymen gerekmiyor," dedi. "Cenazede giymiş olman yeterli."

"Evet, tabii. Biliyorum bunu. Şimdi yukarı çıkıp biraz neşelenmek için kırmızı jarse bir elbise giyeceğim. Bu arada sen de bana bir kokteyl daha hazırla."

"Doğrusu ya Tuppence, cenazelerin sende böyle bir parti hevesi uyandırdığından haberim yoktu."

"Cenazelerin üzücü olduğunu söylemiştim," dedi Tuppence bir kaç dakika sonra üzerinde parlak kiraz kırmızısı bir elbiseyle aşağıya indiğinde. Giysisinin omzuna yakut ve pırlantayla işlenmiş kertenkele biçiminde bir iğne takmıştı. "Özellikle de Ada teyze gibi ihtiyarların cenaze törenlerinin üzücü olduğunu kastettim. Yalnızca birkaç ihtiyar ve çok az çiçek vardı. Fazla çiçek gönderilmemişti. Etrafta pek üzülen, ağlayan yoktu. Pek özlenmeyecek, yokluğu hissedilmeyecek birinin cenazesiydi bu."

"Bunun seni çok etkilemeyeceğini, senin için buna dayanmanın örneğin benim cenazeme katılmaya oranla çok daha kolay olacağını düşünürdüm."

Tuppence, "İşte bu konuda kesinlikle yanılıyorsun," dedi. "Senin cenazeni düşünmek bile istemiyorum çünkü senden sonraya kalmak istemiyorum. Ama eğer senin cenazene gitmiş olsaydık şundan emin olabilirsin ki gözyaşım nehir olur akardı. Yanıma çok sayıda mendil almam gerekirdi."

"Siyah çerçeveli mi?"

"Siyah çerçeve hiç aklıma gelmemişti ama fena fikir değil. Ayrıca cenaze servisleri de hiç fena çalışmıyorlar. Moralinin yükselmesini sağlıyorlar. Keder gerçektir. Kendini çok kötü hissedersin, sanki *senden* bir parça kopup gitmiştir, ama bir yandan da seni etkiler, seni değiştirir, olgunlaştırır. Yani demek istediğim bu terlemek gibi bir şey."

"Tuppence, gerçekten inanılmazsın, ölümüm ve senin üzerinde yapacağı etki konusundaki görüşlerin gerçekten de son derece keyif kaçırıcı. Hiç hoşlanmadım. Şu cenaze konusunu unutsak iyi olacak."

"Haklısın, unutalım."

Tommy, "Zavallı ihtiyarcık öldü gitti," diye mırıldandı. "Neyse ki ıstırap çekmedi, huzur içinde öldü. Hadi bırakalım bu konuyu. Daha benim halletmem gereken şeyler var."

Yazı masasına giderek oradaki kâğıtları karıştırdı.

"Bay Rockbury'nin mektubunu bulamıyorum. Nereye gitmiş olabilir?"

"Bay Rockbury de kim? Sana mektup yazan avukatı mı kastediyorsun?"

"Evet. Teyzemin miras konusunu halletmek gerekiyor. Bildiğim kadarıyla ailede benden başka kimse kalmadı."

Tuppence, "Ne yazık ki Ada teyzenin sana bırakabileceği büyük bir serveti yoktu," dedi.

Tommy güldü. "Zaten serveti olsaydı hiç kuşkusuz bunu kedi bakımevlerine bırakırdı. Vasiyetnamesinde, olan son bir kaç kuruşunun da o kuruluşa verilmesini istemiş. Bana kalacak bir şey yok gibi görünüyor. Hoş öyle bir şey istemiyorum, ihtiyacım da yok."

"Ada teyze kedilerden çok mu hoşlanırdı?"

"Bilmiyorum. Ama öyle olmalı. Onun kedilerden bahsettiğini hiç duymadım. Kendisini ziyarete giden eski arkadaşlarına "Sana da vasiyetnamemde bir şeyler bıraktım, tatlım" ya da "Çok beğendiğin bu broşu vasiyetnamemde sana bırakacağım" demekten tuhaf bir zevk alırdı. Sonuçta kedi bakımevi dışında kimseye bir şey bırakmadı."

"Bunu yapmış olmaktan büyük zevk aldığına bahse girerim," diyen Tuppence neşeyle ekledi. "Onu bana söylediğin bütün bu şeyleri eski arkadaşlarına söylerken düşünüyorum, o anki halini gözümde canlandırıyorum, tabii sözde eski arkadaşlarına, çünkü onu gerçekten seven birilerinin olduğuna inanamıyorum. Bence bunu yapmasının

tek nedeni onlarla bahçede dolaşmaktan hoşlanmasıdır, hepsi bu. O gerçek bir ihtiyar şeytandı, öyle değil mi Tommy? Ancak tuhaf ama onun bu şeytanlıkları bir şekilde insanın hoşuna gidiyordu. Belki de yaşlanıp bir huzurevine kapanıp kalmışsan yaşamdan zevk almanın bir yolu da bu. Neyse, yeniden Güneşli Uçurum'a gitmemiz gerekecek mi Tommy?"

"Öbür mektup nerede? Bayan Packard'dan gelen? Hah, işte burada. Rockbury'ninkiyle birlikte kaldırmışım. Evet, Bayan Packard, Ada teyzenin bazı şeyler bıraktığını yazıyor. Sanırım onlar artık benimmiş. Bildiğin gibi Ada teyze Güneşli Uçurum'a giderken yanına bazı ev eşyalarını da almıştı. Tabii kişisel eşyaları da vardır. Elbiseleri filan. Herhalde birinin onları elden geçirmesi gerekiyor. Kâğıtlar, belgeler filan varsa onların da gözden geçirilmesi şart. Ben tek yakınıyım, bütün bu işler bana düşüyor. Ada teyzenin eşyaları arasında isteyebileceğimiz bir şey olduğunu hiç sanmıyorum, yoktur değil mi? Tabii o küçük yazı masasının dışında. O masayı hep çok beğenmişimdir. Yanılmıyorsam Ada teyzeden önce de William dayım kullanmıştı o masayı."

Tuppence, "Bu durumda o masayı ondan bir anı olarak alırsın," dedi. "Geri kalan eşyaları da yardım kuruluşlarına göndeririz."

Tommy başını salladı.

"Aslında senin Güneşli Uçurum'a gelmen gerekmiyor."

Tuppence hemen itiraz etti.

"Hayır, sanırım oraya gelmek hoşuma gidecek."

"Hoşuna mı gidecek? Neden ki? Bütün bunlardan sıkılmayacak mısın?"

"Ada teyzenin eşyalarını elden geçirmekten mi? Yoo, hayır, sıkılacağımı sanmıyorum. Ben meraklı bir insanımdır. Eski mektuplar ve antika mücevherler çok ilginç olabilirler ve bence onları bir yardım kuruluşuna bağışlamadan ya da bir yabancının eline bırakmadan önce elden geçirmek daha doğru olacak. Evet, oraya gidip bıraktıklarına

bakmalıyız, alacağımız bir şey varsa alırız, kalanın da ne olacağını düşünürüz."

"Güneşli Uçurum'a gelmek istemendeki gerçek amacın ne Tuppence? Doğruyu söyle, bunun bir nedeni var, değil mi?"

Tuppence iç çekti.

"Tanrım. İnsanın kendisini çok iyi tanıyan biriyle evli olması korkunç bir şey."

"Demek başka bir nedenin var."

"Önemli bir neden değil, hatta neden bile sayılmaz."

"Haydi Tuppence, insanların eşyalarını elden geçirmenin aslında ilgini çekmediğini çok iyi biliyorum."

"Aslında bunu yapmam gereken bir görev olarak nitelendiriyorum. Diğer nedense..."

"Haydi söyle."

"O şirin ihtiyarcığı bir kez daha görmek istiyorum."

"Ne? Şöminenin arkasında bir çocuk cesedi olduğunu sanan o kadını mı?"

Tuppence, "Evet," diyerek başıyla onayladı. "Onunla yeniden konuşmak, bunları söylerken kafasından neler geçtiğini öğrenmek istiyorum. Bu onun anımsadığı bir şey mi yoksa hayal ettiği bir şey mi? Bu konuyu düşündükçe merakım artıyor, bana daha da tuhaf görünüyor. Bu kendi kafasında yaratıp şekillendirdiği bir öykü mü yoksa gerçekten bir zamanlar bir şömine ya da ölmüş bir çocukla ilgili bir olaya mı tanık oldu? Niçin öldürülen o zavallı bebeğin *benim* çocuğum olabileceğini düşündü? Ben de ölü bir çocuğu olan bir kadın hali mi var?"

Tommy, "Ölü çocuğu olan birinin nasıl göründüğüne ilişkin hiçbir fikrim yok. Ama bence sende öyle bir hava yok. Her neyse, oraya gitmek zorundayız Tuppence. Bu arada sen de bu merakını giderirsin. Öyleyse anlaştık. Bayan Packard'a mektup yazıp belirli bir tarih sapta."

4. BÖLÜM

Bir Ev Resmi

Tuppence derin bir soluk aldı.

"Yine her zamanki gibi."

Tommy'yle Güneşli Uçurum'un ön kapısının merdivenlerinde duruyorlardı.

Tommy, "Neden olmasın ki?" diye sordu.

"Bilemem. Bu yalnızca bir his... zaman konusu. Zamanın etkisi değişik yerlerde çok farklı olabiliyor. Sanki bazı yerlerde zaman çok hızlı akıp geçiyor, bazı yerlerde ise çok yavaş. Bazı yerlere yeniden geldiğinde zamanın olağanüstü bir hızla akıp geçtiğini ve en beklemedik şeylerin bile olduğunu ve her şeyin değiştiğini görürsün. Ama burası... Tommy. Ostend'i anımsıyor musun?"

"Ostend mi? Oraya balayımızda gitmiştik. Tabii ki anımsıyorum orayı."

"Peki ya tabeladaki yazıyı da anımsıyor musun? TRAMVAY DURAĞI. İkimize de çok tuhaf görünmüştü çünkü ortada tramvay yoktu."

"Anımsadığım kadarıyla o yazı Ostend'de değil Knock'taydı."

"Neyse –önemli değil– anımsıyorsun. Bu da *tramvay durağı* gibi yalnızca bir bileşik sözcük işte. Zaman durağı... sanki burada zaman durmuş, hiçbir şey olmamış. Her şey aynı. Sanki hayalet bir yer burası, ama farklı bir şekilde."

"Doğrusu neden bahsettiğini hiç anlayamıyorum. Bütün gün zili çalmadan burada duracak ve bana zaman hakkındaki fikirlerini mi anlatacaksın. Ada teyze artık Güneşli Uçurum'da değil, bu da yeterli bir değişiklik değil mi?"

Tommy zili çaldı.

"Buradaki tek değişiklik de bu olmalı. Benim şirin ihtiyarcık eminim hâlâ sütünü içip şömineden bahsediyor, Bayan Bilmem Ne, yüksük ya da kaşık yutuyor, Madam Kakao odasından fırlayarak kakao istiyor, Bayan Packard da merdivenlerden iniyor ve..."

O anda kapı açıldı. Karşılarında naylon önlüklü genç bir kadın belirdi.

"Bay ve Bayan Beresford? Bayan Packard sizi bekliyor."

Genç kadın onları daha önce girdikleri salona alacağı sırada Bayan Packard merdivenlerden indi ve onları selamladı. Tavrı her zamankinden farklıydı. Bu kez gülümsemiyordu. Duruma uygun bir şekilde ciddi bir tavır takınmıştı – belirgin olmasa da yas tutar gibi bir hali vardı. Uygun şekilde başsağlığı dileme konusunda uzman sayılırdı. Yönettiği kuruluşta ölüm beklenilen bir durumdu ve gerçekleşmişti.

"Gelmeniz çok iyi oldu. Her şeyi rahatça bakabileceğiniz şekilde düzenlettim. Kısa süre içinde gelebilmeniz çok iyi oldu. Bunun için çok teşekkür ederim. Açılacak yer için sırada bekleyen üç dört kişi var. Umarım bunu anlayışla karşılarsınız ve bir şekilde acele ettiğimi, sizi sıkıştırdığımı düşünmezsiniz."

"Elbette ki hayır, sizi kesinlikle anlıyoruz."

Bayan Packard, "Eşyalar halen Bayan Ada Fanshawe'in odasında," diye belirtti.

"Teşekkürler."

Bayan Packard, Ada teyzeyi son kez gördükleri odanın kapısını açtı. Odadaki eşyaların üzerine tozlanmamaları için örtüler örtülmüş, kapıları açık gardıroptaki elbiseler özenle yatağın üzerine dizilmişti.

Tuppence, "Bu durumda ne yapmak gerekir ki, yani demek istediğim insanlar normal koşullarda böyle elbiseleri filan ne yapıyorlar?" diye sordu.

Bayan Packard bu gibi sorulara alışık olmalıydı. Bilgili ve yardıma hazırdı.

"Size, bunları almaktan mutluluk duyacak birkaç yardım kuruluşunun adını verebilirim," dedi. "Bayan Ada'nın güzel bir kürk etolü ve kaliteli kumaştan iyi bir mantosu vardı ama bunları kullanmak isteyeceğinizi sanmıyorum. Ama belki de siz bunları üyesi olduğunuz bir yardım kuruluşuna göndermek istersiniz."

Tuppence başını salladı.

"Hayır, hayır."

Bayan Packard, "Bayan Ada'nın mücevherleri de vardı," dedi. "Onları hemen olayın ardından güvende olmaları için kasaya kilitledim. Siz buraya gelmeden biraz önce de çıkarıp tuvalet masasının sağ çekmecesine yerleştirdim."

Tommy, "Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz, size çok zahmet verdik," dedi.

Tuppence, şöminenin üzerinde asılı duran resme bakıyordu. Küçük yağlıboya tabloda tahta bir köprüyle geçilen, kanal kıyısında pembe bir ev resmedilmişti. Köprünün altında nehrin kıyısında bir kayık duruyordu. Gerilerde ise iki selvi ağacı vardı. Hoş bir manzaraydı ama Tommy'yi asıl şaşırtan Tuppence'ın resme böylesine ilgiyle bakmasıydı.

Tuppence sonunda, "Çok gülünç," diye mırıldandı.

Tommy merakla baktı. Geçmiş deneyimlerinden Tuppence'ın gülünç olarak nitelendirdiği şeylerin aslında bu sıfatla değerlendirilecek nitelikte olmadıklarını çok iyi biliyordu.

"Ne demek istiyorsun Tuppence?"

"Çok tuhaf. Buraya daha önce geldiğimde bu resmi fark etmemiştim. Ancak işin tuhafı, ben bu evi bir yerden anımsıyorum, bir yerde

gördüm. Ya da gördüğüm buna aynen benzeyen bir evdi. Bunu çok iyi anımsıyorum. Ama bunu ne zaman ve nerede gördüğümü bir türlü çıkaramıyorum."

Tommy, "Herhalde eve baktın, gördün ama ne gördüğünü algılayamadın," diyen Tommy bu sözcüklerinin Tuppence'ın "gülünç" sözcüğü kadar acemice ve anlamsız olduğunu hissediyordu. Bu sözlerini kendisi de pek beğenmemişti.

"Buraya son gelişimizde bu resim gözüne ilişmiş miydi Tommy?"

"Hayır, ama doğrusu etrafa pek bakmadım."

Bayan Packard söze karıştı.

"Bu resim mi? Ah, son gelişinizde o resmi görmüş olamazsınız çünkü yanılmıyorsam o sırada bu tablo şöminenin üzerinde asılı değildi. Aslında bu tablo başka bir konuğumuza aitti ama teyzenize armağan etti. Bayan Ada bir iki kez ısrarla bunu çok beğendiğini söyledi. Bunun üzerine de diğer yaşlı hanım bunu kendisine armağan etti. Hatta zorladı Ada teyzenizi bunu alması için."

Tuppence başını salladı.

"Anlıyorum. Bu durumda bu resmi burada görmüş olamam. Ama yine de bu evi çok iyi tanıdığımdan eminim. Sen bu evi anımsıyor musun Tommy?"

"Hayır."

Bayan Packard kapıya gitti.

"İzninizle sizi yalnız bırakayım. Ne zaman isterseniz beni çağırabilirsiniz. Buradaki işiniz bitirdikten sonra yeniden görüşürüz."

Başıyla hafifçe selam verdikten sonra gülümseyerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Tuppence yüzünü buruşturdu.

"Bu kadının dişleri hiç hoşuma gitmiyor."

"Bayan Packard'ın dişlerinin nesi var?"

"Çok fazla ya da çok büyük... İnsana kurdun, Kırmızı Başlıklı Kız'a verdiği cevabı anımsatıyor. '*Seni daha iyi yemek için yavrum*'."

"Bugün tuhaflığın üzerinde Tuppence."

"Evet, olabilir. Ben daima Bayan Packard'ın iyi bir kadın olduğunu düşünürdüm. Ama her nedense bana bugün onda gizemli, tekinsiz bir hal varmış gibi geldi. Sen de aynı şeyi hissettin mi?"

"Hayır... Şimdi bunları bırak da işimize bakalım, avukatların deyişiyle Ada teyzenin 'kişisel varlığına' göz gezdirelim. İşte sana bahsettiğim yazı masası bu. William dayının masası. Hoşuna gitti mi?"

"Çok güzel. Sanırım saray stili. İhtiyarların buraya gelirken yanlarında sevdikleri eşyalarını da getirebilmeleri çok hoş. Bu koltuklar korkunç. Ama şu masa hoşuma gitti. Tam pencerenin yanındaki boşluk için aradığım gibi bir şey. Oradaki o korkunç dolabı da atarız."

Tommy, "Peki," dedi. "İkisini ayıralım."

"Bir de şu şöminenin üzerindeki resmi istiyorum. Gerçekten çok hoş bir resim, insanın içi açılıyor. Ayrıca evi bir yerde gördüğümden de eminim. Haydi, şimdi de mücevherlere bakalım."

Tuvalet masasının çekmecesini açtılar. Çekmecede madalyonlu bir takım, Floransa tarzı bir bilezik, renkli taşlı yüzükler ve küpeler vardı.

Tuppence, "Bu yüzükleri biliyorum," diyerek gülümsedi. "Taşların adlarının ilk harflerine bakılırsa, bir isim ya da 'sevgilim' sözcüğü ortaya çıkarmış. Elmas, yakut, ametist... hayır, sevgili çıkmaz bunlardan. Aslında öyle bir şey olmasını da beklemiyorum zaten. Birinin Ada teyzene sevgilim sözcüğünün hecelerini içeren bir yüzük vermiş olabileceğini hiç sanmıyorum. Yakut, zümrüt... sorun nereden başlayacağını asla bilememen. Yeniden deneyeyim. Yakut, zümrüt, bir yakut daha, hayır, sanırım bu lal taşı, bir ametist, pembe bir taş daha ama bu kez bunun yakut olduğunu düşünüyorum ve ortada da küçük bir pırlanta. Bir şey çıkmıyor ama çok hoş. Eski ve çok romantik." Yüzüğü parmağına taktı. "Sanırım bu Deborah'ın çok hoşuna gider." Deborah kızlarıydı. "Bir de şu Floransa işi takım. Deborah, Victoria döneminden kalma şeylerden çok hoşlanıyor. Günümüzde bunun meraklısı çok.

Neyse, artık elbiselere baksak iyi olacak. Bu işin en ürkütücü tarafı bu. Hah, işte kürk etol bu olmalı. Bir hayli değerli bir şey olmalı. Ama ben bunu istemem. Acaba burada Ada teyzeye özellikle iyi davranan biri –hasta ya da hasta yakınları arasında bir arkadaşı– onunla iyi anlaşan biri, bir hemşire filan var mıydı? Böyle biri varsa bu kürkü ona önerebiliriz. Etol hakiki samurdan. Bunu Bayan Packard'a sorabiliriz. Geri kalanlar yardım kuruluşlarına gidebilir. Neyse, bu iş de bitti, değil mi? Şimdi gidip Bayan Packard'ı bulalım." Tuppence yatağa döndü. "Hoşça kal Ada teyze. Seni son kez gelip gördüğümüz için mutluyum. Beni sevemediğin için üzgünüm ama beni sevmemek ve bana o kaba, ağır sözcükleri söylemekten zevk alıyordun ve ben bana söylediğin bu ağır sözlere asla kırılmadım. Bundan *bir şekilde* zevk aldığını, eğlendiğini biliyordum. Seni asla unutmayacağız. William dayının masasına her baktığımızda seni anımsayacağız."

Bayan Packard'ı buldular. Tommy yazı ve çalışma masalarının huzurevinden alınıp adreslerine getirilmesini ayarlayacağını, geri kalan eşyaların da yöredeki yardım derneklerince değerlendirilmesini istediğini söyledi. Hangi yardım derneğine verileceğini ise Bayan Packard'a bıraktı.

Tuppence, "Acaba burada Ada teyzenin kürk etolünü almayı isteyecek biri var mı?" diye sordu. "Çok güzel bir parça. Belki onun yakın arkadaşlarından biri ister? Ya da onunla yakından ilgilenen bir hemşire?"

"Bu çok güzel bir düşünce Bayan Beresford. Ancak korkarım Bayan Ada Fanshawe'in konuklarımız arasında özel bir arkadaşı yoktu. Ancak teyzeniz O'Keefe hemşireyi severdi. Hemşire de onunla çok yakından ilgilenir, ona çok iyi ve nazik davranırdı. Bence Bayan O'Keefe bu kürk etolü zevkle alacak ve bundan onore olacaktır."

Tuppence başıyla onayladıktan sonra ekledi.

"Bir şey daha vardı. Şöminenin üzerinde asılı olan o tabloyu almak istiyorum ama belki de resmi veren kimse onu geri almak ister. Sanırım bunu ona sormamız gerekiyor. Sonuç olarak..."

Bayan Packard, Tuppence'ın sözünü kesti.

"Ah, çok üzgünüm Bayan Beresford. Korkarım bu dediğinizi yapmamız olanaksız. O tabloyu Bayan Ada'ya veren Bayan Lancaster'dı ve kendisi artık aramızda değil."

Tuppence şaşırmıştı.

"Burada değil mi? Bayan Lancaster? Bu benim buraya son gelişimde gördüğüm kadın değil mi? Beyaz saçlı, topuzlu, pembe yüzlü ihtiyar. Alt kattaki salonda oturmuş süt içiyordu. Gittiğini mi söylemiştiniz?"

"Evet. Çok ani oldu. Akrabalarından Bayan Johnson bir hafta kadar önce gelip kendisini aldı. Bayan Johnson dört beş yıldan beri Afrika'daydı, beklenmedik bir şekilde İngiltere'ye dönmüş. Kocasıyla İngiltere'de bir ev alıp buraya yerleşeceği için artık Bayan Lancaster'a kendi evinde bakacak." Bayan Packard bir an sustuktan sonra ekledi. "Aslında sanırım Bayan Lancaster buradan gitmeyi pek istemiyordu. Buraya alışmıştı, herkesle çok iyi anlaşıyordu ve mutluydu. Giderken çok üzgündü, hatta ağladı bile. Ancak bu gibi durumlarda yapılabilecek hiçbir şey yok, elimden bir şey gelmiyor. Sonuçta huzurevinin parasını ödeyen de Johnson'lardı. Bayan Lancaster'ın da inat etmesi olanaksızdı. Çünkü burada kalması için gereken parayı Johnson'lar ödüyorlardı. Tabii Bayan Johnson'a, Bayan Lancaster'ın burayı evi gibi gördüğünü, buraya çok alıştığını, dışarıda rahatsız olabileceğini ve burada kalmasının onun için çok daha iyi olacağını söyledim ama..."

Tuppence, "Bayan Lancaster ne kadar zamandır buradaydı?" diye sordu.

"Sanırım yaklaşık altı yıldır. Evet, o kadar olmalı. Burayı evi gibi görmesinin bir nedeni de buydu."

"Evet, bunu anlıyorum," diyen Tuppence kaşlarını çatarak Tommy'ye anlamlı bir şekilde baktı. Sonra da kendinden emin bir tavırla başını kaldırdı.

"Onun buradan ayrılmış olmasına üzüldüm. Bayan Lancaster'la konuşurken onu daha önce görmüşüm gibi bir hisse kapıldım, yüzü bana çok tanıdık geldi. Sonradan onu bir arkadaşımın yanında Bayan... Bayan Blenkinsop'un evinde görmüş olduğumu anımsadım. Ada teyzeyi bir dahaki ziyaretimde Bayan Lancaster'a bunu sormaya karar verdim. Ama artık akrabalarının yanına gittiğine göre bunun doğru olup olmadığını öğrenmem olanaksız tabii."

"Sizi çok iyi anlıyorum Bayan Beresford. Konuklarımız bu şekilde anımsandıklarında, geçmişteki arkadaşlarını ya da akrabalarını tanıyan biriyle karşılaştıklarında elbette çok mutlu oluyorlar. Bayan Lancaster'ın Bayan Blenkinsop diye birinden bahsettiğini anımsamıyorum, ama bu öyle bir dostu olmadığını da göstermez elbette."

"Bana Bayan Lancaster hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz? Akrabaları kimlerdi? Buraya nasıl geldi?"

"Doğrusunu isterseniz, anlatılacak pek fazla bir şey yok. Altı yıl kadar önce Bayan Johnson'dan mektup aldık. Huzureviyle ilgili bilgi istiyordu. Daha sonra Bayan Johnson'ın kendisi buraya gelerek evi dolaştı, inceledi. Güneşli Uçurum'un adını bir dostundan duyduğunu söyledi, ücret filan gibi detayları öğrendi sonra da gitti. Bir hafta ya da on beş gün sonra da Londra'daki bir hukuk firmasından bir mektup aldık. Bu mektupta da huzurevimizle ilgili sorular vardı, anlayacağınız inceleme sürüyordu. Sonunda bize mektupla Bayan Lancaster'ı buraya yerleştirmeye karar verdiklerini, boş yer olduğu takdirde Bayan Johnson'ı hemen bir hafta içinde buraya getireceklerini bildirdiler. Gerçekten de boş yer vardı. Bayan Johnson, Bayan Lancaster'ı buraya getirdi. Bayan Lancaster evi, kendisine verilecek odayı çok beğendi. Bayan Johnson, Bayan Lancaster'ın bazı özel eşyalarını da getirmek istediğini söyledi. Buna hemen kabul ettim. Konuklarımızdan birçoğu böyle yapar ve bu sayede eve daha çabuk ısınır, burada daha mutlu olurlar. Her şey böyle kolayca ve başarıyla halledilmiş oldu. Bayan Johnson, Bayan Lancaster'ın kocasının uzaktan akrabası olduğunu söyledi.

Afrika'ya gidecekleri için kadıncağızın ortada kalmasından korkuyor, onun için endişeleniyorlardı. Sanırım Bay Johnson Nijerya'da bir iş anlaşması yapmıştı ve İngiltere'ye de ancak bir kaç yıl sonra dönebileceklerdi. Bayan Lancaster'ı Afrika'ya götürmeleri olanaksız olduğu gibi İngiltere'de onun evde bakımını sağlamaları da olanaksızdı. Dolayısıyla onu gerçekten de mutlu olabileceği bir yere yerleştirmek istiyorlardı. Burayla ilgili olarak duyduklarından ve yaptıkları incelemeden sonra bundan emin olabilmişlerdi. Güneşli Uçurum'un tam istedikleri gibi bir yer olduğunu düşünmüşlerdi. Böylece her şey güzel ve kolay bir şekilde ayarlandı ve Bayan Lancaster buraya yerleşti."

"Anlıyorum."

"Herkes Bayan Lancaster'ı çok seviyordu. O biraz... nasıl söyleyeyim bilmem ki... bunamıştı. Bazı şeyleri unutur, olayları birbirine karıştırır, isim ve adresleri anımsayamazdı."

Tuppence, "Bayan Lancaster'a çok mektup gelir miydi?" diye sordu. "Yani yurtdışından filan..."

"Yanılmıyorsam Bayan Johnson –ya da Bay Johnson– bir ya da iki kez Afrika'dan mektup yazdı. Ama bu birinci yıldaydı, daha sonrasında mektup gelmedi. Bilirsiniz insanlar kolay unuturlar, özellikle de gözden ırak, yeni bir ülkede ve yeni, farklı bir yaşam sürüyorlarsa bu çok doğal. Sanırım zaten çok yakın değillerdi, uzak bir ilişki, aileden kaynaklanan bir sorumluluk. Johnson'ların başka zamanlarda da Bayan Lancaster'a sık sık mektup yazdıklarını sanmıyorum. Finansal konuların tamamını Avukat Bay Eccles hallediyordu, tanınmış, iyi bir firma. Daha öncesinde de bu firmayla bazı işlerimiz oldu, dolayısıyla onları biliyoruz, onlar da bizi. Bildiğim kadarıyla Bayan Lancaster'ın akraba ve dostlarının hepsi ölmüşlerdi. Bu yüzden onu pek arayıp soran olmuyordu. Ama sanırım bir yıl kadar sonra onu görmeye yakışıklı bir adam geldi. Aslında Bayan Lancaster'ı tanımıyordu ama Bay Johnson'ın arkadaşıydı ve o da yurtdışı görevde bulunmuştu. Buraya

Bayan Lancaster'ın sağlıklı ve mutlu olup olmadığını anlamaya gelmişti."

Tuppence mırıldandı.

"Ve sonrasında herkes Bayan Lancaster'ı unuttu, değil mi?"

Bayan Packard, "Korkarım öyle," dedi. "Üzücü değil mi? Ama bu çok doğal, genelde hep böyle oluyor. Neyse ki konuklarımız burada kendi arkadaş çevrelerini oluşturuyorlar. Zevkleri kendilerininkine uyan da ortak anılara sahip oldukları kişilerle dost oluyorlar. Hatta sanırım birçoğu geçmiş yaşamlarını tamamen unutuyorlar bile."

"Herhalde bazıları biraz..." Tommy duraksayarak uygun bir sözcük aradı. "Biraz..." Elini ağır ağır başına götürdü ama hemen geri çekti. "Yani, demek istediğim..."

Bayan Packard, "Ne demek istediğinizi çok iyi biliyorum," dedi. "Biz aslında zihinsel özürlüleri ve Alzheimer'lıları almıyoruz. Ama hastalıklıyla sağlıklı arasında sınırda olanları kabul etmek durumunda kalıyoruz tabii. Yani bunamanın eşiğinde, kendilerine bakamayan, olayları karıştıran, olmayan hayallerine inanan bazı kimseleri kabul ediyoruz. Bunlar bazen tarihi kişilikler olduklarını sanırlar. Ama tamamen zararsız bir şekilde. Burada iki Marie Antoinette'imiz vardı. Onlardan biri durmadan *Petit Trianon* diye bir yerden bahseder ve her nedense sürekli süt içer, bunu orayla özdeşleştirirdi. Bir de Madam Curie olduğunu ve radyumu bulduğunu söyleyen konuğumuz vardı. Büyük bir merakla gazete okur, atom bombası ya da bilimsel buluşlarla ilgili haberleri izlerdi. Bazen de okuduğu haberlerdeki ilk deneyleri yapanların kendisi ve kocası olduğunu savunurdu. Böylesi zararsız hayaller yaşlı ve yalnız kişileri mutlu ediyor. Biliyor musunuz, bu hayaller pek uzun sürmez. Yani onlar her zaman Marie Antoinette ya da Madame Curie değillerdir. Genellikle on beş günde bir yineliyor bu durum. Sanırım rol yapmaktan yoruluyorlar. Tabii aslında çoğunun asıl derdi unutkanlık. Kim olduklarını tam olarak anımsayamıyorlar.

Sürekli, 'Çok önemli bir şeyi unuttum. Acaba neydi? Bir anımsasam,' deyip dururlar. Böyle işte."

"Anlıyorum..." diyen Tuppence bir an duraksadı sonra sordu. "Bayan Lancaster... onun anımsadığı şey salondaki şömineyle mi ilgiliydi? Yoksa herhangi bir şömineyle mi?"

Bayan Packard şaşırmıştı.

"Şömine mi? Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Bana bu konuda bir şeyler söylemişti ama pek anlamamıştım. Belki başından şömineyle ilgili kötü bir olay geçmişti veya kendisini korkutan bir öykü okumuştu."

"Bu olabilir."

Tuppence, "Ama Ada teyzeye verdiği tablo beni hâlâ endişelendiriyor."

"Bence endişelenecek bir şey yok Bayan Beresford. Bence Bayan Lancaster o resmi unutmuştur bile. Zaten ona pek değer verdiğini de sanmıyorum. Bayan Ada Fanshawe'in resmi beğenmesi çok hoşuna gitmişti, tabloyu ona isteyerek, hatta zorla vermişti. Eminim o resmi beğendiğiniz için almak istemeniz onu çok mutlu ederdi. Aslında ben de onun çok hoş bir tablo olduğunu düşünüyorum. Tabii resimden pek anlamam ama..."

"Aklıma bir şey geldi. Ne yapacağım biliyor musunuz? Bana adresini verirseniz Bayan Johnson'a mektup yazıp ona tabloyu alıp alamayacağımı sorarım."

"Bana yalnızca Londra'da kalacakları otelin adresini verdiler, Cleveland Oteli diye bir yer olmalı. Evet, evet, Cleveland Oteli, George Sokağı, W1. Galiba Bayan Lancaster'la orada dört, beş gün kalacaklar, sonra da İskoçya'daki bir akrabalarının yanına gideceklerdi. Herhalde otele iletişim adreslerini bırakmışlardır."

"Çok teşekkür ederim. Şimdi Ada teyzenin kürk etolü konusunu halledebilir miyiz?"

"Hemşire O'Keefe'i çağırayım."

Bayan Packard odadan çıktı.

Tommy homurdandı.

"Sen ve şu Bayan Blenkinsop'un. Bu adı kullanmadan yapamıyorsun."

Tuppence sakin sakin mırıldandı.

"O benim yarattığım kadınların en kusursuzu. Ondan yararlanabildiğim için mutluyum. Bir isim bulmaya çalışıyordum. Birden aklıma Bayan Blenkinsop geldi. İlginç değil mi? O zamanlar ne eğlenmiştik değil mi?"

"Yıllar önceydi bu. Artık ne savaş zamanlarındaki casuslar ne de bizim için karşı casusluk işleri kaldı."

"Çok yazık. O pansiyonda oturup kendim için yeni bir kişilik yaratmak çok hoşuma gitmişti hatta bir ara gerçekten Bayan Blenkinsop *olduğuma* inanmaya bile başlamıştım."(*)

Tommy, "Çok şanslısın ki başın belaya girmedi ve bu işten sağ olarak çıkmayı başardın," dedi. "Sana daha önce de söylediğim gibi bu konuyu çok fazla abartmıştın."

"Hiç de değil. Kabul et ki rolümü çok iyi oynadım. Çok iyi, biraz aptal, saf, üç oğlunu her şeyden çok düşünen bir kadın..."

Tommy atıldı.

"Ben de bunu kastettim zaten. Bir oğul yetmez miydi? Üç çocuk çok fazlaydı."

Tuppence, "Onları gerçek çocuklarım gibi benimsemiştim," dedi. "Douglas, Andrew ve... a üçüncünün adım unuttum. Onların karakterlerini, görünüşlerini, nerede olduklarını çok iyi biliyor, onlardan gelen mektuplardan da büyük bir boşboğazlıkla, durmadan bahsediyordum."

Tommy, "O iş çoktan bitti," dedi. "Burada öğrenebileceğin bir şey yok, dolayısıyla şu senin Bayan Blenkinsop'u unut artık. Herhalde ben

(*) Agatha Christie: *Suç Ortakları* bir Tommy ve Tuppence romanı.

ölüp gittikten sonra böyle bir huzurevine yerleşirsen zamanının yarısını Bayan Blenkinsop olduğunu düşünmekle geçireceksin."

Tuppence dudak büktü.

"Tek bir rol sıkıcı olabilir."

Tommy, "Sence bu yaşlı kadınlar neden Marie Antoinette ya da Bayan Curie olduklarını düşünüyorlar?" diye sordu.

"Bence sıkıldıkları için. Sıkılmalarından daha doğal ne olabilir ki? İnsan bacakları tutulduğu için dolaşamayınca ya da parmakları kireçlendiği için yün öremeyince sıkılır tabii. Çaresizce eğlenecek bir şey ararsın ve ünlü biri olsan neler hissedeceğini anlamak istersin. Ben bunu çok iyi anlıyorum."

Tommy güldü. "Bundan eminim. Senin yerleşeceğin huzurevindekilere Tanrı yardım etsin. Herhalde zamanının çoğunu Kleopatra olduğunu iddia ederek geçirirsin."

Tuppence başını salladı.

"Ben ünlü biri olmak istemem. Ama örneğin kraliçenin şatosunda hizmetçi ya da aşçı yamağı olup duyduğum cazip dedikoduları anlatabilirim."

Tam o sırada kapı açıldı, Bayan Packard yanında hemşire üniforması giymiş, kızıl saçlı, yüzü çilli, ince uzun boylu bir kızla içeri girdi.

"Sizi Bayan O'Keefe ile tanıştırayım. Bay ve Bayan Beresford. Onların sana söylemek istedikleri bir şey var. Bana izin verirsiniz değil mi? Hastalardan biri beni istiyormuş."

Tuppence konuyu kısaca anlatarak Ada teyzenin kürk etolünü Hemşire O'Keefe'e verdi. Kız gerçekten çok sevindi.

"Ah, çok güzel! Harika! Ama bu benim için çok fazla şık. Herhalde siz de bu etolü istersiniz..."

"Hayır, hayır, istemiyorum. O bana göre biraz büyük zaten. Ben çok ufak tefeğim. Bu kürk tam sizin gibi uzun boylu birine uygun. Ada teyze de uzundu."

"Ah, o gerçek bir leydiydi. Herhalde genç kızlığında çok güzeldi."

Tommy tereddütle, "Herhalde," dedi. "Herhalde. Ama sanırım buradayken çok huysuzluk yapıyordu."

"Evet, aslında öyleydi. Ama ruhu iyiydi, asildi. Hiçbir şey onu yıkmıyordu. Ve asla da aptal değildi. Bildikleriyle insanları şaşırtırdı. Dili iğne kadar sivriydi."

"Çok da öfkeliydi."

"Bu doğru. Ama bizi asıl yoran, canımızı sıkan, daha çok durmadan ağlayıp inleyen, şikâyet eden hastalardır. Bayan Fanshawe öyle değildi. Dirençliydi, geçmişle ilgili çok hoş öyküler anlatırdı. Bir defasında genç kızlığında taşrada bir köşkün merdivenlerinden atla çıktığını anlatmıştı. Acaba doğru muydu bu?"

Tommy güldü.

"Ada teyzeden her şey umulur. Ona yakışır."

"İnsan burada neye inanacağını, neye inanmayacağını bilemiyor. İhtiyarcıkların anlattıkları öyküleri bir dinleseniz. İlk bakışta tanınan katiller –hemen polise haber vermemiz gerektiği– herkesin tehlikede olduğu öyle sık karşımıza çıkıyor ki."

Tuppence, "Buraya son gelişimizde birinin zehirlendiğini iddia ettiğini anımsıyorum," diyerek gülümsedi.

"Bayan Lockett'i kastediyor olmalısınız. O her gün aynı şeyi iddia eder. Ne var ki Bayan Lockett polis değil doktor çağrılmasını ister. Doktorlara bayılır."

"Sonra bir de ufak tefek bir kadın vardı, durmadan kakao isteyen yaşlı bir kadın..."

"Bayan Moody olmalı. Zavallı, o artık burada değil."

"Yani –o gitti mi– Güneşli Uçurum'dan ayrıldı mı?"

"Hayır. Kalp krizi sonucunda öldü, aniden. O teyzeniz Bayan Ada'ya çok değer verirdi, onu severdi. Ama Bayan Ada onu her zaman istemezdi. Çünkü zavallı Bayan Moody çok konuşurdu, kimseye fırsat vermezdi..."

"Duyduğuma göre Bayan Lancaster da buradan ayrılmış."

"Evet, akrabası gelip aldı. Zavallıcık gitmeyi hiç istemedi."

"O bana bir öykü anlatmıştı. Sanırım salondaki şömineyle ilgiliydi."

"Ah, onun çok öyküsü vardı; başına gelenler, bildiği sırlar..."

"Bana anlattığı bir çocukla ilgiliydi; öldürülen veya kaçırılan bir çocukla..."

"Tuhaf. Bütün bunlar nereden akıllarına geliyor. Galiba bunların kaynağı televizyon, onlara fikir veriyor..."

"Burada çalışmak, bu ihtiyarlarla ilgilenmek sizi zorluyor mu? Çok yorucu olmalı."

"Oh hayır, ben yaşlıları severim. Onun için meslek olarak 'geriatri'yi seçtim."

"Siz buraya geleli çok oldu mu?"

"Bir buçuk yıl..." Genç hemşire bir an duraksadı. "Ama gelecek ay buradan ayrılıyorum."

"Öyle mi? Neden?"

Hemşire O'Keefe'in yüzünde ilk kez gergin, ikircikli bir ifade belirdi.

"Bakın Bayan Beresford, insan bazen değişiklik istiyor."

"Ama yine aynı işi yapacaksınız, değil mi?"

"Elbette." Kürk etolü aldı. "Bunun için çok çok teşekkür ederim. Bu bana Bayan Fanshawe'i anımsatacak bir şey olduğu için de ayrıca çok mutluyum. Baktıkça Bayan Ada'yı anımsayacağım. O olağanüstü bir kadındı, gerçek bir hanımefendi. Artık öylelerine pek rastlanmıyor."

5. BÖLÜM

Yaşlı Bir Kadının Kaybolması

I

Ada teyzenin eşyaları kısa bir süre sonra Güneşli Uçurum'dan geldi. Yazı masası kendisine ayrılan yere konuldu. Küçük çalışma masası köşedeki boşluğa yerleştirildi ve oradaki kütüphane holün karanlık bir köşesine alındı. Kanaldaki köprünün kıyısındaki pembe evin resmini ise Tuppence yatak odasındaki şöminenin üzerine astı. Böylece her sabah yatakta ilk çayını içerken tabloyu seyredebiliyordu.

Ancak bu tabloya sahip oluş şekli onu hâlâ rahatsız ettiği için Bayan Lancaster'a mektup yazarak durumu açıkladı ve istediği takdirde onu kendisine iade edebileceğini anlattı. Ve bu mektubu da, Bayan Lancaster'a Bayan Johnson eliyle "Cleveland Oteli, George Sokağı, Londra W1." adresine gönderdi.

Mektuba yanıt gelmedi. Bir hafta sonra mektup geri iade edildi. Zarfın üzerinde "Bu adreste bu isimde bir kimse yok," yazılmıştı.

Tuppence, "Çok can sıkıcı bir durum," dedi.

Tommy, "Belki de otelde yalnızca bir iki gece kalmışlardır," dedi.

"İyi de otele gidecekleri adresi bırakmazlar mıydı?"

"Zarfın üzerine, 'Otelde yoksalar, lütfen gittikleri adrese yollayın,' yazmış mıydın?"

"Evet yazdım. En iyisi otele telefon edeyim. Otel defterine adreslerini yazmış olmalılar..."

Tommy sözünü kesti.

"Bunun peşine düşmeyi bıraksan artık. O ihtiyarcık tabloyu unutmuştur bile."

"Bir denemek istiyorum."

Tuppence telefonun başına geçti. Kısa bir süre sonra Cleveland Oteli'ne bağlandı.

Birkaç dakika sonra da Tommy'nin çalışma odasına, kocasının yanına gitti.

"Durum biraz tuhaf Tommy. Orada hiç *kalmamışlar*. Ne Bayan Johnson ne Bayan Lancaster. Onlar için oda da ayrılmamış, defterde adları yok."

"Bayan Packard otelin adını yanlış anımsamış olabilir. Herhalde telaşla bir yere kaydetti, sonra da kâğıdı kaybetti ve adı yanlış anımsadı. Ya da karıştırdı. Olur böyle şeyler..."

"Güneşli Uçurum'da böyle bir hata yapabileceklerini sanmıyorum. Bayan Packard işinin ehli, dikkatli bir kadın."

"Belki de önceden yer ayırtmadılar ve otelde yer olmadığı için başka bir yere gittiler. Londra'daki konaklama sorununu biliyorsun. Bunu neden uzattığını anlamıyorum."

Tuppence onun yanından ayrıldı.

Biraz sonra geri döndü.

"Ben ne yapacağımı biliyorum. Bayan Packard'a telefon edip o avukatın adresini alacağım..."

"Hangi avukatın?"

"Anımsamıyor musun? Bayan Packard, Johnson'lar Afrika'da oldukları için para işlerine bir avukatın baktığını söylemişti."

Tommy o sırada katılacağı toplantıda yapacağı konuşmayı hazırlamaya çalışıyordu. Dolayısıyla aklı karısından çok hazırladığı konuşma metnindeydi.

" *...böyle bir olasılık gerçekleştiği koşulda doğru politika...*" Karısına baktı. "Olasılık nasıl yazılır Tuppence? Heceler mişin?"

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet, evet –çok iyi fikir– çok güzel, öyle yap..."

Tuppence dışarı çıktı. Sonra başını içeri uzattı. "O-la-sı-lık."

"Acaba bu doğru sözcük mü?"

"Ne yazıyorsun sen?"

"Bir sonraki I.U.A.S(*) toplantısında yapacağım konuşmayı. Artık beni rahat bıraksan da şunu bitirsem."

"Pardon."

Tuppence dışarı çıktı.

Tommy ise art arda cümleler yazıp sonra bunları karalamayı sürdürdü. Tam yüzünde yazıda yol almanın mutluluğu belirdiği sırada kapı yeniden açıldı.

"Neyse, adresi aldım. Partingdale, Harris, Lockeridge ve Partingdale, 32 Lincoln Terrace, W.C.2. Telefon Holborn 051386."

Tuppence kâğıdı Tommy'nin dirseğinin dibine bıraktı.

"Şimdi sıra sende."

Tommy kararlılıkla, "Hayır," dedi.

"Evet. Bayan Ada *senin* teyzendi."

"Ada teyzenin bu işle ne ilgisi var? Bayan Lancaster benim teyzem değildi ki."

Tuppence ısrarı sürdürdü.

"Muhatabımız *avukat*. Avukatla konuşmak erkek işi. Çünkü avukatlar kadınların aptal olduklarını düşünür ve onları ciddiye almazlar..."

Tommy, "Akıllılık ederler," dedi.

"Oh, Tommy, ne olur bana *yardım et*. Sen gidip adama telefon et. Ben de sözlüğü bulur, olasılığın nasıl yazıldığına bakarım."

Tommy onu anlamlı bir şekilde süzdükten sonra odadan çıktı.

(*) International Union of Associated Security-Uluslararası Birleşik Güvenlik Komitesi.

Döndüğündeyse yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Bu konu *kapandı*," dedi.

"Bay Eccles'le mi konuştun?"

"Aslına bakarsan Partingford, Lockjaw ve Harrison firmasının angarya işlerini yaptığı anlaşılan Bay Wills adında biriyle konuştum. Fazlasıyla bilgili ve konuşkan bir adam. Bayan Johnson'a yazılacak bütün mektuplar Southern Bank'ın Hammersmith şubesi aracılığıyla iletiliyormuş. Ve böylece iz orada kayboluyor Tuppence. Bankalar müşterilerinin mektuplarını iletirler ama onlarla ilgili bilgileri de adreslerini de kimseye vermezler. Bu kuraldır ve bu kurala kesinlikle uyarlar. Onların dilleri de kendini beğenmiş Başbakanımız gibi mühürlüdür."

"Peki. O zaman ben de mektubu banka aracılığıyla gönderirim."

"Bunu yap ve rica ederim *artık beni yalnız bırak*! Yoksa bu konuşmayı asla bitiremeyeceğim."

"Teşekkür ederim sevgilim. Sen olmasan bilmem ne yapardım?"

Tuppence eğilip kocasını sevgiyle öptü.

Tommy, "Haydi haydi," diye gülümsedi.

II

Tommy bir sonraki perşembe akşamı birden, "Bu arada Bayan Johnson'a banka aracılığıyla gönderdiğin mektuba yanıt aldın mı?" diye sordu.

Tuppence alaycı bir havada sitemle, "Bunu sorman büyük incelik," diye mırıldandı. "Hayır, yanıt alamadım." Ve de dalgın dalgın ekledi. "Alacağımı da sanmıyorum."

"Neden?"

Tuppence onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Aslında bu mesele seni hiç ilgilendirmiyor, öyle değil mi?"

"Tuppence, biliyorsun kafam çok meşgul. Hep o toplantı yüzünden. Neyse ki yılda bir kez toplanıyorlar."

"Toplantı pazartesi başlıyor değil mi? Kaç gün sürecek?"

"Dört gün."

"İngiltere'de bir yerde, gizli bir evde buluşacak, orada konuşmalar yapacak, konferanslar verecek ve Gizli Servis emriyle Avrupa ve diğer yerlere gönderilecek gençleri inceleyeceksiniz. Sahi I.U.A.S ne anlama geliyordu. Son günlerde harflerle ifade edilen kuruluş sayısı o kadar arttı ki, izleyemiyorum."

"Uluslararası Birleşik Güvenlik Komitesi."

"Amma da uzun isim. Çok da gülünç. Herhalde bütün odalarda mikrofonlar gizlidir. Herkes birbirinin en gizli konuşmalarını dinleyecektir."

Tommy sırıttı.

"Herhalde."

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bir bakıma öyle. İnsan bir sürü eski arkadaşını görüyor."

"Onlardan çoğu bunamıştır artık. Bir yararları oluyor mu bari?"

"Tanrım, bu ne biçim soru! Buna basit bir evet ya da hayır yanıtı vermemi nasıl bekleyebilirsin..."

"Katılanların aralarında iyiler var mı bari?"

"Bak buna, kesinlikle 'evet' diye yanıt verebilirim. Hatta bazıları çok fazla iyi."

"Josh da orada olacak mı?"

"Evet, olacak."

"Son günlerde nasıl?"

"Yarı sağır, yarı kör ve romatizmadan iki büklüm ama inanır mısın, yine de gözünden bir şey *kaçmıyor*."

"Ya..." Tuppence bir an düşündü. "Keşke ben de seninle gelebilseydim."

Tommy ona özür dilercesine baktı.

"Ben yokken sen nasıl olsa yapacak bir şeyler bulursun canım."

Tuppence'ın yüzünde hâlâ düşünceli bir ifade vardı.

"Orası kesin."

Tommy nedeni bilmese de huzursuzdu, karısını her zaman olduğu gibi yine endişeyle süzdü.

"Tuppence, yine neyin peşindesin?"

"Şimdilik hiçbir şey, düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Güneşli Uçurum'u. Süt içerek, tuhaf bir şekilde ölü çocuklardan ve şöminelerden bahseden yaşlı bir kadını. Bu kafamı karıştırıyor. Ada teyzeyi yeniden ziyaret ettiğimizde onunla konuşmak niyetindeyim. Bunu yapamadım, çünkü Ada teyze öldü. Güneşli Uçurum'a gittiğimizde ise Bayan Lancaster ortadan kaybolmuştu."

"Daha doğrusu ailesi onu götürmüştü. Bu ortadan kaybolma değil ki! Çok normal bir şey."

"Kesinlikle ortadan kaybolma –adresi yok– mektuplara yanıt verilmiyor, bu planlı bir kaybolma olayı. Giderek bundan daha çok emin oluyorum."

"Ama..."

Tuppence onun bu ama'nın sonunu getirmesine fırsat vermedi.

"Bak Tommy, diyelim ki biri bir suç işledi ve bunu örtbas ettiğini ve güvende olduğunu düşündü ama sonra fark etti ki aileden biri bir şey görmüştü ya da bir şey biliyordu – üstelik de bu yaşlı, geveze bir kadındı. Birden onun kendisi için tehlike oluşturabileceğini anladı. Bu durumda ne yapardı?"

Tommy neşeyle, "Kadının çorbasına arsenik karıştırırdı," dedi. "Ya da başına ağır bir cisimle vururdu ya da merdivenden iterdi..."

"O kadarı çok fazla. Ani ölümler her zaman dikkat çeker. Böyle yaşlı, geveze akrabayı susturmanın çok daha kolay yolları vardır ve bir çıkar yol bulunur da. İyi tanınan bir huzurevi bulursun. Oraya gider, kendini Bayan Johnson ya da Bayan Robinson olarak tanıtırsın ya da işleri senin adına halledecek kuşku uyandırmayacak bir aracı bulursun. Ve tanınmış, güvenilir bir avukat aracılığıyla işin parasal yönünü halledersin. Tabii ki huzurevi yöneticilerine akrabanın kurum-

daki diğer yaşlı kadınlar gibi kuruntuları olduğunu, hayal gördüğünü, yanılsamaları olduğunu ima edersin. Hiç kimse bunu yadırgamaz ve zavallı akraba gülerek zehirli sütlerden, şöminenin arkasındaki çocuk cesedinden, korkunç bir çocuk kaçırma olayından söz ettiğinde hiç kimse onu ciddiye almaz. Yalnızca, "Bizim Bayan Bilmem Ne yine hayal dünyasında yaşıyor diye düşünür, onu *umursamazlar* bile."

Tommy iç çekti.

"Bayan Beresford dışında tabii."

Tommy, "Evet, bu doğru," dedi. "Ben onun sözlerini dikkate aldım..."

"İyi de neden?"

Tuppence, ağır ağır, "Doğrusu bunu ben de bilmiyorum," dedi. "Bilemiyorum. Bu peri öyküleri gibi bir şey; *Parmaklarım karıncalanıyor, kötülüğün geldiğini hissediyorum...*" Birden korktum. Hep Güneşli Uçurum'un normal, huzurlu, mutlu bir yer olduğunu düşünürdüm ama sonra birden, 'Acaba gerçekten öyle mi?' diye sordum kendi kendime. Ve bunu merak ettim. Bunun tek açıklaması bu. Bu konuda daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordum. Ama şimdi zavallı Bayan Lancaster ortadan kayboldu. Sanki buharlaştı. Biri onu yok etti."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bence kadının durumu kötüleşiyordu – yani onlar açısından. Belki bir şey bir zamanlar tanık olduğu bir olaya farklı bir gözle bakmaya başlamasına neden olmuştu. Kafasında yeni fikirler oluşmaya başlamış olabilir. Her ne olduysa kadın artık bir nedenle birileri için tehlikeliydi ve susturulması gerekiyordu..."

"Bak, Tuppence, birileri deyip duruyorsun. Bütün bunlar senin düşüncen. Neden üzerine vazife olmayan şeylere karışıyorsun, hiç anlamıyorum."

Tuppence atıldı.

"Sana göre ortada karışabilecek bir şey yok zaten. Dolayısıyla endişelenmene de gerek yok."

"Artık şu Güneşli Uçurum'la ilgilenmeyi bırak."

"Zaten ben de oraya gitmek niyetinde değilim. Oradakilerin bana bütün bildiklerini anlattıklarını sanıyorum. Bence Bayan Lancaster Güneşli Uçurum'da kaldığı sürece kesinlikle güvendeydi. Onun şimdi nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve her neredeyse onu başına bir şey gelmeden, *doğru zamanda* bulmak istiyorum."

"Tanrı aşkına, ona ne olabilir ki?"

"Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama iz üzerindeyim. Artık Özel Dedektif Prudence Beresford var. Parlak dedektiflik günlerimizi anımsıyorsun değil mi?"

"Evet, sen Bayan Robinson'dun, özel sekreterim."

"Her zaman değil. Neyse, sen gizli bir yerde casusluk işleriyle uğraşırken ben de dedektiflik yapacak Bayan Lancaster'ı kurtaracağım."

"Büyük olasılıkla onu evinde huzur içinde yaşarken bulacaksın."

"Umarım öyle olur. Buna en çok ben sevinirim."

"Peki, bu işe nereden başlamayı düşünüyorsun?"

"Sana söylediğim gibi bunu biraz düşünmem gerekiyor. Belki ilan veririm? Hayır, hayır, bu doğru olmaz."

Tommy endişeyle mırıldandı.

"Çok rica ederim, dikkatli ol."

Tuppence yanıt verme girişiminde bile bulunmadı.

III

Pazartesi sabahı uzun yıllardan beri Beresford'ların yanında çalışan Albert, karıkocanın odasına girerek, çay tepsisini iki karyolanın arasındaki masaya bıraktı. Perdeleri açarak, "Çok güzel bir gün," dedi ve dışarı çıktı. Albert, Beresford'ların yanına Tommy daha havuç rengi saçlı genç bir delikanlıyken girmiş, dedektiflik yaptıkları sıralarda onlara yardıma çalışmıştı. Ama o günlerin üzerinden yıllar geçmişti. Albert artık şişman, orta yaşlı –sadık– bir uşaktı.

Tuppence esnedi. Doğrulup yatakta oturdu. Gözlerini ovuşturdu. Fincana çay doldurarak, içine bir limon parçası attı. Hava çok güzel görünüyordu ama bundan asla emin olamazdınız.

Tommy yatakta dönerek inledi.

Tuppence, "Uyan artık," dedi. "Bugün casusluk oynayacağını unutma."

Tommy, "Tanrım," diye mırıldandı. "Gerçekten öyle."

O da kalkarak, kendisine çay doldurdu. Sonra da takdirle şöminenin üzerinde asılı olan tabloya baktı.

"İtiraf etmeliyim ki resim çok güzel görünüyor Tuppence."

"Yan pencereden gelen güneş onu aydınlatıyor da ondan."

Tommy, "Resim insana huzur veriyor," dedi.

"Bu evi daha önce nerede gördüğümü bir anımsayabilsem."

"Bu önemli mi? Nasıl olsa bir gün anımsarsın."

"Bunun ne yararı var ki? Ben şimdi anımsamak istiyorum."

"Neden?"

"Anlamıyor musun? Elimdeki tek ipucu bu. Bu resim Bayan Lancaster'ın..."

Tommy itiraz etti.

"Bu ikisinin arasında bir bağlantı yok ki. Evet, tablo bir zamanlar Bayan Lancaster'ınmış. Ama kadın ya da ailesinden biri bunu bir sergide görüp almış olabilir. Ya da biri bu tabloyu kadına armağan etmiştir. Güneşli Uçurum'a gelirken yanına almasının tek nedeni hoşuna gitmesi olabilir. Onunla bu tablo arasında *kişisel* anlamda bir bağlantı olması gerekmez ki. Eğer öyle bir şey olsaydı kadın zaten bu resmi Ada teyzeye vermezdi."

Tuppence, "Elimdeki tek ipucu bu," dedi.

Tommy mırıldandı.

"Sakin ve huzurlu bir ev."

"Bana ev boşmuş gibi geliyor."

"Boş derken ne kastediyorsun?"

Tuppence, ağır ağır, "Bana bu evde kimse yaşamıyormuş gibi geliyor," dedi. "Hiç kimse o kapıdan çıkmayacak, hiç kimse o köprüden geçmeyecek ve hiç kimse kayığa binerek uzaklaşmayacakmış gibi."

"Tanrı aşkına Tuppence!" diyen Tommy karısını hayretle süzüyordu. "Neyin var senin? Ne istiyorsun?"

Tuppence başını salladı.

"Tabloyu ilk gördüğüm anda da böyle düşündüm. 'Yaşamak için ne güzel bir ev,' dedim kendi kendime. 'Ama orada kimse oturmuyor, bundan eminim.' Yalnızca bu bile bu evi daha önce de görmüş olduğumu gösteriyor. Bir dakika. Bir dakika... Aklıma geliyor işte... Buluyorum..."

Tommy şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Tuppence soluk soluğa heyecanla konuşuyordu.

"Bir *pencereden* gördüm bu evi. Araba penceresi? Hayır, o zaman açı ters olur. Kanal boyunca ilerlerken... Tahta köprüyü sonra da evin pembe duvarlarını gördüm, ardından da iki selvi ağacını – hayır selviler ikiden fazlaydı. Çok sayıda selvi ağacı vardı. Tanrım, bir anımsayabilsem..."

"Ah, bırak şunu artık Tuppence!"

"Nasıl olsa anımsayacağım."

Tommy saatine bir göz attı. "Aman Tanrım, acele etmeliyim. Sen ve *déja vu* resmin yüzünden geç kaldım bile."

Yataktan fırlayarak banyoya koştu. Tuppence ise sırtüstü uzanarak gözlerini kapattı. Hafızasını zorluyor, anımsamaya çalışıyordu.

Tuppence zafer kazanmışçasına bir neşeyle kahvaltı odasına girdiğinde Tommy fincanına ikinci kez kahve dolduruyordu. Kadının sevinçten yanakları kızarmıştı.

"Buldum! O evi nerede gördüğümü buldum. Bir trenin penceresinden gördüm o evi."

"Nerede? Ne zaman?"

"Bunu bilmiyorum. Düşünmem gerekiyor. Kendi kendime, 'İleride bir gün gelip, bu evi gezeceğim,' dediğimi hatırlıyorum. Bir sonraki

istasyonun ismini öğrenmeye çalıştığımı da anımsıyorum. Son zamanlarda demiryollarının durumunu biliyorsun. İstasyonların yarısını yıktılar – o evden sonra geçtiğimiz ilk istasyon da yıkılmıştı. Adeta yerle bir olmuştu. Her tarafı otlar bürümüştü. İsim tabelası filan, hiçbir şey yoktu."

"Kahretsin, evrak çantam nerede? Albert! Albert!" Tommy çantasını bulamıyordu.

Evde telaşlı bir araştırma başladı.

Az sonra Tommy soluk soluğa Tuppence'a hoşça kal, demeye geldi. O sırada Tuppence dalgın dalgın önündeki yumurtaya bakıyor, düşünüyordu.

Tommy, "Şimdilik hoşça kal, sevgilim," dedi. "Tuppence, Tanrı aşkına üzerine vazife olmayan şeylere burnunu sokmaya kalkışma."

Tuppence düşünceli düşünceli, "Bir tren yolculuğu yapmayı düşünüyorum," dedi.

Tommy rahatlamış görünüyordu.

"Evet, evet, bunu yap. Kendine bir sezon bileti al. Böylece uygun bir ücret karşılığı bir karne alıyor ve sonra da İngiltere'de belirli bir süre içinde trenle dilediğin gibi bin mil yolculuk yapabiliyorsun. Bu da senin işine gelir Tuppence. Aklına gelen her trene binip, canının istediği yere gidersin. Böylece ben dönünceye kadar rahat ve mutlu zaman geçirebilirsin."

"Josh'a benden selam söyle."

"Söylerim." Tommy endişeyle karısına bakarak ekledi. "Keşke sen de benimle gelebilseydin. Sakın –ama sakın– bir delilik yapma, olur mu?"

Tuppence, "Tabii ki yapmam," diye mırıldandı.

6. BÖLÜM

Tuppence İz Üzerinde

Tuppence içini çekti.

"Ah Tanrım... Ah Tanrım!"

Sıkıntılı gözlerle etrafını süzdü.

Kendi kendine, o zamana dek hiç böyle hüzünlenmediğini söylüyordu. Tommy'yi özleyeceğini biliyordu ama bu kadar üzüleceği hiç aklıma gelmemişti.

Uzun evlilikleri boyunca birbirlerinden pek de ayrılmamışlardı. Evlenmeden önce de "Genç Maceracılar" dedektiflik şirketi kurup birlikte çalışmışlardı. Birlikte birçok zorluğu ve tehlikeyi aşmış, evlenmiş iki çocuk sahibi olmuşlardı. Tam dünyanın onlara sıkıcı ve yaşlanmış göründüğü bir ırada İkinci Dünya Savaşı çıkmış ve onlar yeniden mucizevi bir şekilde kendilerini İngiliz Gizli Servisi'nin içinde bulmuşlardı. Alışılmışın dışında bir çift olarak kendini "Bay Carter" olarak adlandıran ve herkesin önünde boyun eğdiği, sözünü dinlediği gizemli biri tarafından görevlendirilmişlerdi.(*) Sonra da birçok macera yaşamışlardı ve onlarda da hep birlikte olmuşlardı. Bu arada bunların çoğu

(*) Agatha Christie: Gizli Düşman

Bay Carter tarafından planlanmamıştı. Tommy'ye verilen görevlerdi bunlar. Ancak Tuppence doğal zekâsını kullanarak her defasında bir şekilde Tommy'ye verilen gizli görevlere kulak misafiri olmayı başarmıştı. Hatta Tommy Gizli İstihbarat emrinde çok gizli bir görevle Bay Meadows gizli adıyla sahildeki bir otele vardığında bile karşısında örgüsünü ören, masum gözlerle kendisini süzen ve Bayan Blenkinsop olarak selamlamak zorunda kaldığı Tuppence'ı bulmuştu. Zaten sonrasında hep çift olarak birlikte çalışmışlardı.

Tuppence, kendi kendine öfkeyle, "Bu sefer Tommy'nin peşine takılmam olanaksız," diye mırıldandı. Ne kulak misafirliği ne parlak zekâsını ya da parlak becerilerini kullanmak onun bu gizli toplantının yapıldığı yere girmesini sağlayabilirdi. İhtiyar Erkekler Kulübü, diye düşündü hüzünle. Yine de Tommy olmadığı için ev de dünya da ona çok boş geliyordu. Tanrım, şimdi ben ne yapacağım, diye düşündü.

Aslında bu tamamen gereksiz bir soruydu çünkü yapmayı planladığı işin ilk adımlarını çoktan atmıştı bile. Bu kez yapacağı ne bir Gizli Servis göreviydi ne da karşı casusluk işi. Resmi hiçbir niteliği yoktu yapacağı şeyin. Tuppence ne yapacağını biliyordu. "Ben, özel dedektif Prudence Beresford'um," diye mırıldandı kendi kendine.

İştahsız ancak hızla yediği öğle yemeğinden hemen sonra mutfak masasının üstüne tren tarifelerini, haritaları, bir sandığın dibinden çıkardığı eski hatıra defterlerini dizdi.

Son üç yıl içerisinde yaptığı tren yolculuklarından birinde kompartımanının penceresinden bakarken de o pembe evi görmüştü. Bundan emindi. Ama hangi tren yolculuğunda?

Artık o sıralarda herkesin yaptığı gibi Beresford'lar da çoğu zaman arabayla yolculuk yapıyorlardı. Tren yolculukları bir hayli az ve aralıklıydı.

Tabii evli olan kızları Deborah'ı görmek için trenle İskoçya'ya gitmişlerdi ama bu gece yolculuğuydu.

Yaz tatili için Galler'deki Penzance'e gitmişlerdi ama Tuppence o yolu ezbere biliyordu.

Hayır, bu daha sıradan, gündelik bir tren yolculuğu olmalıydı.

Tuppence büyük bir dikkat ve özenle aradığına ulaşmasını sağlayabilecek yaptığı tüm tren yolculuklarını yolculuk amaçlarından yola çıkarak listelemeye çalıştı: Bir ya da iki at yarışı, Wales'e iki ziyaret, bir vaftiz, iki düğün, katıldığı bir müzayede, bir arkadaşı için satın alıp götürdüğü iki köpek yavrusu...

Tuppence içini çekti. Görünen oydu ki en iyisi Tommy'nin önerisine uymak olacaktı; abonman bileti alarak olası demiryolu güzergâhlarında yolculuk etmek...

Sonra küçük bir not defterine yardımı olabileceği umuduyla aklına gelen, çağrışım yapabilecek anıları not etmeye başladı.

Örneğin bir şapka – evet, başındaki şapkayı rafa atmıştı. Evet, şapkası olduğuna göre düğüne ya da vaftiz törenine gidiyor olmalıydı. Köpek yavrularını götürürken şapkalı olamazdı...

Sonra bir şey daha geldi aklına; ayakları acıdığı için ayakkabılarını çıkarmıştı. Evet, tam da o eve baktığı sırada yapmıştı bunu...

Peki ama pembe evi giderken mi görmüştü, gelirken mi? Dönüşte olmalıydı. Bir sosyal görevi yerine getirip dönerken... en iyi kalite ayakkabılarının uzun süreyle ayakta durmaktan dolayı sıkmaya başlamış olması da bunu gösteriyordu. Peki ama şapkası nasıl bir şapkaydı? Bu da nereye gittiğini anlamasını sağlayabilirdi. Çiçekli bir şapka? Bir yaz düğünü yoksa kadife bir şapka ya da fötr mü?

Tuppence çeşitli hatlardaki tren tarifelerine kendini öylesine kaptırmıştı ki uşakları Albert'ın içeri girdiğini son anda fark etti. Sadık uşak akşam yemeğine ne istediğini, kasap ya da manavdan bir siparişi olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Tuppence, "Sanırım önümüzdeki birkaç gün burada olmayacağım. Kısa bir yolculuğa çıkacağım," dedi. "Dolayısıyla bir şey ısmarlamana gerek yok. Trenle gideceğim."

"Yanınıza sandviç ister misiniz?"

"Olabilir. Jambonlu filan."

"Yumurta, peynir? Kilerde bir teneke kaz ciğeri de var. Artık onun yenilme zamanı da geldi."

Bu tuhaf bir öneriydi ama Tuppence başıyla onayladı.

"Peki olur."

"Peki ya gelen mektuplarınız? Onları size yollamamı ister misiniz?"

"Nereye gideceğimi tam olarak bilmiyorum ki."

Albert, "Anlıyorum," dedi.

Albert'ın en iyi tarafı her şeyi olduğu gibi kabul etmesiydi. Ona hiçbir zaman açıklama yapmak gerekmiyordu.

Albert odadan çıktı. Tuppence da düşünmeyi sürdürdü. Başımda şapka, ayağımda topuklu, sıkı ayakkabı olduğuna göre sosyal bir organizasyondan dönüyor olmalıyım. Ne yazık ki listesindeki bu tür davetlerin yerleri birbirinden çok farklıydı: Güney demiryolu hattı üzerinde bir düğün, Doğu İngiltere'de bir başka düğün ve kuzeyde bir vaftiz.

Gördüğüm manzarayı biraz olsun anımsayabilsem, diye düşündü. Trenin sağ tarafında oturuyor olmalıydı. Kanaldan önce ne görmüştü? Orman mı? Ağaçlar mı? Bir çiftlik mi? Küçük bir köy mü?

Beynini elinden geldiğince zorluyor ama aklına bir şey gelmiyordu. Birden kaşlarını çatarak, başını kaldırdı. Albert yeniden odaya girmişti.

"*Yine* ne var Albert?"

"Yarın bütün gün evde olmayacağınıza göre..."

"Büyük olasılıkla bir sonraki gün de..."

"Olmayacağınız günlerde ben de izin kullanabilir miyim?"

"Tabii, Tabii."

"Elizabeth'in yüzünde kırmızı kırmızı lekeler belirdi de. Milly onun kızamık olabileceğini düşünüyor."

Milly, Albert'ın karısı, Elizabeth de en küçük kızıydı. Adam bir iki sokak yukarıda, küçük, şirin bir evde oturuyordu.

"Tabii, tabii Milly yanında olmanı ister."

"Konu o değil, Milly aslında işi varken benim evde olmamamı yeğler. Ayak altında dolaşmamı, her şeye burnumu sokmamı istemez. Sorun diğer çocuklar – eğer Milly kızamıksa diğer çocukları ondan uzaklaştırmam gerekir."

"Tabii. Belki de evi karantinaya alırlar."

"Bana sorarsanız hepsinin birden kızamık olması daha iyi olur. Bu işde böylece bitmiş olur. Zaten Charlie'yle Jean kızamık geçirdiler. Her neyse, izne çıkmam uygun olur, değil mi?"

"Tabii ki çıkabilirsin."

Tuppence'ın aklına bir şey gelir gibi olmuştu. Bir şey zihninin derinliklerinde bir çağrışım yapmıştı. Kızamık... evet, kızamık... kızamıkla ilgili bir şey...

İyi de kanalın kıyısındaki evin kızamıkla ne ilgisi olabilirdi ki?

Tabii ya Anthea!" Tuppence, Anthea'nın vaftiz annesiydi. Anthea' nın kızı Jane okula başlamıştı –birinci sınıftaydı– Okuma bayramları vardı, ödül alacaktı. Anthea telefon etmiş, Tuppence'a diğer iki çocuğunun kızamık olduklarını söylemişti. Anthea'nın evde kendisine yardım edecek kimsesi yoktu. Törene gidilmezse Jane çok üzülecekti. Çaresizdi. Tuppence'a ona yardımcı olup olamayacağını sormuştu.

Tuppence'ın o gün işi yoktu – seve seve Anthea'ya yardımcı olabileceğini söylemişti. Okula gidecek, Jane'i okuldan alıp ona öyle yemeği yedirecek, sonra da onunla birlikte törene katılacaktı. Bindikleri özel bir okul treniydi.

Birden her şey inanılmaz bir netlikte kafasında şekillendi. Şimdi her şeyi gayet iyi anımsıyordu. Hatta giydiği elbise bile gözlerinin önündeydi – mavikantaron çiçekli bir emprime elbise...

Pembe evi de dönüş yolculuğunda görmüştü.

Giderken aldığı dergiye dalmıştı. Ama dönüşte okuyacak bir şeyi yoktu. Onun için pencereden dışarıyı seyretmişti. Günün yorgunluğuyla şapkasını, ayaklarını sıkan ayakkabılarını çıkarmış, uyuya kalmıştı...

Uyandığında tren kanal boyunca ilerliyordu. Ağaçlık bir bölgeydi burası. Zaman zaman köprüler, patikalar ya da şose yollar, uzaklarda küçük çiftlikler görünüyordu ama görünen bir köy ya da kasaba yoktu.

Tuppence o günü anımsamaya çalıştı:

"Sonra tren birdenbire yavaşladı. Nedenini bilmiyorum, herhalde bununla ilgili bir işaret vardı. Sarsıldı ve kanalın üzerindeki küçük kemerli bir köprünün yanında bir an için durdu. İşte o zaman o tahta köprüyü ve karşı tarafta, suyun kıyısındaki o pembe evi gördüm. O zamana kadar gördüğüm evlerin en güzeliydi; sakin, huzur dolu bir köşe. Batan güneşin altın ışıkları altında uyuklayan dingin bir yuva.

Evde hiç kimse yoktu. Hiçbir hareket görülmüyordu, ne bir köpek ne başka bir hayvan. Ancak yeşil panjurlar tam kapalı değillerdi. Belki de bu evde biri yaşıyordu ama o sırada evde kimse yoktu.

Tuppence, "Bu evi yakından görmeliyim," diye düşündüğünü anımsıyordu. "Bir gün gelir bakarım. Burası tam yaşamak istediğim gibi bir ev."

O sırada tren ani bir sarsılmayla hareket etmiş ve yeniden hızlanmıştı.

Bir sonraki istasyonun adını öğrenmeliyim. Böylece evin nerede olduğunu bilirim, diye düşünmüştü Tuppence o anda.

Ama uygun bir istasyon görememişti. Demiryollarının yeniden düzenlendiği bir dönemdi, küçük istasyonlar kapatılıyor, yıkılıyor, platformları otlar bürüyordu. Hatta o küçük şirin istasyonlardan geriye bir tabela bile kalmıyordu. Tren yirmi dakika hatta yarım saat hızla ilerledi ama Tuppence o bölgeyi tanımasına yardımcı olacak bir şey göremedi. Çayırlardan, tarlalardan geçiyorlardı, yalnızca çok uzaklarda Tuppence bir kilisenin çan kulesini seçebildi.

Sonra bir fabrika yerleşkesinin önünden geçmişlerdi –uzun bacalar– bir dizi prefabrik yapı ve sonra yine tarlalar, tarlalar...

Tuppence içinden, çok yazık, dediğini anımsıyordu. Evi bir daha bulamayacağım. Bu ev düşlerimin eviydi. Bir düş... belki de gerçekten bir düştü, bir daha gelip onu bulabileceğimi sanmıyorum, çok zor. Bu çok üzücü ama kim bilir belki de bir gün bir rastlantı bu şirin küçük pembe evi karşıma çıkarır.

Ve sonra Tuppence o evi tamamen unutmuştu ta ki huzurevinin duvarında asılı bir tablo onu kendisine anımsatana kadar...

Şimdi ise Albert'ın söylediği bir sözcük sayesinde bu arayış son bulmuştu. Artık pembe evi nerede gördüğünü biliyordu.

Daha doğrusu asıl araştırma şimdi başlıyordu

Hangi tren yolu üzerinde görmüş olabileceğini bulmalıydı. Tuppence tren tarifesini, üç harita ve ona yardımcı olabilecek başka dergi ve broşürleri açtı.

Kabaca da olsa nereyi araştırması gerektiğini biliyordu. Önce Jane'in okulunun bulunduğu yere kırmızı kalemle bir işaret koydu, Londra treninin izlediği ana hattan ayrılan yan hattı belirledi. Uyuduğu sürede ne kadar yol almış olabileceklerini kestirmeye çalıştı.

Sonuçta araştırması gereken bölgeyi kabaca da olsa sınırlandırabildi. Medchester'ın kuzeyi, küçük bir şehir olmasına rağmen önemli bir tren bağlantı istasyonu olan Market Basing'in güney doğusu ve Shaleborough'nun batısı.

Evet, ertesi sabah arabayı alıp erkenden yola çıkacaktı.

Tuppence, yerinden kalkarak yatak odasına gitti. Şöminenin üzerindeki resme dikkatle baktı. "Evet, yanılmamışım. Üç yıl önce trenin penceresinden gördüğüm ev bu. İleride bir gün muhakkak yakından göreceğim, diye düşündüğüm ev."

Ve işte o gün gelmişti, o gün ertesi gündü.

İKİNCİ KİTAP

Kanalın Kıyısındaki Ev

7. BÖLÜM

Sevimli Cadı

Tuppence, ertesi gün yola çıkmadan önce odasında asılı olan tabloya, son bir defa dikkatle baktı. Ama bunun nedeni resimdeki ayrıntıları değil, resmin bulunduğu çevrenin özelliklerini ezberlemekti. Bu kez manzaraya tamamen farklı bir açıdan bakacaktı. Daha başka birçok tahta köprü, artık kullanılmayan benzer kanal ve belki de aynı görünümde ev olabilirdi. (Ancak Tuppence bunun olabileceğine inanmak istemiyordu.)

Resmin altında bir imza vardı ama okunmuyordu, tek seçilebilen ressamın adının B harfiyle başladığıydı.

Resmin önünden ayrıldıktan sonra yanına alacağı özel eşyalarını kontrol etti: Bir tren tarifesi ve onunla birlikte bir demiryolları haritası, en küçük yerlerin adlarının bile belirtildiği ordu donatım haritaları Medchester, Westleigh, Market Basing, Middlesham, Inchwell. Bunlar Tuppence'ın araştırmayı düşündüğü üçgen bölgeyi oluşturuyorlardı. Tuppence yanına bir de küçük bavul aldı. Evi araştıracağı bölgeye ancak üç saatte varacak, daha sonra da kır yollarında ve patikalarda arabayla ağır ağır dolaşıp benzer kanallar arayacaktı.

Medchester da bir şeyler yiyip kahve içtikten sonra tren hattı boyunca uzanan ikinci sınıf dar yoldan ilerlemeye başladı. Yol, ağaçla-

rın arasından geçiyor, sağda solda zaman zaman küçük dereler görülüyordu.

İngiltere'nin kırlık bölgelerinde sıklıkla görüldüğü şekilde burada da Tuppence'ın adını bile duymadığı birçok yeri gösteren çok sayıda yol levhası vardı ama bunların birçoğu da belirttikleri yeri göstermiyorlardı. İngiltere'nin bu yöresindeki yol sistemi gerçek anlamda bilmeceden farksızdı. Yol kanaldan uzaklaşıyor, biraz sonra yeniden kanala ulaşmak umuduyla yolu izlediğinizde ise tamamen bir çıkmaza giriyordunuz. Eğer Great Michelden yönüne giderseniz karşılaştığınız bir sonraki yol tabelasında iki yöne gidebileceğinizi görürdünüz. Bu yollardan biri Pennington Sparrow diğeri ise Farlingford'a gidiyordu. Eğer Farlingford yolunu izlerseniz öyle bir noktaya geliyordunuz ki karşılaştığınız ilk yol tabelası size yeniden Medchester'a gittiğinizi işaret ediyor ve siz aynı yolda dönüp durduğunuzu anlıyordunuz. Aslına bakarsanız Tuppence hangi yolu izlerse izlesin asla Great Michelden'a ulaşamadı, bir süre kanala ulaşma umuduyla dönüp durdu ama kayıp kanalı bulamadı. Tam sevinçle, "Hah şimdi şu derenin yanına çıkacağım," diye düşündüğü sırada kendisini sık bir ormanın içinde buluyordu. Aradığı köyü bilseydi her şey çok daha farklı olabilirdi aslında. Haritadaki kanalları izlemek gerçek anlamda bilmece çözmekten farksızdı. Sonunda yeniden demiryoluna ulaştığındaysa sevindi, böylece Bees Hill, South Winterton ve Farrell St Edmund'a ulaşmayı umuyordu. Farrell St Edmund'da eskiden bir istasyon vardı ama bir süre önce yıkılmıştı. Tuppence, eğer demiryolunu ya da kanalı izleyen düzgün bir yol varsa, işim çok kolaylaşabilir, diye düşündü.

Gün ilerliyor, Tuppence'ın şaşkınlığı giderek artıyordu. Sonunda kanala yakın bir çiftliğe geldi, ancak bu noktada yol çiftlik boyunca ilerledikten sonra bir tepeye doğru uzanıyor ve Westpenfold diye bir yere ulaşıyordu. Westpenfold kare çan kulesiyle dikkat çeken bir kilisenin bulunduğu küçük bir yerleşim yeriydi ama burada da yaşayan olmadığı gibi kilisenin artık kullanılmadığı anlaşılıyordu.

Tuppence yön duygusunu tamamen yitirmişti. İçinden bir ses Westpenfold'dan sonraki bakımsız ve ıssız yolun –bu arada başka gidebileceği yol yoktu– onu gitmek istediği yerin tam tersine götüreceğini söylüyordu. Derken yolun sağ ve sol olarak ikiye ayrıldığı bir yere geldi. Tam bu noktada bir yol tabelası vardı ama kolları kırılmıştı.

Tuppence, hangi yol, diye düşündü. Kim bilebilir ki? Ben bilemiyorum.

Soldaki yolu izledi.

Burası sağa sola döne döne ilerleyen çok virajlı bir yoldu. Önce ağaçlık bir tepeye çıktı, sonra dik bir yokuştan indi. Sonra ağaçlık bölgeden çıktı, yol genişledi ve ekili düzgün bir arazide devam etti.

Birden kulağına acı bir siren sesi geldi. Tuppence birden umutla, tren düdüğüne benziyor, diye düşündü.

Yanılmamıştı – bu bir *trendi.* Biraz aşağıda demiryolu uzanıyor, bir posta treni puflaya puflaya ilerliyordu. Bunun gerisinde kanal, kanalın öte tarafında ise Tuppence'ın aradığı o pembe ev vardı. Kanalı aşmak için ise küçük pembe tuğlalı kemerli bir köprüden geçiliyordu. Yol demiryolunun altından geçiyor, yukarı çıkıyor ve köprüden geçiyordu.

Tuppence hızla tepeden indi. Demiryolunun altındaki tünelden geçti. Hızı keserek, ağır ağır dar köprüden geçti. Pembe ev yolun hemen sağındaydı. Tuppence içeri girebilmek için bir yer aradı. Ama oldukça yüksek bir duvar, evi dış dünyadan ayırıyordu.

Tuppence arabayı durdurdu ve yürüyerek köprüye döndü. Köprünün üstünde durup pembe evi görmeye çalıştı.

Evin geniş, uzun pencerelerinden birçoğu yeşil panjurlarla kapatılmıştı. Ev sakin ve boş görünüyordu. Batan güneşin ışığında huzur dolu, dingi bir yerdi burası. İçeride birinin yaşadığını gösteren en ufak bir iz yoktu. Tuppence yeniden arabasına dönerek biraz ilerledi. Sağında yine o yüksek duvar uzanıyordu. Sol tarafta ise yeşil tarlaları sınırlayan çitler vardı.

Tuppence sonunda demir bir kapı gördü. Arabasını yolun kenarında park ederek indi ve gidip kapıdan içeri bakmaya çalıştı. Parmak ucuna kalktığında bahçeyi görebiliyordu. Burası çiftlik değildi ama aslında olabilirdi. Büyük olasılıkla arkasında tarlalar vardı. Bahçe eğimli ve bakımlıydı. İyi düzenlenmiş olduğu söylenemezdi ama sanki birisi başarısız da olsa tarhları düzenlemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Demir bahçe kapısından ilerleyen bir yol eve doğru gidiyordu. Burası ön kapı olmalıydı ama aslında ön kapıya benzemiyordu. Gerçekte bunun arka kapı olması icap ederdi. Sağlam, süsü olmayan bir şey.

Ev buradan çok farklı görünüyordu. Evin boş olmadığı anlaşılıyordu. Burada yaşayan birileri vardı. Pencereler açıktı. Perdeler rüzgârda uçuşuyordu. Kapının yanında bir çöp tenekesi vardı.

Bahçenin uzak köşesinde yaşlı iriyarı bir adam ağır ağır ama ısrarla toprağı kazıyordu. Bu açıdan bakınca ev o gizemli çekiciliğini kaybediyordu, bu haliyle hiçbir ressam bu evin resmini yapmazdı. Burası alelade, insanların yaşadığı bir yerdi.

Tuppence duraksadı. Buradan gidip evi tamamen unutmalı mıydı acaba? Hayır, bu kadar uğraştıktan sonra bunu yapamazdı. Saat kaçtı acaba? Bileğindeki saate baktı ama saat durmuştu. O sırada içeriden açılan bir kapının çıkardığı gıcırtıyı duydu. Yeniden demir kapının parmaklıkları arasından içeri baktı.

Evin kapısı açılmış ve bir kadın dışarı çıkmıştı. Elindeki süt şişesini kapıya bıraktıktan sonra başını kaldırıp kapıya baktı ve Tuppence'ı gördü. Bir an durakladı. Sonra da kararlılıkla yoldan bahçe kapısına doğru yürümeye başladı.

"İlginç," dedi Tuppence kendi kendine. "Sevimli bir cadı!"

Gelen elli yaşlarında bir kadındı. Kıvırcık saçları rüzgârla uçuşunca daha da dağılıyordu. Kadın bu haliyle Tuppence'a süpürgesinin üzerinde uçan bir cadının resmini anımsatmıştı. (Nevinson mu?) Belki de kadını görünce "sevimli cadı" diye düşünmesinin nedeni buydu. Kadında güzel ya da genç denecek hiçbir taraf yoktu. Orta yaşlıydı,

yüzü derin kırışıklarla doluydu, giysileri özensiz ve pasaklıydı. Başına sivri uçlu bir şapka giymişti. Çenesi ve burnunun çıkıklığı şapkanın altında bile belli oluyordu. Aslında bu haliyle gizemli uğursuz bir tip olarak tanımlanması gerekirdi ama hiç de uğursuz bir görünümü yoktu. Aksine neşeli ve iyi niyetli olduğu anlaşılıyordu!

Tuppence, evet, diye düşündü. Tıpkı *cadıya benziyorsun* ama çok *sevimlisin.* Herhalde senin gibilere vaktiyle "beyaz cadı" derlerdi.

Kadın tereddütle kapıya yaklaştı.

"Birini mi arıyordunuz?" Sesi nazik ve yumuşaktı ama taşralı olduğu tonlamasından açıkça anlaşılıyordu.

Tuppence, "Bağışlayın," dedi. "Bahçenize bu şekilde bakmamın doğru olmadığının farkındayım. Ama... ama ev çok hoşuma gitti de."

Sevimli cadı, "İçeri girip, bahçeyi dolaşmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Şey, çok teşekkür ederim. İsterim ama sizi rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız etmek mi? Kesinlikle hayır. Hiçbir işim yok. Ne güzel bir akşam, değil mi?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Evet, gerçekten öyle."

Sevimli cadı gülümsedi.

"Ben yolunuzu kaybettiğinizi düşündüm. Bazen böyle şeyler oluyor."

Tuppence, "Evin diğer tarafındaki köprüden geçerken bu evin çok çekici ve büyüleyici bir yer olduğunu düşündüm," dedi.

Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Evin o taraftan görünüşü çok hoştur. Bazen ressamlar gelip evin resmini yaparlar. Daha doğrusu bir zamanlar yaparlardı."

Tuppence, "Evet," dedi. "Sanırım öyledir. Bana da evin resmini bir sergide görmüşüm gibi geliyor. Daha doğrusu benzer bir evin resmini. Belki de resimdeki gerçekten de bu evdi."

"Olabilir. Çok tuhaf bir şey bu. Bir ressam gelir, bir yerin resmini yapar. Sonra diğerleri de oraya akın ederler. Her yıl burada düzenlenen resim sergisinde de aynı şeyi fark ediyorum. Nedense ressamlar hep aynı manzarayı seçiyorlar. Bunu hiç anlamıyorum. Örneğin yemyeşil çimenlerin arasında akan bir dere, belirli bir meşe ağacı ya da suya eğilmiş salkım söğütler ya da eski bir köy kilisesi... Aynı yerin dört beş ayrı resmi – üstelik çoğu da kötü. Tabii ben resim sanatından pek anlamam o da başka. İçeri gelmez miydiniz?"

Tuppence, "Çok naziksiniz," dedi. "Bahçeniz de çok güzel."

"Pek kötü sayılmaz. Birkaç çiçeğimiz ve biraz sebze var. Ama kocam son zamanlarda bahçede pek fazla çalışamıyor. Benimse bu işe ayıracak zamanım kalmıyor."

Tuppence, "Bu evi bir zamanlar bir trenin penceresinden görmüştüm," dedi. "O sırada tren yavaşlamıştı, evi gördüm ve acaba bu evi tekrar görebilecek miyim, diye düşündüm. Tabii bunun üzerinden çok uzun zaman geçti."

Kadın, "Ve bugün arabanızla tepeden indiniz ve ev birden karşınıza çıktı," diyerek gülümsedi. "Ne ilginç şeyler olabiliyor, değil mi?"

Tuppence içinden, neyse ki bu kadınla konuşmak çok kolay, diye düşündü. Ona açıklama yapmak için kendini zorlamana hiç gerek yok. Aklına geleni çekinmeden bu sevimli cadıya söyleyebilirsin.

Sevimli cadı, "İçeri girmek ister miydiniz?" diye sordu. "Evin ilginizi çektiği anlaşılıyor. Biliyor musunuz, bu bir hayli eski bir ev. Georgian stili ya da öyle bir şey, tabii sonradan buna bir takım eklemeler yapılmış. Tabii biz evin yalnızca bir yarısında oturuyoruz."

Tuppence, "Anlıyorum," dedi. "Demek ev ikiye ayrılmış."

Kadın, "Aslında burası evin arka tarafı," dedi. "Ön tarafı ise sizin köprüden gördüğünüz kısım. Doğrusu ya evin bu şekilde ikiye ayrılmış olmasını hep çok tuhaf bulmuşumdur. Bence bunu diğer şekilde bölmek çok daha kolay olabilirdi. Yani sağ ye sol kısımlar olarak, ön

ve arka değil. Bu bölümlemede ise evin bu tarafının tamamı arkaya bakıyor."

Tuppence sordu.

"Uzun zamandan beri mi burada yaşıyorsunuz?"

"Üç yıldır. Kocam emekliye ayrıldıktan sonra kırsal alanda küçük, sakin bir yer aradık. Tabii ucuz bir yer. Bu evi etrafı çok boş olduğu için ucuza veriyorlardı. Yakın çevrede ne bir köy ne de bir yerleşim var."

"Sanırım uzaklarda bir kilisenin çan kulesini gördüm."

"Ah, evet Sutton Chancellor kilisesi. Orası buradan yaklaşık beş kilometre kadar uzaktadır. Tabii kiliseye gidiyoruz ama köye varana dek hiç ev yok. Aslında Sutton da küçücük bir köy." Tatlı cadı Tuppence'a dostça gülümsedi. "Çay içer misiniz? Dışarı bakıp sizi görmeden bir iki dakika önce çaydanlığı ocağa koymuştum." Ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü. "Amos!" diye seslendi. "Amos!"

Uzaktaki yaşlı adam başını çevirdi.

Kadın, "Çay on dakika sonra hazır!" dedi.

Bahçede çalışan adam eliyle anladığını belirtti.

Sevimli cadı, dönerek kapıyı açtı. Tuppence'a içeri girmesini işaret etti.

Dostça bir tavırla, "Adım Perry," dedi. "Alice Perry."

Tuppence, "Benimki de Beresford," diye cevap verdi.

"İçeri girin, Bayan Beresford. Etrafa bir bakın."

Tuppence bir an duraksadı.

Bir an kendimi Hansel ve Gretel masalındaki çocuklardan biriymiş gibi hissettim, diye düşündü. Cadı beni eve davet ediyor. Ve ev tarçınlı kurabiyelerden yapılmış...

Hoş bu olabilirdi de.

Yeniden Alice Perry'ye bir göz attı ve, bu Hansel ve Gretel'in kurabiye evinin cadısı değil, diye düşündü. Alelade bir kadın o, tuhaf

ama hem vahşi, hem de cana yakın bir hali var. Büyü yapıyor olabilir ama yapıyorsa bile iyi beyaz büyüdür yaptığı.

Başını hafifçe eğerek küçük kapıdan sevimli cadının evine girdi.

İçerisi oldukça karanlıktı. Girdikleri hol de koridorlar da küçücüktü. Bayan Perry, Tuppence'ı mutfaktan geçirerek oturma odasına götürdü. Buranın arka tarafında da ailenin sürekli zaman geçirdiği başka bir oda olduğu anlaşılıyordu. Evin ilginç bir yanı yoktu. Tuppence, herhalde ana binaya sonradan eklenen Victorian stili bölüm burası, diye düşündü. Ev yatay boyutta çok dardı. Dar uzun bir koridordan yan yana odalara geçiliyordu ve koridor da dar olduğu kadar karanlıktı da. Tuppence, bir evi bölmek için gerçekten çok tuhaf bir yöntem, diye düşündü.

"Hakikaten evi pek tuhaf bir şekilde ikiye bölmüşler."

Bayan Perry, "Buyurun oturun," dedi. "Ben çayı getireyim."

"İzin verirseniz size yardım edeyim."

"Hiç gerek yok. Hemen gelirim. Çay tepsisi zaten hazır."

Mutfaktan tiz bir ıslık sesi duyuldu. Anlaşılan çaydanlıktaki su kaynamıştı. Bayan Perry dışarı çıktı ve bir iki dakika sonra elinde çay tepsisiyle geri döndü. Tepsiye üç fincan ve üç tabak, bir reçel kavanozu ve bir tabak kurabiye konulmuştu.

"Herhalde evin içine girince hayal kırıklığına uğradınız," dedi kadın gülümseyerek.

Oldukça zekice söylenmiş bir sözdü bu. Ve de gerçeğin ifadesiydi.

Tuppence, "Oh, hayır," dedi.

"Doğrusu ben sizin yerinizde olsaydım, hayal kırıklığına uğrardım. Birbirlerine hiç uymuyorlar, değil mi? Yani evin ön kısmıyla arka kısmı. Ama burası yaşamak için rahat ve konforlu bir ev. Odası fazla değil, aydınlık da sayılmaz ama fiyatı da buna göre uygun."

"Evi kim bölmüş? Neden yapmış bunu?"

"Sanırım bu yıllar önce olmuş. Herhalde yapan kişi evin çok büyük ya da kullanışsız olduğunu düşündü. Belki de yalnızca hafta

sonlarını geçirebileceği bir yer istiyordu. Bu yüzden de en iyi odaları kendisine ayırdı. Yani salonu ve yemek odasını. Alt kattaki küçük çalışma odasından kendine bir mutfak yaptı. Üst kattaki yatak odalarını ve banyoyu da kendine aldı. Sonra bu kısmı, eski mutfak, kiler ve hizmetçi odalarından ayırdı. Yani ikinci bir ev haline soktu. Tabii bu kısmı da elden geçirdi."

"Peki, önde kim oturuyor? Burayı yalnızca hafta sonları için kullanan biri mi?"

Bayan Perry, "Şimdi orada kimse oturmuyor," dedi. "Bir çörek daha almaz mısınız?"

"Teşekkür ederim."

"En azından son iki yıldır oraya gelen giden olmuyor. Hatta o kısmın kime ait olduğunu bile bilmiyorum."

"Peki ya buraya ilk geldiğiniz yıl?"

"O zamanlar genç bir kadın gelirdi. Onun aktris olduğunu söylüyorlardı. Daha doğrusu biz öyle olduğunu duyduk. Aslında onu tam olarak hiç görmedik. Yalnızca birkaç kez uzaktan. Cumartesi geceleri çok geç saatte gelirdi. Herhalde şovdan sonra. Pazar gecesi de dönerdi."

Tuppence ona cesaret vermek istercesine, "Gizemli bir kadın," diyerek gülümsedi.

"Biliyor musunuz ben de aynı şeyi düşünürdüm. Onunla ilgili kafamda öyküler üretirdim. Bazen onun Greta Garbo olduğunu düşünürdüm. O da tanınmamak için siyah gözlükler takıp, şapkasının kenarını da yüzüne iyice indirirdi. Tanrım, benim de *cadı* şapkam hâlâ başımda."

Başındaki cadı külahını çıkararak bir kahkaha attı.

"Sutton'daki kilisede bir temsil vereceğiz de. Bu şapka da o piyes için. Çocuklar için bir peri masalı. Ben de cadı rolündeyim."

"Ya?" diyen Tuppence çok şaşırmıştı. Aceleyle ekledi. "Çok hoş."

Bayan Perry güldü.

"Gerçekten öyle. Cadı rolüne çok uygunum, değil mi?" Bir kahkaha atarak eliyle çenesini işaret etti. "Biliyor musunuz, yüzüm gerçekten de cadılarınkine benziyor. Umarım bu kimsenin aklına kötü şeyler getirmez."

Tuppence gülümsedi.

"Sizin hakkınızda böyle bir şey düşünemezler. İyi kalpli bir cadı olarak görüleceğinizden eminim."

"Böyle düşündüğünüze sevindim." Bir an durdu. "Nerede kalmıştım. Evet, o aktristen bahsediyordum. Adını anımsamıyorum, ama sanırım Bayan Marchment'ti. Ya da buna benzer bir şey. Onun hakkında kendi kendime uydurduğum öyküleri bilseniz, şaşarsınız. Halbuki onu görmüş ya da konuşmuş bile değildim. Bazen onun çok sinirli ve çekingen olduğunu düşünürdüm. Bazen buraya gazeteciler filan gelir ama Bayan Marchment onlarla asla görüşmezdi. Bazen de... belki beni gülünç bulacaksınız ama onun hakkında gizemli şeyler düşünürdüm. Örneğin kadın, *tanınmaktan* korkuyor diye düşünürdüm. Aslında o aktris filan değil. Polis peşinde. Katil ya hırsız... Öyle bir şeyler işte. Bazen kafada bir şeyler üretmek insanı oyalıyor işte, özellikle de çevrenizde görüşebileceğiniz pek insan yoksa."

"Buraya onunla birlikte başka kimse gelmez miydi?"

"Doğrusu bundan pek emin değilim. Tabii ki evi bölen bu ara duvarlar çok ince, bazen diğer taraftan sesler duyardım. Herhalde arada sırada hafta sonu için misafir getiriyordu." Başını salladı. "Bir erkek. Belki de kadın bu kadar sakin ve herkesten uzak bir yer istemesinin nedeni buydu."

Tuppence da öyküler yaratmaya başlamıştı.

"Belki de adam evliydi," diye açıkladı o anda kafasından geçeni.

Bayan Perry başıyla onayladı.

"Evet. Adamın evli olması gerekirdi, öyle değil mi?"

"Belki de onunla birlikte buraya gelen adam aslında kocasıydı. Adam bu ıssız evi onu öldürüp bahçeye gömmek için burayı özellikle satın almıştı."

Bayan Perry Tuppence'a hayretle baktı.

"Vay canına. Sizin de hayal dünyanız çok geniş. Doğrusu ya bu benim aklıma hiç gelmemişti."

Tuppence, "Herhalde onu yakından tanıyan *birileri* vardı," dedi. "Yani emlakçı filan..."

Bayan Perry, "Evet, olabilir," dedi. "Aslında ben onun hakkında pek bir şey bilmemeyi yeğliyorum. Bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Tuppence başını salladı.

"Ah evet, anlıyorum."

"Bu evin kendisine özgü bir havası var. Yani insan burada, 'Bu evde her şey olabilir,' gibi bir hisse kapılıyor."

"Temizliğe ya da yardıma gelen birileri yok muydu?"

"Buralarda öyle birini bulmak çok zor. El altında çağırılacak birileri yok denebilir."

O sırada dış kapı açıldı. Bahçede çalışan iriyarı adam içeri girdi. Doğruca mutfağa giderek musluğu açtı. Elini yıkıyor olmalıydı. Sonra oturma odasına geldi.

Alice Perry, "Kocam," dedi. "Amos. Misafirimiz var Amos. Bu hanım Bayan Beresford."

Tuppence gülümsedi.

"Nasılsınız?"

Amos Perry, Tuppence'ın uzaktan gördüğünden daha da uzun boylu ve iriyarıydı. Ayaklarını hafifçe sürterek ağır ağır yürüyordu. Hantal yapısına rağmen güçlü kuvvetli biri olduğu anlaşılıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Beresford." Sesi nazik ve yumuşaktı. Dostça gülümsüyordu. Tuppence bir an onun tam da "normal" olmadığını düşündü. Göz ifadesi bir tuhaftı, insana boş boş ba-

kıyordu. Kim bilir belki de Bayan Perry kocasının akli dengesizliği yüzünden kırların ortasındaki bu eve yerleşmişti.

Alice Perry, "Kocam bahçeden çok hoşlanır," diye mırıldandı.

Adamın içeri girmesiyle birlikte sohbetleri kesilmiş gibiydi. Yine konuşan kadındı ama tavırları değişmiş gibiydi. Çok daha gergindi ve sanki tüm dikkatini kocasına vermişti. Genç ürkek bir delikanlıyı konukların önünde kendini göstermeye teşvik eder gibi kocasını konuşması için cesaretlendirmek ister gibiydi. Ondaki eksikliğin ortaya çıkabileceğinden tedirgindi sanki.

Tuppence çayını bitirince ayağa kalktı.

"Artık gitmem gerekiyor. Gösterdiğiniz dostluk ve nezaket için çok teşekkür ederim Bayan Perry."

Bay Perry de ayağa kalktı.

"Gitmeden önce bahçemizi de görmelisiniz. Gelin, size bahçeyi *gezdireyim*."

Birlikte dışarı çıktılar. Amos Perry, Tuppence'ı daha önce kazdığı köşeye götürdü.

"Çok hoş çiçekler, değil mi? Bu tarafta da eski tip güller var. Şu – şu kırmızı beyaz çizgiliyi görüyor musunuz?"

Tuppence başını salladı.

"*Beaurepaire* gülü."

Amos Perry başını salladı.

"Ben onlara 'York ve Lancaster' adını verdim. "Güllerin savaşından... Çok güzel kokuyorlar, değil mi?"

"Gerçekten öyle."

"Ama ben bunları aşılı güllere yeğlerim."

Aslında bahçenin insana dokunan bir hali vardı. Yabani otlar iyice temizlenmemişti. Ancak çiçekler amatörce de olsa bir düzen çerçevesinde yerleştirilmişlerdi.

Amos Perry, "Parlak, canlı renkler," dedi. "Ben parlak renkleri çok severim. Bahçemizi görmeye gelen çok olur. Geldiğiniz için sevindim."

Tuppence, "Teşekkür ederim," dedi. "Bahçeniz de eviniz de çok güzel."

"Siz asıl evin diğer tarafını görmelisiniz."

"Orası kiralık mı yoksa satılık mı? Karınız o tarafta kimsenin yaşamadığım söyledi."

"Bilmiyoruz. Biz hiç kimseyi görmedik. Ama ilan yok, evi görmeye gelen de olmuyor."

"Yaşamak için çok güzel bir ev."

"Ev mi arıyorsunuz?"

Tuppence hemen kararını verdi.

"Evet. Kocam emekliye ayrıldığı zaman kırsalda sakin bir köşeye çekilmek istiyoruz. Daha bir yıl var ama insan önceden hazırlıklara başlamalı, öyle değil mi?"

"Burası gerçekten de çok sakin ve huzurlu bir yer."

Tuppence, "Bence de. Sanırım bunun için buradaki emlakçıyla konuşmam gerekiyor. Siz de bu kısmı bu şekilde bulmuştunuz, değil mi?"

"Önce gazetede bir ilân gördük. Sonra da emlakçıya gittik."

"Emlakçı neredeydi? Sutton Chancellor da mı? Burası oraya bağlı, değil mi?"

"Hayır. Emlakçı Market Basing'de. Russell&Thompson, adları bu. Onlara burayı sorabilirsiniz. Gerekli bilgiyi vereceklerinden eminim."

Tuppence başıyla onayladı.

"Evet, evet, bunu yapmalıyım. Market Basing buraya uzak mı?"

"Öyle sayılır. Sutton Chancellor buraya yaklaşık beş kilometre uzaklıkta. Market Basing de oradan yirmi kilometre uzakta."

Tuppence, "Anlıyorum," dedi. "Hoşça kalın Bay Perry. Bana bahçenizi gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bir dakika." Eğildi, koskocaman bir şakayık kesti. Tuppence'ı tayyörünün yakasından yakalayarak, çiçeği kadının yakasındaki ilikten geçirdi.

"Evet, oldu işte. Çok güzel durdu."

Tuppence bir an paniğe kapıldı. Bu iriyarı, yumuşak başlı adam onu korkutmuştu. Şimdi ise başını eğmiş ona gülümsüyordu. Delice hatta çapkınca bir gülüştü bu.

Adam yeniden, "Çok yakıştı," dedi. "Çok güzel görünüyor."

Tuppence, Tanrım iyi ki genç bir kız değilim... diye düşündü. Öyle olsa bu adamın yakama çiçek takmasından çok rahatsız olabilirdim. Tekrar yeniden, "Hoşça kal," dedi ve oradan uzaklaştı.

Evin kapısı açıktı. Tuppence, Bayan Perry'yle vedalaşmak için içeri girdi. Kadın mutfakta çay takımlarını yıkıyordu. Tuppence da farkına bile varmadan içgüdüsel olarak raftan bir bez kaparak takımları kurulamaya başladı.

"Hem size, hem de kocanıza çok teşekkür ederim. Bana çok iyi davrandınız. *O da ne*ydi öyle?"

Duvarın öte tarafından tuhaf bir çığlık, tuhaf bir inleme ve ardından da bir kazıma sesi gelmişti...

Bayan Perry, "Kargalar olmalı," dedi. "Sanırım diğer taraftaki şöminenin bacasından içeri bir karga düştü. Bu mevsimde böyle şeyler çok oluyor. Daha geçen hafta bir tanesi de bizim bacadan içeri düştü. Nedense bacalarda yuva kurmaya pek meraklılar."

"Yani, diğer tarafın bacasına yuva mı kuruyorlar?"

"Evet. Bakın yine bağırıyor."

Düşen kuşun çığlıkları, çırpınmaları ve inlemesi yeniden duyulmuştu.

"Tabii ev boş olduğu için onunla ilgilenen yok. Düştüğü yerden kalkamayacak. Aslında bacaların her yıl temizlenmeleri gerekiyor."

Çırpınma sesleri devam ediyordu.

Tuppence, "Zavallı kuş," dedi.

"Biliyorum, oradan kurtulamayacak."

"Yani orada ölecek mi?"

"Evet. Dediğim gibi geçen gün bir tanesi de bizim bacadan aşağı düştü. Hatta iki kuş. Biri genç bir kuştu. Yaşıyordu. Onu dışarı çıkardık, uçup gitti. Diğeriyse ölmüştü."

İçeriden acı sesler gelmeye devam ediyordu.

Tuppence, "Ah," dedi. "Keşke onu kurtarabilseydim."

O sırada Bay Perry içeri girdi. Bir Tuppence'a, bir karısına bakarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Kuş Amos. Sanırım bitişikteki oturma odasının bacasından içeri düştü. Sesini duyuyorsun değil mi?"

"Demek yuvadan düştü..."

Bayan Perry, "Keşke oraya geçebilseydik..." diye mırıldandı.

"Bir şey yapamazsın ki. Başka bir şeyden olmasa bile korkudan ölecek."

Bayan Perry, "Ama ölürse kokar," dedi.

"Kokuyu buradan duymazsın ki." Yine bir karısına, bir Tuppence'a baktı. "Siz de bütün kadınlar gibi yufka yüreklisiniz. İstersen kuşu alabiliriz Alice."

"Nasıl yani? Pencerelerden biri mi açık?"

"Kapıdan girebiliriz."

"Hangi kapıdan?"

"Avludaki yan kapıdan. Anahtar kapının üstünde asılı."

Dışarı çıktı, bahçenin ucuna kadar gitti ve oradaki küçük bir kapıyı açtı. Burası bahçeyle ilgili şeylerin konulduğu küçük bir kulübeydi. Kulübenin içindeki bir başka kapıdan ise diğer tarafa geçiliyordu. Kapının hemen yanındaki duvara paslı birkaç anahtar asılmıştı.

Amos Perry, "Bu, kapıya uyuyor..." dedi.

Anahtarı aldı, kilide soktu, biraz zorlansa da sonuçta anahtar kilidin içinde döndü ve kapı açıldı.

"Ön tarafa daha önce bir kez geçmiştim. İçeriden su sesi geliyordu. Biri musluğu doğru dürüst kapamayı unutmuştu."

İlerledi. İki kadın da onu izlediler. İlk girdikleri küçücük bir odaydı. Bir yanda bir musluk, duvarlardaki raflarda da vazolar vardı. Amos Perry, "Herhalde burası çiçek odasıydı," dedi. "Burası bahçeden toplanan çiçeklerin vazolara yerleştirildiği yer olmalı. Bakın, hâlâ bir sürü vazo var."

Küçük odaya açılan bir kapı daha vardı. Burası kilitli bile değildi. Amos kapıyı açarak diğer tarafa geçti. Tuppence oradan geçer geçmez, burası bambaşka bir dünya, diye düşündü. Koridora yumuşacık, uzun tüylü bir halı serilmişti. İlerideki aralık kapıdan kuşun acıklı çığlıkları geliyordu. Perry kapıyı açtı, karısı ve Tuppence içeri girdiler.

Panjurlar kapalıydı ama bunlardan biri menteşesinden kopmuştu ve içeri hafif bir ışık süzülüyordu. Loş ışıkta bile yerdeki soluk ancak değerli olduğu ilk bakışta anlaşılan koyu yeşil halının güzelliği görülebiliyordu. Duvardaki etajer dışında odada sandalye ya da masa yoktu. Eşyaların götürülmüş olduğu, halı ve perdelerin ise gelecek kiracıya bırakılmış olduğu anlaşılıyordu.

Bayan Perry şömineye doğru gitti. Orada bir kuş sırtüstü yatmış çırpınıyor ve acı acı bağırıyordu. Kadın eğilerek kuşu aldı.

"Pencereyi açsana Amos."

Amos pencereye gitti, güneşlikleri kenara çekip tutturdu, sonra pencerenin tokmağını çevirdi. Pencereler gıcırdayarak açıldı. Amos panjurları da açtı. Hemen ardından da Alice Perry pencereden sarkarak kuşu salıverdi. Kuş çimenlerin üzerine kondu ve yerinde birkaç kez sekti.

Perry, "Öldürsen daha iyi iyi olurdu," dedi. "Kötü yaralanmış."

"Bekle, hiçbir zaman tam olarak bilemezsin. Kuşlar çok çabuk iyileşirler. Onun böyle ürkek davranmasının asıl nedeni korku."

Gerçekten de karga birkaç dakika sonra son bir çırpınma ve çığlığın ardından kanatlarını çırptı ve uçmaya başladı.

Alice Perry, "Umarım tekrar bacadan aşağı düşmez," dedi. "Kuşlar çok tuhaf yaratıklar. Kendileri için neyin doğru ve iyi olduğunu bilemiyorlar. Odaya giriyor, sonra ne yapacaklarını şaşırıyor, bir daha dışarı çıkamıyorlar." Sonra birden ekledi. "Tanrım bu ne pislik."

Üçü birden şöminenin içine baktılar. Bacadan aşağıya kurum, kırık tuğla parçaları, toz yağmıştı. Şöminenin tamir edilmesi gerektiği anlaşılıyordu.

Bayan Perry etrafına bakındı.

"Biri burada yaşamaya başlasa çok iyi olacak."

Tuppence da onunla aynı fikirdeydi.

"Evet. Birinin evle ilgilenmesi gerekiyor. Acilen onarım görmeli, yoksa yakında yıkılır."

"Herhalde yukarıdaki odalara çatıdan su sızıyor. Şu tavana bakın. Su oradan da sızmış."

Tuppence iç çekti.

"Yazık... çok yazık... Böylesine güzel bir evi harabeye döndürmek... Burası gerçekten de çok hoş bir oda, öyle değil mi?"

Tuppence ve Bayan Perry beğeniyle etraflarına bakındılar. 1790 yılında yapılan ev o dönemin görkemini yansıtıyordu. Solmuş duvar kâğıtlarındaki söğüt dallarından oluşan desen seçilebiliyordu.

Amos Perry, "Ama şimdi harabeye dönmüş," dedi.

Tuppence şömine demiriyle şöminedeki kalıntıları karıştırdı.

Bayan Perry, "Biri burayı temizleyip bunları atmalı," dedi.

"Size ait olmayan bir ev için kendinizi niçin üzüyorsunuz ki?" diye sordu Amos Perry. "Boş verin. Şimdi temizleseniz bile yarın yine aynı duruma gelecek nasıl olsa."

Tuppence ayağıyla şöminenin içine düşmüş tuğlaları kenara itti.

Sonra da tiksintiyle, "Ahh..." diye mırıldandı.

Şöminenin içinde yan yana iki ölü kuş yatıyordu. Uzunca bir süre önce öldükleri anlaşılıyordu.

Perry, "Birkaç hafta önce bacadan aşağıya yuvarlanan yuvadaki kuşlar olmalı bunlar. Doğrusu burasının daha fazla kokmaması mucize."

Tuppence, "A, bu da ne?" diye sordu ve ayağıyla küllerin arasına gömülü bir şeyi ortaya çıkardı. Sonra da eğilip bunu kurumların arasından aldı.

Bayan Perry, "Sakın ölü kuşlara dokunmayın," diye bağırdı.

Tuppence başını salladı.

"Bu kuş değil. Sanırım bacadan başka bir şey daha düşmüş." Hayretle durakladı. "Bir bebek bu. Oyuncak bir bebek."

Gerçekten de Tuppence'ın elinde eski, elbiseleri yırtılmış, başı kopmuş, omzundan aşağı sallanan bir oyuncak bebek vardı. Bebeğin cam gözlerinden biri de düşmüştü. Tuppence bebeğe dikkatle baktı.

"Tuhaf," diye mırıldandı. "Oyuncak bir bebek çatıya nasıl çıkmış olabilir ki? Acaba bacaya nasıl olup da geldi? Çok tuhaf."

8. BÖLÜM

Sutton Chancellor

Tuppence kanalın kıyısındaki evden ayrıldıktan sonra Perry'lerin tarif ettiği dar ve virajlı yolda ağır ağır ilerleyerek Sutton köyüne gitti. Bu kez izlediği ıssız yolun onu köye götüreceğinden emindi. Bomboş bir yoldu, neredeyse tek bir ev bile yoktu. Yalnızca tarlalar ve tarlaları çevreleyen çitler ve çamurlu yollara açılan çitler arasına sıkışmış kapılar. Trafik de yoktu. Yalnızca bir traktörle karşılaştı, bir de üzerinde "Annelerin Tercihi" yazan ve üzerinde büyük, normal gibi görünmeyen bir ekmek resmi bulunan, gıda dağıtımı yapan bir şirket kamyonuyla.

Etraf gayet ıssızdı. Tuppence'ın uzaktan gördüğü çan kulesi de gözden kaybolmuştu artık, ama sonra birden keskin bir virajı dönmesiyle birlikte ağaçlar arasından tam karşısında belirdi. Tuppence aracının kilometre göstergesine baktı ve kanalın kıyısındaki evden ayrıldığından beri yaklaşık beş kilometre yapmış olduğunu gördü.

Aslında eski güzel bir kiliseye aitti bu çan kulesi. Kilisenin kapısının hemen yanında tek bir selvi ağacı duruyordu. Tuppence, arabayı binanın önünde durdurarak indi. Bir iki dakika kiliseye ve etrafına bakındı. Sonra Norman stili haçlı kapıdan içeri girdi. Kapı kilitli değildi.

Kilisenin içi pek cazip sayılmazdı. Çok eski olduğunda hiç kuşku yoktu, ancak Victoria döneminde önemli bir ölçüde badana boya ve restorasyon geçirdiği anlaşılıyordu. Uzun yüksek çam banklar ve kırmızı mavi vitraylı cam pencereleri sahip olduğu antik çekiciliği mahvetmişti. Dipte tüvit tayyörlü bir kadın minberin etrafındaki vazolara çiçek yerleştirmekle meşguldü. Kürsüyü çiçeklendirmeyi ise tamamlamıştı. Başını kaldırarak Tuppence'ı sert, sorgulayan bakışlarla süzdü. Tuppence ise duvarlardaki anı tabelalarına göz gezdirdi. Anlaşıldığı kadarıyla kilisenin tarihinde Warrender diye bir aile çok etkin olmuştu. Hepsi de Sutton köyündeki "Priory" adlı köşkte yaşamışlardı. "Yüzbaşı Warrender, Binbaşı Warrender, George Warrender'ın sevgili karısı Sarah Elizabeth Warrender..." Daha yeni sayılabilecek bir levhada ise, yine 'Priory' adlı köşkte oturan Philip Starke'ın sevgili karısı Julie Starke'ın karısının öldüğü yazılıydı. Anlaşılan Warrender ailesinden kimse kalmamıştı artık. Hiçbiri de ilginç ya da üzerinde düşünülecek kişilikler değillerdi.

Kilisede ilgi çekici bir şey yoktu. Tuppence dışarı çıktı ve kilisenin etrafını gezdi. Kilisenin dışı içinden çok daha cazipti. Gotik dönemin ilk eserlerinden diye düşündü. Gerçi dini mimariyle pek ilgisi yoktu ama Gotik kiliselerden de pek hoşlandığı söylenemezdi.

Oldukça büyük bir kiliseydi burası. Tuppence, Sutton Chancellor'un vakti zamanında kırsal kesimde şu anda olduğundan çok daha önemli bir merkez olması gerektiğini düşündü. Arabasını orada bırakarak köyü yürüyerek dolaştı. Bir mağaza, bir postane ve toplam on iki küçük ev ya da villadan oluşan bir köydü burası. İçlerinde bir ya da ikisi oldukça süslüydü ama diğerleri sade ve dikkat çekmeyen yapılardı. Köy yolunun sonunda altı sosyal konut vardı ve bunlardan birinin kapısındaki tabelada "Arthur Thomas – Baca temizleyicisi" yazıyordu.

Tuppence, acaba kanalın kıyısındaki evin bacasını da bunlar temizlemiş olabilirler mi ya da temizlerler mi, diye düşündü. Aslında

oranın gerçekten de temizliğe ihtiyacı vardı. Evin adını sormamakla ne denli aptallık ettiğini şimdi anlıyordu.

Yeniden ağır ağır kiliseye ve de arabasına doğru yürüdü. Kilise mezarlığını daha dikkatli incelemek niyetindeydi. Kilise mezarlığı düzenliydi. Tuppence buradan hoşlandı. Çok az sayıda yeni gömü vardı. Mezar taşlarından birçoğu Victoria döneminden hatta daha eskiden kalmaydı, yosunlar ve zamanın etkisiyle kararmışlardı. Mezar taşlarından birçoğu özenli ve ilgi çekiciydi. Bunlardan bazıları hakikaten hoş şeylerdi. Kiminin tepelerinde mermerden oyulmuş melekler, kimisinde ise çelenkler vardı. Tuppence taşları okuyarak aralarında gezindi. Yine Warrender'lar hâkimdi buraya da. Mary Warrender, kırk yedi yaşında ölmüştü. Alice Warrender, otuz üç yaşında ölmüştü. John Warrender, Afganistan'da ölmüştü. Çok sayıda bebek Warrender'lar anısına dikilmiş mezar taşları. Tuppence yaşayan bir Warrender olup olmadığını merak etti. 1843'ten sonrası için Warrender'lara ait mezar taşı yoktu. Büyük bir porsuk ağacının etrafından dönünce kilisenin arkasındaki duvarın dibinde bir dizi eski mezar taşını temizleyen yaşlı bir din adamı gördü.

"İyi akşamlar," dedi adam nazikçe.

"İyi akşamlar," diyen Tuppence da nazikçe ekledi. "Kiliseye bakıyordum."

"Victoria dönemindeki bakım onarımla mahvoldu," dedi din adamı.

Hoş bir sesi ve insanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu ama arterit ve romatizmadan neredeyse yürüyememesine rağmen Tuppence adamın o kadar yaşlı olmadığını düşündü.

"Victoria döneminde para çoktu," dedi adam hüzünle. Çok sayıda da demir ustası vardı. Dindardılar ama maalesef sanat anlayışları çok kısırdı. Zevkleri yoktu. Doğudaki pencereyi gördünüz mü?" Ürperdi.

"Evet," dedi Tuppence. "Korkunç."

"Bu konuda sizinle hemfikirim. Ben buranın rahibiyim."

"Öyle olduğunuzu tahmin etmiştim. Uzun zamandan beri mi buradasınız?"

"Yaklaşık on yıldır. İyi bir cemaat var. Köylüler iyi insanlar." Üzüntüyle ekledi. "Ama vaazlarımdan pek hoşlanmıyorlar. Elimden geleni yapıyorum ama modern bir insan olduğumu iddia edemem. Oturmaz mısınız?" Yakınındaki bir mezar taşını işaret etti.

Tuppence, adeta minnetle gösterilen yere çöktü. Rahip de hemen yakındaki bir taşın üzerine ilişti.

"Maalesef sizinle fazla kalamayacağım," diye ekledi rahip özür dilercesine. "Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim? Yoksa yalnızca köyümüzden geçiyor muydunuz?"

Tuppence, "Geçiyordum..." dedi. "Sonra kiliseye bakayım, diye düşündüm. Açıkçası kırlarda dolaşırken yolumu kaybettim."

"Haklısınız. Buralarda doğru yolu bulmak hiç kolay değil. Yol levhalarının çoğu kırık. Nedendir bilmem ama belediye de üstüne düşeni yapıp onları onarmıyor. Neden yerlerine yenisini takmazlar bilmem ki... Aslında bunun çok önemli olduğunu da sanmıyorum. Bu kır yollarında dolaşanlar genellikle belirli bir yere varmayı hedeflemiyorlar. Amaçları yalnızca dolaşmak. İşi olanlar anayolları yeğliyorlar. Korkunç!" diye ekledi yeniden. "Özellikle de yeni otobanları. Neyse, bu *benim* düşüncem. Gürültü, hız ve delicesine araba sürmeler, egzoz. Korkunç! Neyse, bana aldırmayın. Ben aksi ihtiyarın biriyim. Burada ne yaptığımı tahmin bile edemezsiniz."

Tuppence, "Biraz önce mezar taşlarıyla ilgilendiğinizi gördüm," diye mırıldandı. "Asi gençlerin vandalizmi onlara kadar mı ulaştı yoksa?"

"Hayır, hayır. Tabii o genç Vandalların yaptıklarını gazetelerde okuyunca, parçalanan telefon kulübeleri filan, insanın aklına ister istemez böyle şeyler geliyor. Zavallılar, tabii onlara doğru yolu gösteren yok. Yakıp yıkmayı eğlence sanıyorlar. Üzücü değil mi? Çok üzücü.

Hayır, burada öyle yıkımlar olmaz. Buranın gençleri öyle değildirler, iyi gençlerdir bizimkiler. Hayır, ben yalnızca bir çocuğun mezarını arıyordum."

Tuppence mezar taşının üzerinde hafifçe kımıldandı.

"Bir çocuğun mezarını mı?"

"Evet. Binbaşı Waters adında biri bana mektup yazdı ve buraya bir çocuğun gömülmüş olup olmadığını sordu. Deftere baktım ama buraya o isimde bir çocuğun gömüldüğüne ilişkin bir kayıt bulamadım. Ne olur ne olmaz bir de taşlara bakayım, dedim. Bana yazan kişinin yanlış bilgi almış olabileceğini ya da yanılmış olabileceğini düşündüm."

Tuppence sordu.

"Çocuğun ilk ismi neymiş?"

"Adam bunu bilmiyordu. Annesi Julia olabileceğini söylemiş."

"Kız kaç yaşındaymış?"

"Binbaşı Waters bundan da emin değildi. Zaten konu bütünüyle biraz karışık. Bana kalırsa adam köyü şaşırdı. Ben şimdiye kadar bu köyde Waters adında bir ailenin yaşadığını hiç duymadım, öyle birilerini anımsamıyorum da."

Tuppence, kilisede gördüğü adları anımsamıştı.

"Adamın kastettiği Warrender'lar olmasın? Hem kilisedeki levhalarda, hem de buradaki mezar taşlarında bu isme sık sık rastlanıyor."

"Geride hiç Warrender kalmadı, ailenin tüm bireyleri öldü. Burada büyük bir arazileri ve on dördüncü yüzyıldan kalma bir köşkleri vardı. 'Priory' adında bir yer. Sanırım orası da yaklaşık yüzyıl önce yandı. Böylece burada hiç Warrender kalmadı, burayı terk edip gittiler ve bir daha da geri dönmediler. Onların evinin yerine Victoria dönemi zenginlerinden Starke adında bir milyoner yeni bir köşk yaptırdı. Rahat, konforlu ama çirkin bir köşk olduğunu söylüyorlar. Banyolar filan, konfor anlamında eksiği yokmuş. Tabii bütün *bunlar* da önemli."

Tuppence, "Birinin size mektup yazıp, bir çocuğun mezarını sorması çok tuhaf," dedi. "Soran kim? Bu Binbaşı Waters, çocuğun akrabası filan mıymış?"

Rahip, "Çocuğun babasıymış," dedi. "Korkarım bu da savaşın neden olduğu trajedilerden biri. Adam yurtdışına göreve gidince bozulan bir evlilik. Genç ve güzel kadın, kocası yurtdışındayken başka bir adamla kaçmış. Bu arada bu evlilikten bir kızları olmuş, Binbaşı Waters çocuğunu hiçbir zaman görememiş. Çocuk da ölmüş. Herhalde yaşasaydı şimdi genç bir kız olacaktı. Sanırım bu olay yirmi, yirmi beş yıl önce olmuş."

"Peki, ama babası neden çocuğunun mezarını bu kadar zaman sonra aramaya kalkışmış?"

"Sanırım adam çocuğu olduğunu ancak yeni öğrenmiş. Hem de tesadüfen. Aslında bu çok tuhaf bir öykü."

"Waters neden kızının burada gömülü olduğunu düşünüyor?"

"Sanırım savaş sırasında karısına rastlayan biri adama karısının Sutton Chancellor'da yaşadığını söylediğini anlatmış. Biliyorsunuz, böyle şeyler olur. Birine rastlarsınız. Yıllardır görmediğiniz bir dostunuza ya da tanıdığınıza. Ve bu kişi size geçmişinizle ilgili başka hiçbir şekilde ulaşamayacağınız çok önemli bilgiler verir. Şimdi köyde bu isimde birinin yaşamadığı kesin, ben burada olduğum sürece de öyle biri yoktu. Hatta bildiğim kadarıyla bu çevrede de... Tabii anne adını değiştirmiş *olabilir*. Neyse baba Waters avukat, dedektif ne gerekirse tutacağını yazıyordu. Bu kişiler sanırım bir şekilde bir sonuca ulaşacaklardır. Gerçi bu zaman alabilir ama..."

Tuppence mırıldandı.

"*O zavallı çocuk sizin miydi*?"

"Pardon, anlayamadım yavrum?"

Tuppence, "Hiç, hiç..." dedi. "Aklıma, geçenlerde birinin bana söylediği bir şey geldi. 'O zavallı çocuk sizin mi?' diye sormuştu. Bu

sözleri duyunca ilk anda irkildim. Ama sanırım bana bunu söyleyen yaşlı kadın ne dediğinin farkında değildi."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben de sık sık aynı duruma düşüyorum. Bir şey söylüyorum. Ama ne demek istediğimi kendim de tam olarak bilemiyorum. Buna o kadar da sinirleniyorum ki."

Tuppence rahibe baktı.

"Sanırım şu anda köyde yaşayan herkesi tanıyorsunuzdur?"

"Evet. Hoş artık köyde de tanınacak pek fazla insan yok, o da başka. Evet de bunu neden sordunuz? Hakkında bilgi almak istediğiniz biri mi vardı?"

"Acaba bu köyde hiç Bayan Lancaster adında biri yaşadı mı?"

"Lancaster mı? Hayır, bu ismi duyduğumu anımsamıyorum."

"Bir ev var –bugün öylesine kırlarda dolaşırken gördüm– kanalın kıyısında. Gitmek istediğim belirli bir yer yoktu, yalnızca öylece kır yollarında dolaşıyordum..."

"Biliyorum. Buradaki yollar çok güzeldir. Çok değişik türlere de rastlayabilirsiniz. Bitkileri kastediyorum. Buradaki çalılık çitlerde rastlayacağınız türleri. Buradaki çitlerde yetişen bitkileri kimse koparmaz. Bu civara pek turist de gelmez. Bazen çok değişik bitki örneklerine rastlıyorum. Örneğin geraniumların..."

"Kanalın kıyısında bir ev vardı," diye yineledi bu botanik konusunu değiştirmek isteyen Tuppence. "Hemen yakınında da küçük kemerli bir köprü. Buradan yaklaşık beş kilometre kadar ötede. O evin adını merak ediyordum."

"Acaba hangisi? Ah evet, tamam. Siz Perry'lerin evini kastediyorsunuz. Amos'la Alice Perry'nin evini."

Tuppence başıyla onayladı.

"Bu doğru."

"Alice Perry çok dikkat çekici bir kadın değil mi? Onu her zaman çok ilginç bulmuşumdur. Yüzü ortaçağ resimlerini andırıyor, öyle

değil mi? Çocuklar için verilecek bir temsilde cadı rolünü oynayacak. Aslında da Alice Perry cadıya çok benziyor, öyle değil mi?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Evet, sevimli bir cadıya."

"Gerçekten öyle, kesinlikle haklısınız. Sevimli bir cadı."

"Ama kocası..."

Rahip, "Zavallı adam," dedi. "*Akli melekeleri* tam yerinde değil ama kesinlikle zararsız."

Tuppence, "Onlar çok iyi insanlar," dedi. "Bana çay ikram ettiler. Aslında evin *adını* öğrenmek istiyordum, bunu Perry'lere sormak istiyordum ama unuttum. Onlar evin yalnızca bir yarısında yaşıyorlar, öyle değil mi?"

"Evet, evet eski mutfak ve hizmetçi bölümünden oluşan kısmında. Sanırım evin adı 'Waterside' ama eski adının 'Watermead' olduğunu sanıyorum. Bence bu ad daha uygun."

"Evin diğer bölümü kime ait?"

"Aslında ev Bradley'lerinmiş. Ama yıllar önce. Yani otuz kırk yıl evvel. Sonra ev birkaç defa el değiştirdi, uzun zaman boş da kaldı... Ben Sutton köyüne geldiğim sıralarda bir aktris orayı hafta sonu evi olarak kullanıyordu. Sanırım kadının adı Bayan Margrave'di. Buraya pek sık gelmezdi. Yalnızca zaman zaman eve uğrardı. Kiliseye ise hiç gelmedi. Onunla hiç tanışmadım ama birkaç kez uzaktan gördüm. Çok güzel bir kadındı. Çok, çok güzel bir kadın..."

Tuppence ısrarı sürdürdü.

"Peki, ev şimdi kimin?"

"Bakın bunu bilmiyorum. Belki de pembe ev hâlâ Bayan Margrave'e ait. Perry'lerin oturdukları kısmı kiraladılar."

Tuppence gülümsedi.

"Biliyor musunuz? Pembe evi görür görmez tanıdım. Çünkü bende köşkün resmi var."

"Sahi mi? Öyleyse o Boscombel'in eserlerinden biri olmalı yoksa Boscobel miydi? Doğrusu ya anımsayamıyorum. Sanırım Cornwall'li oldukça tanınmış bir ressamdı. Herhalde artık hayatta değil. Buraya sık sık gelirdi. Buranın yağlıboya manzara resimlerini yapardı. Bunlardan bazıları da gerçekten de çok hoş manzara resimleriydi."

Tuppence, "Sözünü ettiğim bu resmi Bayan Lancaster adında bir kadın huzurevinde bir ay önce ölen yaşlı teyzeme vermiş," dedi. "Size bu ismi duyup duymadığınızı sormamın nedeni buydu."

Rahip yine başını salladı.

"Lancaster? Lancaster. Hayır, bu adı anımsadığımı sanmıyorum. Hah, bunu öğrenebileceğimiz biri var. Bizim sevgili Bayan Bligh'ımız... Çok aktif bir insandır. Köydeki herkesi tanır. Her işe koşar. Kadın derneği, izci birlikleri, rehberlik hizmetleri, her şey ona sorulur. *Ona* sorun. Bayan, Lancaster'ı ona sorun. Bayan Bligh çok aktiftir, çok çok aktif."

Rahip iç çekti. Bayan Bligh'ın hiperaktif bir insan olması rahibi endişelendiriyordu.

"Nellie Bligh, köydekiler ona böyle derler. Erkek çocuklar arkasından şarkılar söylerler. *Nellie Bligh, Nellie Bligh* diye. Tabii bu onun gerçek ismi değil. Sanırım asıl ismi Gertrude ya da Geraldine gibi bir şey."

O sırada biri onlara doğru yaklaştı. Bu Tuppence'ın kilisede gördüğü tüvit tayyörlü kadındı. Elinde küçük bir su kovası hızla onlara doğru geliyordu. Tuppence'ı merakla süzüyordu, adımlarını sıklaştırdı ve daha onlara yaklaşmadan konuşmaya başladı.

"İşimi bitirdim. Bugün biraz acelem vardı. Ah evet, acelem vardı. Bildiğiniz gibi aslında kilisenin düzenlenmesini sabah yaparım peder. Ama bugün kilisenin toplantı odasında acil yardım toplantısı vardı ve toplantı biraz fazla uzun sürdü. Ne *tartışma* ama! Bence bazı insanlar sırf itiraz etmek için her noktanın ayrı ayrı tartışılmasını istiyorlar. Özellikle Bayan Partington, çok sinir bozucuydu. Her şeyin tartışılmasını istemekle kalmadı, yeterince farklı firmadan farklı fiyatlar alıp

almadığımızı da incelemek istedi. Bence bu küçük maliyetlerle uğraşmak zaman kaybından başka bir şey değil, şurada ya da burada fazladan verilecek birkaç şilin pek sorun yaratmaz. Ayrıca Burkemhead'ler çok güvenilir insanlar. Bu arada rahip, bir mezar taşının üstüne oturduğunuzun farkındasınız değil mi?"

Rahip gülümsedi.

"Yani bu saygısızlık mı oluyor?"

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim, saygıdeğer peder. Ama o taş nemli ve soğuk. Romatizmalarınız azmasın..." Bu arada yan bakışlarla Tuppence'ı süzdü.

Rahip, "Sizi tanıştırayım Bayan Bligh," dedi. "Hanımefendi..." Duraksadı.

Tuppence hemen, "Beresford," dedi. "Bayan Beresford."

Bayan Bligh başını salladı.

"Ah evet, sizi kilisede gördüm değil mi? Etrafa bakınıyordunuz. Yanınıza gelip sizinle konuşmak, ilginizi çekecek birkaç şeyi göstermek isterdim ama işimi bitirebilmek için acele etmem gerekiyordu."

Tuppence en tatlı sesiyle, "Keşke size yardım edebilseydim," dedi. "Ama herhalde size pek bir yararım olmazdı. Çünkü sizin her çiçeğin nereye konulacağını bildiğiniz her halinizden anlaşılıyordu."

"Çok naziksiniz, ama haklısınız. Bu söylediklerinizi kesinlikle doğru. Kilisenin çiçeklerle süslenmesi işini yıllardan beri ben yapıyorum – *kaç* yıl olduğunu unuttum bile. Festivallerde okuldaki çocuklardan kır çiçekleriyle kendi aranjmanlarını yapmalarını istiyoruz. Ama onlar bu konuda çok bilgisizler, ne yapacaklarını bilemiyorlar, zavallıcıklar. Ben onların yönlendirilmeleri gerektiği görüşündeyim. Ama Bayan Peake buna kesinlikle karşı. Bunun onlardaki yaratıcılık içgüdüsünü öldüreceğini söylüyor. Neyse, burada mı kalacaksınız Bayan Beresford?"

Tuppence başını salladı.

"Hayır. Market Basing'e gideceğim. Bana orada iyi bir otel önerebilir miydiniz?"

"Korkarım bu konuda hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Bildiğiniz gibi orası bir pazar şehri. Ama ticaretin gerektirdiği konaklama olanaklarına sahip değil. Blue Dragon iki yıldızlı bir otel ama yıldız her zaman da her şey demek değil. Bence Lamb Oteli daha çok beğenirsiniz. En azından sakin ve huzurlu bir yer. Market Basing'de çok mu kalacaksınız?"

Tuppence, "Hayır, hayır," dedi. "Yalnızca bir iki gün kalıp bu çevreyi tanımaya çalışacağım."

Bayan Bligh gülümsedi.

Rahip, "Korkarım görebileceğiniz pek fazla bir yer yok. İlginç bir tarihi anıt ya da benzeri bir şey bulamayacaksınız. Burası tam anlamıyla kırsal ve tarımsal bir çevre," dedi. "Ama huzurlu, çok huzurlu ve sakin. Daha önce de söylediğim gibi bitki örtüsü de çok ilginç."

"Ah evet, duydum bunu. Ev ararken bir yandan da birkaç ilginç örnek toplamak için sabırsızlanıyorum."

Bayan Bligh, "Ah, ne ilginç," diye coşkuyla haykırdı. "Bu çevreye yerleşmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Tuppence, "Henüz kocamla tam bir yer seçmiş değiliz," dedi. "Acelemiz de yok. Kocamın emekli olmasına daha on sekiz ay var. Ama ben biraz araştırma yapmakta yarar olduğu kanısındayım. Kişisel olarak *benim* tercihim bir yerde birkaç gün kalıp olası mülklerin bir listesini almak ve çevreyi dolaşırken bir yandan da uygun evlere bakmak. Bence Londra'dan bir evi görmek için bir günlüğüne gelip dönmek çok yorucu."

"Doğru. Bu arada arabanız var değil mi?"

"Evet. Yarın sabah Market Basing'de bir emlakçıya gideceğim. Sanırım burada, köyde kalabileceğim bir yer yok, öyle değil mi?"

Bayan Bligh, bir an düşündü. Tabii ya, Bayan Copleigh. Orada kalabilirsiniz. Yazın pansiyoner alır. Evi, odaları çok temizdir. Kendisi

de öyle. Tabii yalnızca oda kahvaltı veriyor. Bazen de hafif bir akşam yemeği. Ama Bayan Copleigh'in temmuz, hatta ağustostan önce pansiyoner aldığını hiç sanıyorum.

Tuppence, "Gidip onunla bir konuşayım," dedi.

Yaşlı rahip söze karıştı.

"Bayan Copleigh, çok iyi bir kadındır. Yalnız biraz gevezedir, dilini tutamaz. Onun bir saniye bile sustuğunu görmedim."

Bayan Bligh iç çekti.

"Küçük köylerde herkes dedikodu yapar. Herhalde Bayan Beresford'a yardım etmem doğru olacak. Kendisini Bayan Copleigh'e götürüp şansımızı deneyebilirim."

Tuppence kadına minnetle baktı.

"Çok teşekkür ederim."

Bayan Bligh, "O halde hemen gidelim," dedi. "Hoşça kalın peder. Hâlâ o mezarı mı arıyorsunuz? Hüzün verici bir iş bu, başarıya ulaşmanız da çok zor. Doğrusu ya bu hiç olamayacak bir istek."

Tuppence da rahibe döndü.

"Hoşça kalın. İsterseniz ben de size yardım ederim. Günde bir iki saat mezar taşlarındaki isimleri okuyabilirim. Gözlerim yaşıma göre çok keskindir. Aradığınız isim Waters'dı, değil mi?"

Rahip, "Şart değil," dedi. "Bence önemli olan yaş. Sanırım yedi yaşındaymış. Kız çocuğu. Binbaşı Waters, karısının adını değiştirdiğini ve dolayısıyla kızının da başka bir soyadıyla gömülmüş olduğunu düşünüyor. Ama bu adın ne olduğunu bilmiyor. Zaten işi güçleştiren de bu."

Bayan Bligh söze karıştı.

"Bence olanaksızı araştırıyorsunuz. Böyle bir şeyi yapmayı asla kabul etmemeliydiniz peder. Adamın böyle bir şey istemesi de büyük saygısızlık."

Rahip, "Zavallı Waters çok üzgündü," dedi. "Tek kelimeyle perişandı. Anladığım kadarıyla onunki çok acı bir öykü. Neyse sizi tutmayayım."

Tuppence, Bayan Bligh'ın yanında köye doğru giderken, Bayan Copleigh için geveze diyorlar ama... diye düşünüyordu. Onun Bayan Bligh'tan daha fazla konuşuyor olması olanaksız. Bayan Bligh onu bastırır. Kadın soluk almadan konuşuyor. Üstelik bilgiç ve ukala da.

Bayan Copleigh'in evi köyün anayolundan biraz geride, küçük ama şirin bir yerdi. Önünde de çiçeklerle dolu bir bahçesi vardı. Beyaza boyalı kapısı ve parlak cilalı pirinç tokmağıyla evin ne kadar temiz ve bakımlı olduğu hemen anlaşılıyordu. Tuppence'a, Bayan Copleigh Dickens'ın romanlarından fırlamış bir kahraman gibi geldi. Kısacık boylu, yusyuvarlak bir kadındı. Onlara doğru gelirken yürümüyor, adeta yuvarlanıyordu. Pırıl pırıl parlayan gözleriyle çok canlı ve hareketli bir kadındı. Gözleri neşe doluydu. Sarı bukleli saçlarını ensesinde, sucuğa benzeyen bir topuz şeklinde toplamıştı. Bayan Bligh'ı önce çekinerek sonra kuşkuyla dinledi.

"Bildiğiniz gibi normalde bunu yapmıyorum. Kocamla yazın konuk almanın farklı olduğu kanısındayız. Bugün bunu artık herkes yapıyor – tabii olanaklar elverirse. Ama yılın bu mevsiminde hayır. Temmuzdan önce olmaz. Ama madem hanımefendi yalnızca birkaç gün kalacakmış, eğer biraz rahatsız olmayı göze alırsa..."

Tuppence, "Ben öyle şeylere aldırmam," dedi.

Bayan Copleigh konuşmasına devam ederken bir yandan da dikkatle Tuppence'ı süzüyordu. Sonra da onu içeri davet etti ve, "Buyurun, odaya bir bakın. Eğer beğenirseniz bir şeyler yapmaya çalışırız," dedi.

Bayan Bligh istemeyerek onların yanından ayrıldı. Henüz Tuppence'dan istediği bilgiyi alamamış, onun nereden geldiğini, kocasının ne yaptığını, kaç çocuğu olduğunu ve buna benzer diğer ilginç şeyleri bir türlü öğrenememişti. Ama evinde bir toplantı yapacaktı, geç kalmaktan ve başka birinin toplantıyı yönetmesi riskini göze almaktan korkuyordu.

"Bayan Copleigh'le iyi anlaşacağınızdan eminim," dedi Tuppence'a dönerek. "Sizinle yakından ilgilenecektir Bayan Beresford. Bu arada arabanız ne olacak?"

Tuppence, "Ben onu daha sonra gidip alırım," dedi. "Sanırım Bayan Copleigh bana arabayı nereye park edebileceğimi gösterir. Herhalde kapının önüne bırakmam uygun olmaz. Çünkü sokak çok dar."

Bayan Copleigh gülümsedi. "Kocam bu konuda size yardımcı olur. Arabanızı tarlaya çeker. Oraya şu yan yoldan gidiliyor. Orada arabanızı koyabileceğiniz üzeri kapalı bir yer var."

Bayan Bligh telaşla uzaklaşırken, Bayan Copleigh ile Tuppence konaklama konusunda anlaştılar.

Daha sonra sıra akşam yemeği sorununa geldi. Tuppence, "Köyde bir pub ya da lokanta var mı?" diye sordu.

"Korkarım bir hanımefendinin gidebileceği gibi bir yer yok. Ama ben size elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım. Eğer birkaç yumurta, bir dilim jambon, ekmek, tereyağ ve ev yapımı marmelat sizin için yeterliyse..."

Tuppence bunun fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi.

Sonra odasına çıktı. Duvarları üzerinde gül goncaları olan kâğıtla kaplanmış olan oda küçük olmasına rağmen ferah, konforlu ve tertemizdi. Yatak da çok rahata benziyordu.

"Güzel bir duvar kâğıdı, öyle değil mi?" diyen Bayan Copleigh kâğıdı orada balaylarını geçirmek isteyen bir çift için özel olarak kaplattıklarını anlattı. "Anlayacağınız romantik olsun istedik."

Tuppence da kâğıdı çok beğendiğini belirtti, romantizmin günümüzde aranan ve istenen bir şey olduğunu söyledi.

"Günümüzde yeni evli çiftlerin harcayacak pek paraları olmuyor. Bunu yapmak istemiyorlar da. Birçoğu ev almak için para biriktirmeye çalışıyor ya da zaten ev taksiti ödüyor. Ya da pahalı möbleler için borçlanıyorlar ve balayı için ellerinde pek para kalmıyor. Biliyor musunuz,

günümüz gençleri çok dikkatli ve basiretliler. Paralarını har vurup harman savurmuyorlar."

Sonrasında ise merdivenlerden aynen çıktığı gibi hızla indi. O gittikten sonra Tuppence yatağa uzanarak, yarım saat kadar uyudu. Yorucu bir gün geçirmişti. Ama Bayan Copleigh'den çok umutluydu. İyice dinlendikten sonra onunla konuşurken konuyu istediği noktaya getirebileceğinden de emindi. Köprünün yakınındaki pembe ev konusunda öğrenilebilecek ne varsa öğreneceğinden emindi, orada kimler yaşamıştı, komşularının üzerinde iyi mi yoksa kötü mü bir izlenim bırakmışlardı, orada bir skandal yaşanmış mıydı, başka dikkati çeken neler olmuştu? Hiç kuşkusuz ömrünü Sutton köyünde geçiren kadının bilmediği yoktu. Tuppence, aşağıya inip Bay Copleigh'le tanıştıktan sonra bundan daha da emin oldu. Karısının aksine adamın ağzını neredeyse bıçak açmıyordu. Arada sırada ağzını açıp yalnızca, "Evet," ya da "Hayır," diye homurdanıyordu. Tüm konuşması da bundan ibaretti.

Tuppence'ın gördüğü kadarıyla konuşma işini tamamıyla karısına bırakmıştı. Kendisini bunları dinlememeye alıştırmıştı. Karısı konuşurken o dikkati dağılmadan ertesi günün, yani kurulacak pazarın planlarını yapabiliyordu.

Tuppence koşulların bundan daha iyi olmayacağının farkındaydı. Bu kısaca şöyle bir sloganla ifade edilebilirdi: "Bilgi istiyorsanız verebiliriz." Bayan Copleigh transistörlü radyo ya da televizyondan farksızdı. Yalnızca düğmesine basmanız yeterliydi, sözcükler dudaklarından dökülürken yüz ifadesindeki değişim de buna eşlik ediyordu. Lastik bir topa benzeyen yalnızca vücudu değildi, yüzü de lastikten yapılmışçasına şekilden şekilde girebiliyordu. Bahsettiği insanlar aynen bir karikatür şeklinde Tuppence'ın gözleri önünde canlanıyorlardı.

Tuppence gerçekten lezzetli olan domuz pastırması, yumurta ve jambonları, ekmek ve taze tereyağını yedi, ev yapımı böğürtlen reçelini öve öve bitiremedi. Bu arada da Bayan Copleigh'in anlattıklarını can kulağıyla dinledi. Daha sonra bunları not defterine kaydetmek ni-

yetindeydi. Bu bölgenin yakın geçmişinin panoraması tam önüne serilmekteydi adeta.

Asıl sorun anlatılan olayların kronolojik bir sıra izlememesiydi. Bayan Copleigh'in on beş yıl önceki bir olaydan iki yıl önceki bir olaya, ondan da son ayda yaşanan bir olaya atlaması ve sonra birden yirmi yıl önceye dönmesi işleri biraz karıştırıyordu. Tuppence bir sürü ayıklama yapmak zorunda kalacağını biliyor, sonuçta önemli bir şeyler ortaya çıkarabileceğini umuyordu.

Tuppence bastığı ilk düğmeden bir sonuç alamadı. Konu Bayan Lancaster'dı.

"Bayan Lancaster adında bir tanıdığım vardı," diye girdi konuya. "Bu çevrede bir yerlerde yaşıyordu. Onda çok güzel bir manzara resmi gördüm. Sanırım buralarda çok tanınan bir ressam yapmıştı."

"Bahsettiğiniz isim neydi?"

"Bayan Lancaster."

"Bu civarda o isimde birini anımsamıyorum. Lancaster. Lancaster. Bir beyefendinin yaptığı bir araba kazası vardı, anımsıyorum. Hayır, hayır, o araba markasıydı. Bir Lancaster'dı. Hayır, Bay Lancaster. Aradığınız Bayan Bolton olamaz, değil mi? Kendisi şimdi yetmiş yaşlarında olmalı. Bay Lancaster diye biriyle evlenmiş olabilir. Buradan gitti, yurtdışına gittiğini ve orada evlendiğini duyduk."

"Bayan Lancaster'ın teyzeme verdiği tablo – sanırım Bay Boscobel adında biri tarafından yapılmıştı. Umarım bu isimde yanılmıyorumdur. Bu arada ne kadar lezzetli bir reçel bu."

"Birçoklarının yaptığı gibi içine elma katmıyorum, kıvamını artırdığını söylüyorlar ama bence kokusunu alıyor."

"Evet, bu konuda sizinle hemfikirim. Böğürtlen tadı ve kokusu kayboluyor."

"Bu arada ne diyordunuz? B ile başlıyordu ama tam olarak algılayamadım."

"Sanırım Boscobel'di."

"Boscobel mi? Boscowan olmasın? Bay Boscowan'ı çok iyi anımsıyorum. Durun bir düşüneyim. Sanırım buraya ilk kez on beş yıl kadar önce gelmişti. Ondan sonra da her yıl düzenli olarak geldi. Buraları çok severdi. Hatta köyde bir kulübe de tutmuştu. Çiftçi Farmer Hart'ın işçileri için yaptırdığı kulübelerden birini. Aslında yeni bir kulübe yaptırdılar, daha doğrusu dört yeni kulübe, sosyal konut olarak.

Bay Boscowan düzgün, sıradan bir sanatçıydı. Giysileri çok tuhaftı. Çok tuhaf kadife bir ceketi vardı. Dirsekleri hep delikti. İçine de ya sarı ya da yeşil gömlekler giyerdi. Ah, çok renkli bir insandı. Yaptığı resimleri çok beğeniyordum. Her yıl bir kez onları sergilerdi. Noel döneminde sergilerdi resimlerini. Hayır, yanılıyorum, yazın olmalı. Kışları burada olmazdı. Evet, hoş resimlerdi ama heyecan verici bir tarafları yoktu. Beni anlıyorsunuz, değil mi? Ağaçlar arasında bir ev, ya da çitten bakan iki inek. Ama hepsi güzel, sakin ve hoş, çekici renklerdeydi. Günümüzün genç sanatçılarının resimleri gibi değildi onlar."

"Buraya çok ressam geliyor mu?"

"Pek gelmez. Bahsetmeye bile değmez. Yazın bir ya da iki kadın ressam gelip bir şeyler çizdiler ama onlardan söz etmeye bile değmez. Sonra geçen yıl kendini ressam olarak tanıtan sakallı bir genç geldi. Düzenli tıraş bile oluyordu. Doğrusu ya onun resimlerini pek beğendiğimi söyleyemem. Canlı renkleri anlam veremediğim şekilde birbirine karıştırıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordunuz bile. Ama resimlerini satıp bir hayli para da kazandı. Üstelik resimler ucuz da değildi."

"En fazla beş sterlin ederlerdi," diyen Bay Copleigh'in sesi Tuppence'ın şaşkınlıktan yerinden sıçramasına neden oldu.

Bayan Copleigh hemen atıldı.

"Kocam hiçbir resmin beş sterlinden fazlaya satılmaması gerektiğini düşünüyor. Öyle değil mi George?"

"Bay Boscowan, köprünün yakınında, kanalın kıyısındaki pembe bir evin resmini yapmış – Waterside ya da Watermead, evin adı sanırım buydu. Ben bugün o taraftan geldim."

"Öyle mi? Demek o yoldan geldiniz. Pek iyi bir yol değil, öyle değil mi? Çok dar. Doğrusu ben hep o evin çok ıssız bir yerde olduğunu düşünmüşümdür. Öyle bir yerde yaşamayı asla istemem. Çok ıssız! Sen de aynı fikirdesin, öyle değil mi George?"

Bay Copleigh hafifçe homurdandı, aynı fikirde olmadığını ve kadınların gevezeliklerini aşağıladığını belirtmek ister gibiydi.

Bayan Copleigh, "Orası Alice Perry'nin yaşadığı yer," dedi.

Tuppence, Bay Boscowan hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırken konunun birden Perry'lere gelmesinden hiç hoşlanmamıştı. Ancak konudan konuya atlayan Bayan Copleigh'in suyuna gitmenin daha doğru olacağının da farkındaydı.

"Onlar oldukça tuhaf bir çifttirler."

George hemfikir olduğunu belirtir şekilde homurdandı.

"Kendi içlerinde yaşarlar. Başkalarıyla pek konuşmazlar, insan arasına pek katılmazlar. Alice Perry de çok tuhaftır, akıl almaz giysilerle ortalıkta dolaşır."

Bay Copleigh mırıldandı. "Deli o."

"O kadarını bilmem. Tabii ki Alice Perry de *deli* hali var, o başka. Saçları karmakarışık. Çoğu zaman erkek paltosu ve her mevsimde koskocaman lastik çizmeler giyer. Tuhaf şeyler söyler, çoğu zaman da soru sorduğunda bunu doğru dürüst yanıtlamaz bile. Ama onun *deli* olduğunu söyleyemem. Yalnızca biraz tuhaf."

"Buradakiler onu severler mi?"

"Burada birkaç yıldır yaşamalarına rağmen kimse onları pek tanımaz. Tabii Alice Perry hakkında bir sürü öykü anlatılıyor. Ama sonuçta öykü işte!"

"Nasıl öyküler?"

Bayan Copleigh direk sorulara sinirlenmiyor, aksine onları hemen yanıtlamaktan hoşlanıyordu.

"Alice Perry'nin geceleri ruh çağırdığı söyleniyor. Yuvarlak bir masanın başında oturuyor, ruhlarla konuşuyormuş. Sonra geceleri

evde tuhaf bir takım ışıkların dolaştığından bahsediliyor. Ayrıca onun tuhaf büyü kitapları okuduğu da fısıldanıyor. Bunların içinde şekiller varmış – daireler, yıldızlar filan. Bana sorarsanız aslında normal olmayan Alice değil, Amos Perry."

Copleigh hoşgörüyle, "O yalnızca aptal," dedi.

"Bu konuda haklı olabilirsin. Ama bir zamanlar onunla ilgili öyküler de anlatılıyordu. Bahçe işlerinden çok hoşlandığı ama hiç anlamadığı filan."

Tuppence, "Ama onlar evin yalnızca bir kısmında, arka bölümünde oturuyorlar değil mi? Bayan Perry beni içeri davet etmek nezaketini gösterdi."

Bayan Copleigh şaşkınlıkla haykırdı.

"Sahi mi? Gerçekten etti mi? Doğru mu söylüyorsunuz? Bana sorarsanız ben o eve giremem."

Bay Copleigh başını salladı.

"Onların tarafında bir şey yok ki."

Tuppence hemen sordu.

"Diğer tarafta bir şey mi var? Yani kanala bakan tarafta?"

"Orayla ilgili bir sürü öykü anlatılıyor. Tabii o kısım yıllardan beri boş. Orada tuhaf bazı şeyler olduğu söyleniyor. Bir sürü öykü anlatıldı. Aslında bu öyküler yeni şeyler değil. Hepsi yıllar önce anlatılanlardan insanların hafızalarında kalanlar. Hepsi geçmişte kalmış. Biliyor musunuz, pembe ev yüzyıl önce yapılmış. Söylediklerine göre orayı saraydan soylu bir centilmen, çok güzel bir kadın için inşa ettirmiş."

Tuppence ilgiyle doğruldu.

"Kraliçe Victoria'nın sarayından mı?"

"Hiç sanmıyorum. Yaşlı kraliçe çok ciddi ve toleranssız bir kadınmış. Onun döneminde böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa pembe ev daha önce yapılmış. Kral George zamanında. Bu centilmen geceleri gelip o güzel kadını görürmüş. Anlatılanlara göre bir gece çok şiddetli kavga etmişler ve adam kadının gırtlağını kesmiş."

Tuppence haykırdı.

"Korkunç! Adamı asmışlar mı?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey olmamış. Anlattıklarına göre, adam kadının cesedini ortadan kaldırmış. Cesedi şöminenin arkasına gizlemiş, önünü de bir duvarla kapatmış."

"Cesedi şöminenin arkasına saklayıp duvar mı örmüş?"

"Bazıları kadının manastırdan kaçan bir rahibe olduğunu söylüyorlar. Bunun ortaya çıkmaması için de üzerine duvar örülüp ortadan yok edilmiş. Manastırlarda da aynı ceza uygulanırmış."

"Üzerine duvar örülen bir rahibe olduğunu hiç sanmıyorum."

"Evet, evet. Ama adam yapmış işte. Kadının âşığı, üzerine tuğla duvar örmüş. Üzerine de kalın demir levha çivilemiş. Her neyse... Zavallı kadının o güzel elbiseleriyle evde dolaştığını bir daha gören olmamış. Tabii bazıları kadının adamla birlikte kaçtığını, onunla başka bir şehirde yaşamaya başladığını iddia ediyorlar. Bazılarıysa akşamları evde ışıkların dolaştığını, içeriden çeşitli sesler geldiğini duymuşlar. Artık hiç kimse karanlık bastıktan sonra eve yaklaşmaya cesaret edemiyor."

Tuppence, Kraliçe Victoria devrinden de gerilere gitmenin araştırması açısından kendine hiçbir yararı olmayacağı kanısındaydı.

"Daha sonra ne olmuş?"

"Açıkçası ben de fazla bir şey bilmiyorum. Ev birkaç kez el değiştirmiş. Bir ara Blodgick adında bir çiftçi orayı satın almış. Ancak orada fazla yaşamamış. Evi sevmiş, orada mutluymuş ama çiftliğe olan uzaklığı sorun olmuş ve adam bu sorunun altından nasıl kalkacağını bilememiş. Bu yüzden de evi satmak zorunda kalmış. Ev birçok kez daha el değiştirmiş, her defasında da inşaatçılar gelip değişiklikler yapmışlar – yeni banyo mutfak filan. Bir ara da orayı tavuk yetiştiren bir çift almış. Bu arada evin adı uğursuza çıkmış. Tabii bütün bunlar benden önce olmuş. Sanırım bir ara Bay Boscowan da evi almayı düşündü. Oranın resmini yaptığı sırada."

"Bay Boscowan buraya geldiği sırada kaç yaşlarındaydı?"

"Kırk ya da kırkın biraz üstünde. Bu arada o yakışıklı bir adamdı. Ama biraz topluydu. Çok da çapkındı."

Bay Copleigh homurdandı. "Ah..." Bu kez bu bir uyarı homurdanmasıydı.

Bayan Copleigh güldü ve Tuppence'la ortak bir bilgiyi paylaşma girişiminde bulundu.

"Hepimiz ressamların nasıl insanlar olduklarını biliriz. Sık sık Fransa'ya gider, gide gele Fransızlaşır, Fransız davranışlarını benimserler."

"Bay Boscowan evli miydi?"

"O sıralar değildi. Yani buraya ilk geldiği sırada. O günlerde Bayan Charrington'ın kızını çok beğeniyordu ama sonradan bundan bir şey çıkmadı. Bayan Charrington'ın kızı gerçekten çok güzeldi ama Bay Boscowan için çok gençti. Yirmi beşinde bile yoktu."

Bu yeni isim Tuppence'ın aklını karıştırmıştı.

"Bayan Charrington kim?" diye sordu.

Bir yandan da "Burada ne işim var?" diye soruyordu kendi kendine. Birden tuhaf bir tükenmişlik duygusu hissetmeye başlamıştı. "Bir sürü dedikodu dinliyor, ortada hiçbir sebep yokken cinayet hayalleri kuruyorum. Şimdi artık ne olduğunu görebiliyorum. Her şey Bayan Lancaster adlı ihtiyar bir kadıncağızın kafasında olayları birbirine karıştırmasıyla başladı. Sanırım Bay Boscowan ya da kadını seven biri tabloyu kadına verirken ona pembe evle ilgili anlatılan öykülerden de bahsetti. Şöminenin arkasına bir ceset saklanıp üzerine duvar örüldüğünü söyledi ama kadın bunun bir şekilde bir çocuk cesedi olduğuna inanmaya başladı. Boşuna kürek çekmekten başka bir şey değil bunu araştırmak. Tommy bana aptallık ettiğimi söylediğinde kesinlikle haklıymış, ben aptalın *tekiyim.*"

Kalkıp yatmak için odasına çıkabilmek için Bayan Copleigh'in bir an konuşmaya ara verip soluk almasını bekledi. Ama kadın nokta koymadan büyük bir coşkuyla konuşuyordu.

"Bayan Charrington mı? O da bir ara o evde yaşadı. Kızıyla birlikte tabii. Çok iyi, nazik bir kadındı Bayan Charrington. Duldu. Zannedersem kocası subaymış. Bayan Charrington'ın pek fazla parası yoktu ama o sırada evi çok ucuza kiraya veriyorlardı. Bahçeden de çok hoşlanır, durmadan çiçeklerle uğraşırdı. Ama evdeki temizlik işleri konusunda o kadar iyi değildi. Onun için ben bisikletime binerek ona yardıma giderdim ama bunu pek fazla yapabildiğim söylenemez. Ne de olsa evle buranın arasında yaklaşık beş kilometre var. Üstelik o yolda otobüs de çalışmıyor."

"Bayan Charrington orada fazla kaldı mı?"

"Sanırım yalnızca iki üç yıl kadar. Çevrede olanlardan sonra korkmaya başlamıştı. Zaten başı kızıyla da dertteydi. Kızın adı yanılmıyorsam Lilian'dı."

Tuppence yemeğin sonunda gelen demli çaydan bir yudum alarak uykuya çekilmeden önce hiç değilse Bayan Charrington konusunu tamamlamak için ister istemez sordu.

"Kızıyla başı neden dertteydi? Bay Boscowan yüzünden mi?"

"Hayır, hayır, sorun Bay Boscowan değildi. Ben buna asla inanmadım. Sorun diğeriydi."

Tuppence şaşkın şaşkın kadına baktı.

"Diğeri de kim? Bu köyden biri mi?"

"Adamın bu civarda oturduğunu sanmıyorum. Zannedersem Lilian onunla Londra'da tanışmıştı. Kız o zamanlar bale dersi almak için Londra'ya gidiyordu. Bale dersi miydi, yoksa resim dersi miydi, karıştırmış olabilirim. Bay Boscowan onun Londra'da bir okula kaydolmasını sağlamıştı. Okulun adı sanırım Slate'di."

Tuppence öne doğru eğildi.

"Slade olmasın?"

"Olabilir. Öyle bir isim işte. Her neyse. Lilian oraya gitti ve işte o adamla da –artık her kimse– Londra'da tanıştı. Annesi bu durumdan hiç memnun değildi. Hatta Lillian'nın adamla buluşmasını yasakladı.

Ama bunun da bir yararı olmadı. Bayan Charrington bazı açılardan saf bir kadındı. Aynen subay karılarının birçoğu gibi. Genç kızların kendilerine söylenilenleri itirazsız yapacaklarını sanıyordu. Yani zamana uyamamıştı. Subay olan kocasıyla birlikte Hindistan'da ve daha başka birtakım ülkelerde yaşamıştı ama söz konusu olan genç yakışıklı bir delikanlıysa gözünü kızının üzerinden uzaklaştırdığın anda kızın büyüklerin söylediklerini yapmayacağından haberi bile yoktu. Lilian da Bayan Charrington'ı hiç dinlemiyordu. Adam zaman zaman buraya geliyordu. Lillian'la gizlice buluşuyorlardı."

Tuppence, Bayan Copleigh'in anlatma yöntemine müdahale edip onu sinirlendirmemiş olma umuduyla kadının kullandığı deyimi kullandı.

"Ve kadının başı derde girdi, öyle mi?"

"Bence öyle olmalı. Bu ortada. Ben durumu kızın annesi anlamadan çok önce hissettim. Lillian çok güzel bir kızdı. Uzun boylu, ince ve göz alıcıydı. Ama sağlam, dirençli, olaylara cesaretle göğüs gerebilecek bir tip değildi. Başı derde girince yıkıldı. Adeta delirdi. Onun deli gibi kendi kendine konuşarak etrafta dolaştığını görürdüm. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp dururdu. Bana kalırsa adam onunla arkadaş olup yakınlaştı sonra da kızın zor durumda olduğunu öğrenince de çekip gitti. Tabii karşısında anne gibi bir anne olsaydı gider, onunla konuşur ve ona sorumluluğunu anımsatırdı. Ama Bayan Charrington'da o cesaret nerede? Ödleğin biriydi. Her neyse... Bayan Charrington, Lillian'ın durumunu anlar anlamaz, kızı alıp gitti. Evi kapattı. Daha sonra ev satılığa çıkarıldı. Sanırım anne kız eşyalarını almak için bir ara eve döndüler ama asla köye uğramadılar ya da kimseye bir şey söylemediler. Bir daha da onları görmedik. Tabii bazı dedikodular çıktı ama bunların ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum."

Bay Copleigh birden hiç beklenmedik bir şekilde, "Bazılarının dili hiç durmaz, her şeyi abartırlar," dedi.

"Bak işte bunda çok haklısın George. Ama anlatılanlarda doğruluk payı olduğu da muhakkak. Böyle şeyler oluyor. Senin de hep söylediğin gibi kız normal değildi."

Tuppence, "Anlatılanlar ne gibi şeylerdi?" diye sordu.

"Şey, şu anda bunları anlatmanın hiç gereği yok. Ayrıca ben doğru olup olmadığından emin olmadığım şeyleri anlatmaktan pek hoşlanmam. Üstelik bütün bunların üzerinden çok zaman geçti. Bunu söyleyen Bayan Badcock'un Louise'iydi. Kız korkunç bir yalancıydı. Neler uydururdu bilemezsiniz. Her şeyden bir öykü yaratırdı."

Tuppence ısrarı sürdürdü.

"İyi de ne söyleniyordu?"

"Lillian'ın çocuğunu doğurduktan sonra öldürdüğünü ve ardından da intihar ettiğini söylediler. Bayan Charrington'ın da üzüntüsünden yarı çıldırdığı ve sonunda bir huzurevine yerleştirildiği anlatıldı uzun bir süre. "

Tuppence yeniden kafasının karmakarışık olduğunu hissetti. Başı dönüyordu. Acaba Bayan Charrington, Bayan Lancaster olabilir mi, diye düşündü. Adını değiştirdi, kızının kaderi onda takıntı halini aldı ve yarı kaçık bir halde Güneşli Uçurum'a yerleşti. Bu olabilir miydi?

Bayan Copleigh ise kayıtsızca anlatmayı sürdürüyordu.

"Doğrusu ben bunun bir tek kelimesine bile inanmadım. Badcock'ların kızı yalancının tekiydi. Zaten o sırada hiçbirimizde böyle sözde öykülere ve söylentilere kulak verecek hal yoktu – endişelenecek çok başka şeylerimiz vardı. Hepimiz korkuyla titriyorduk, bu çevrede olanlar..."

"Nasıl yani? Ne? Ne oldu?" diye soran Tuppence, Sutton gibi sakin, huzurlu bir köyün bir sürü maceranın odak noktası olduğunu öğrenmenin şaşkınlığı içindeydi.

"Sanırım olanları gazetelerde okumuşsunuzdur," diye sürdürdü Bayan Copleigh konuşmasını. "Yanılmıyorsam üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçti. Evet, evet, olanları gazetelerde gördüğünüzden

eminim. Çocuk cinayetleri. Birinci kurban, dokuz yaşında küçük bir kızcağızdı. Bir gün okuldan eve dönmedi. Herkes onu aramaya çıktı. Zavallının cesedini korulukta buldular. Yavrucuğu boğmuşlardı. Şimdi bile bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Neyse, bu ilkti. Üç hafta sonra bir çocuk daha öldürüldü. Olay Market Basing'in diğer tarafında oldu. Yani yine bu çevrede. Bu işi arabası olan bir adam kolayca yapabilirdi...

Sonra bu cinayeti başka cinayetler izledi. Bazen katil bir iki ay bekliyor sonra cinayet işliyordu. Cinayetler hep burası merkez alınırsa bir iki kilometrelik bir çemberin içinde işleniyordu. "

"Peki polis katili bulamadı mı?"

Bayan Copleigh başını salladı.

"Polis elinden geleni yaptı. Hemen birini gözaltına aldılar. Market Basing'in öte tarafından birini. Sorgulamada öğrendiklerinin onlara araştırmalarında çok yardımcı olduğunu söylediler. Bunun ne anlama geldiğini bilirsiniz. Her defasında önce katili yakaladıklarını sandılar. Ama yirmi dört saatlik gözaltı süresinin sonunda kanıt bulamadıkları gerekçesiyle serbest bıraktılar. Sözde adamın bunu yapmış olamayacağı ortaya çıkmıştı ya da o sırada orada olmadığını kanıtlamıştı ya da suçsuzluğunu kanıtlayacak önemli bir kanıtı vardı."

Bay Copleigh de söze karıştı.

"Hiç bilemezsin Liz. Belki de polis aslında katilin kim olduğunu biliyordu. Bence biliyorlardı da. Hatta bundan eminim. Genelde öyle olur. Polis kimin yaptığını bulur ama elinde yeterli kanıt olmadığı için suçluyu tutuklayamaz."

"Kadınlar, bunu yapan kadınlar," dedi Bayan Copleigh. "Kadınlar, anneler ve hatta babalar da. Polis ne düşünürse düşünsün onlar karşısında ne yapabilirdi ki. Bir anne, 'Oğlum dün gece yemekte buradaydı,' derse; ya da küçük erkek kardeşi akşam ağabeyiyle sinemaya gittiklerini ve hiç ayrılmadıklarını iddia ederse ya da bir baba akşamı oğluyla tarlada çalışarak geçirdiklerini söylerse, polis bunun karşı-

sında ne yapabilir ki. Tek düşünebilecekleri o annenin, o kardeşin ya da babanın sevdikleri için yalan söyledikleri olabilir. Ta ki biri çıkıp kuşkulu kişiyi cinayet yerinin çevresinde ya da başka bir yerde gördüğünü ileri sürene dek polisin de yapabileceği bir şey yok. Her ne ise... Korkunç günlerdi onlar. Hepimiz diken üstündeydik, korkuyorduk. Bir çocuğun kaybolduğunu duyar duymaz, hemen gruplar halinde yavrucuğu aramaya çıkıyorduk."

Bay Copleigh, "Evet, bu doğru," dedi.

"Evet, gruplar halinde araştırmaya başlıyorduk. Bazen zavallıyı hemen buluyorduk, bazen de araştırmalar haftalarca sürüyordu.

Bazen ceset, çocuğun evinin hemen yakınında olabileceğini düşündüğümüz yerde karşımıza çıkıyordu. Sanırım karşımızdaki tam bir manyaktı. Manyaktı," diye yineledi Bayan Copleigh kararlı bir ses tonuyla. "Böyle adamların olması korkunç bir şey. İnsanın aklı almıyor. Bunları doğrudan sorgusuz sualsiz vurmak gerek. Ya da ellerinle boğmak. Eğer bana izin verseler tereddütsüz yaparım bunu. Çocukları öldüren, onlara tecavüz eden birini hücreye ya da akıl hastanesine atıp ev konforunda ömrü boyunca bakmanın ne anlamı olabilir ki? Üstüne üstlük er geç onun iyileştiğini söyleyip, serbest bırakıyorlar ve evine geri gönderiyorlar. Norfolk'ta bir yerlerde söylediklerim aynen olmuş. Kız kardeşim orada yaşar. Bana da o anlatmıştı. Adamı iyileşti diye eve göndermişler ve iki gün sonra aynı şeyi yapmış. Onların iyileştiğini söyleyen o doktorlar da akıllarını kaçırmışlar, böyleleri iyileşmez."

Tuppence merakla Bayan Copleigh'ye baktı.

"Peki, sizin kuşkulandığınız biri var mıydı? Yoksa bunları yapanın dışarıdan gelen bir yabancı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Adam belki bizim tanımadığımız biriydi, bizim köyden olmayabilir ama yine de bence yakın çevrede yaşayan biriydi."

"O zamanlar adamın köyden biri olduğunu düşünüyordun Liz."

Bayan Copleigh, "O sırada sinirlerim çok bozuktu," dedi. "Korkudan bütün komşularımdan kuşkulanmaya başlamıştım. Herkese

kuşkuyla bakıyordum. Sen de öyle George. En yakın komşularımıza rastladığında bile, halinde bir tuhaflık var, acaba katil o olabilir mi, diye soruyordun. İster istemez aklımıza böyle tuhaf şeyler geliyordu işte."

Tuppence, "Herhalde adamın yüzüne bakınca anlaşılacak anormal bir hali de yoktu," dedi. "Herkes gibi biriydi o da."

"Evet, bunda haklı olabilirsiniz. Bazıları bu gibi delilerin halinden hiçbir şey anlaşılmayacağını ileri sürüyorlar. Ama bazıları da bu manyakların gözlerinde çılgınca bir pırıltı olduğunu iddia ediyorlar."

Bay Copleigh, "O zamanki Komiser Jeffreys," diye mırıldandı. "Katilin kim olduğu konusunda bir fikri olduğunu ancak bunu kanıtlayacak delili olmadığı için elinden bir şey gelmediğini söylüyordu."

"Katil asla yakalanmadı mı?"

"Hayır. Altı aydan uzun, hatta neredeyse bir yıl sürdü bu durum. Sonra birden cinayetlerin arkası kesiliverdi. O zamandan beri de bu çevrede bir daha öyle bir şey olmadı. Bana kalırsa katil buradan ayrılıp gitti. Tabii bu yüzden bazıları katili bildiklerini iddia etmeye başladılar."

"Buradan *gidenler* yüzünden mi?"

"Evet. Biri köyden ayrılınca herkes hemen, 'Herhalde katil oydu. Daha fazla dayanamadığı için gitti,' gibi yorumlara başladı."

Tuppence asıl soruyu sormakta bir an tereddüt etti ama sonra hiçbir şeyin Bayan Copleigh'in konuşma hevesini kıramayacağı düşüncesiyle sordu: "*Sizce* katil kimdi?"

"Aradan o kadar uzun zaman geçti ki bir şey söylemek istemiyorum. Ama o sıralarda birkaç kişinin adı geçerdi. Köy dedikodularını bilirsiniz. İnsanların bu gibi durumlarda neler düşündüklerini. Bazıları katilin Bay Boscowan olabileceğini düşünüyordu."

"Öyle mi?"

"Adam ressamdı ve sanatkârlar genelde güven uyandırmayan tuhaf insanlardır. Köydekiler böyle düşünüyorlardı. Ama ben asla Bay Boscowan'dan kuşkulanmadım."

Bay Copleigh yine söze karıştı.

"Bazıları da katilin Amos Perry olduğunu iddia ettiler."

"Bayan Perry'nin kocası mı?"

"Evet. Adam biraz anormaldir. Geri zekâlı yani. Bu işi yapabilecek tipte biri."

"Perry'ler o sırada burada mıydılar?"

"Evet. Ama o zamanlar pembe evde yani Watermead'de oturmuyorlardı. Dokuz, on kilometre ötede bir kulübeleri vardı. Polisin Amos Perry'den bir an bile gözünü ayırmadığından eminim."

Bayan Copleigh, "Ama yine aleyhinde bir şey bulamadılar," dedi. "Adamı yakalayamadılar. Çünkü karısı onu daima korudu. 'Amos geceleri evden hiç ayrılmıyor, her zaman yanımda,' dedi. Bazen cumartesi akşamlan meyhaneye gidiyordu ama cinayetlerden hiçbiri cumartesi gecesi işlenmemişti. Dolayısıyla Amos'un aleyhinde bir durum yoktu. Ayrıca Alice Perry konuştuğunda karşısındakini söylediklerine inandıran biri. Her zaman kocasının arkasında oldu, söylediklerinden asla dönmedi. Aslına bakarsanız ben de Amos Perry'nin katil olabileceğini asla düşünmedim. Gerçi böyle düşünmem için hiçbir neden yoktu ama eğer o sırada sorsalardı 'Bu işin arkasında Sör Philip'in parmağı var,' derdim."

"Sör Philip'in mi?" Tuppence'ın yine kafası karmakarışık olmuştu. Yeni biri daha çıkmıştı ortaya. Sör Philip.

"Sör Philip de kim?" diye sordu Tuppence.

"Sör Philip Starke. Warrender köşkünde yaşıyor. Warrender'ler orada yaşadığı sırada oranın adı Old Priory'ydi ama sonradan yandı. Onların adlarını kilisedeki levhalarda ve mezar taşlarında görebilirsiniz. Warrender'lar Kral James zamanından beri burada yaşamışlardır."

"Sör Philip Starke, Warrender'ların akrabası mıydı?"

"Hayır. Adam çok zengindi. O ya da babası çelik işinde büyük servet yapmışlardı. Tuhaf bir adamdı Philip. İşi kuzeyde bir yerlerdey-

di ama o nedense burada yaşıyordu. Kimseyle konuşmaz, ilişki kurmazdı. Nasıl derler o tam anlamıyla mün... mün... mün..."

Tuppence, Bayan Copleigh'in imdadına yetişti.

"Münzevi?"

"Evet, aradığım sözcük tam olarak buydu. Münzevi bir hayat yaşıyordu. Zayıftı, kemikli, ince uçuk yüzlü bir adamdı. Sanırım botanistti. Durmadan yaban çiçekleri toplardı, dönüp ikinci bir kez bakmayacağınız çiçekler. Duyduğuma göre onlarla ilgili bir de kitap yazdı. Evet, zeki bir adamdı, çok zekiydi. Karısı da hoş, zarif bir leydiydi. Ama nedense hüzünlü gibi bir hali vardı."

Bay Copleigh yine homurdandı. "Sen delisin. Sör Philip'in katil olabileceğini düşünmek delilikten başka bir şey değil. Sör Philip çocukları çok severdi. Onlar için sık sık toplantılar düzenlerdi."

"Evet, biliyorum. Eğlenceler düzenler, onlara armağanlar verirdi. Kaşık ve yumurta yarışları, krem şantili çilek partileri. Sör Philip'in çocuğu yoktu. Küçükleri yolda durdurur, onlarla konuşur, onlara çikolata ya da şekerleme almaları için altı peni verirdi. Ama hiç bilinmez ki... *Bence* bunu abartıyordu. Tuhaf bir adamdı. Karısı birden onu terk edip gittiği zaman da adamda bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm."

"Karısı Sör Philip Starke'ı ne zaman terk etti?"

"O cinayetler başladıktan altı ay kadar sonra... O zamana kadar da üç çocuk öldürülmüştü. Leydi Starke birden Güney Fransa'ya gitti ve bir daha da geri dönmedi. O böyle bir şey yapacak tipte bir kadın değildi. Sakin, saygı uyandıran bir kadındı. Yani Sör Philip'i başka bir erkek için terk etmiş olamazdı. O bunu yapacak tipte biri değildi. Peki ama *neden* birdenbire kocasını bırakıp gitmişti? Bence kadın bir şey biliyordu – ya da bir şey buldu ve..."

"Sör Philip hâlâ burada mı yaşıyor?"

"Tam olarak değil. Yılda bir iki kez geliyor. Ama köşk her zaman açık tutuluyor, köşkte bir bekçi var. O sıralar Bayan Bligh, Sör Philip'in sekreteriydi. Hâlâ da onun işleriyle o ilgileniyor."

"Peki ya karısı, Leydi Starke?"

"Öldü zavallı kadıncağız. Güney Fransa'ya gittikten kısa bir süre sonra öldü. Onun anısına kilisede bir levha var. Zavallı kadın çok ıstırap çekmiş olmalı. Onun açısından korkunç bir durum bu! Belki başlangıçta emin olamamıştı, ama sonra kocasından kuşkulanmaya başladı ve belki bundan emin olmasını sağlayacak bir kanıt da buldu. Buna katlanamadı ve çekip gitti."

Bay Copleigh, "Ah siz kadınlar ve hayal dünyalarınız," diye mırıldandı.

"Dediğim gibi Sör Philip'in halinde bir *tuhaflık* vardı. Çocukları çok fazla seviyordu ve bence bu hiç de normal değildi."

Bay Copleigh, "Kadın kuruntusu," dedi.

Bayan Copleigh ayağa kalkarak sofrayı toplamaya başladı.

Adam başını salladı.

"Susmanın zamanı gelmişti. Yıllar önce olan ve artık burada yaşayanlarla hiçbir ilgisi olmayan bu olayları biraz daha anlatırsan Bayan Beresford'un sabaha kadar kâbus görmesine neden olabilirdin."

Tuppence gülümsedi.

"Bunları dinlemek çok ilgimi çekti. Ama uykum geldi. Sanırım artık yatsam iyi olacak."

Bayan Copleigh, "Biz de zaten erken yatarız," dedi. "Ayrıca böylesine uzun bir günün ardından çok da yorgun olmalısınız."

Tuppence uzun uzun esnedi.

"Çok uykum geldi... Her şey için teşekkür ederim. İyi geceler."

"Sabah erken uyandırılmak ve kahvaltıdan önce odanıza bir fincan çay ister misiniz? Saat sekiz sizin için çok mu erken?"

Tuppence, "Hayır, çok uygun," dedi. "Ayrıca bir fincan çaya da hayır diyemem doğrusu. Ama benim için zahmete girmenizi de istemem."

Bayan Copleigh güldü.

"Ne zahmeti?"

Tuppence yorgun argın yatmaya hazırlandı. Valizini açtı, ihtiyacı olan şeyleri çıkardı, soyundu, elini yüzünü yıkadı ve kendini yatağa attı. Bayan Copleigh'e söylediği doğruydu. Ölesiye yorgundu, kafası da karmakarışık olmuştu. Duydukları kafasının içinde aynen bir kaleydoskopun içindeki şekiller gibi sürekli dönüp duruyor, dehşet verici sahneler birbirini izliyordu. Ölü çocuklar – çok sayıda ölü çocuk. Tuppence yalnızca şöminenin arkasına gizlenmiş bir çocuk cesedi aramaya çıkmıştı. Bu şöminenin kanalın kıyısındaki evle bir ilgisi olabilirdi. Bir oyuncak bebek. Sevgilisi terk ettiği için geri kafalı insanların dışladığı, çıldırıp hem bebeğini hem de kendini öldüren, genç bir anne. Kendi kendine, "Tanrım, ne kadar dramatik bir dil kullanmaya başladım," diyen Tuppence düşünüyordu. "Her şey karmakarışık, kronolojik bir sıra yok, neyin ne zaman olduğunu anlamak zor."

Uykuya dalmasıyla birlikte kâbuslar da birbirini kovaladı. Kanalın kıyısındaki evin penceresinden sanki bir Leydi Shalott dışarı bakıyordu. Çatıda çatırtılar vardı. Rüzgâr uğulduyordu. Şöminenin bacasında sanki biri inliyordu. Şöminenin arkasına çivilenmiş olan kalın demir levhayı sanki biri yumrukluyordu.

Ve de sessizlikte yankılanan çekiç sesleri...

Güüüm! Güüüm! Güüüm!

Tuppence uyandı. Bayan Copleigh kapıya vuruyordu. Kadın neşeyle içeri girerek çay tepsisini karyolanın başucundaki komodine koydu.

Perdeleri açarak, "Umarım rahat uyumuşsunuzdur," diye gülümsedi.

Tuppence hiç kimsenin Bayan Copleigh'den daha huzurlu ve neşeli görünemeyeceğini düşündü. Kadının ömrü boyunca kâbus görmediği anlaşılıyordu.

9. BÖLÜM

Market Basing'de Bir Sabah

Bayan Copleigh kapıdan çıkarken, "Ah, işte," dedi. "Yeni bir gün. Ben uyandığım zaman daima böyle söylerim."

Tuppence demli çayını yudumlarken, "Yeni bir gün?" diye düşündü. "Acaba aptallık mı ediyorum... Belki de... Keşke Tommy burada olsaydı da onunla konuşsaydım. Dün gece kafam çok karıştı."

Tuppence odadan ayrılmadan önce not defterine bir önceki akşam duyduğu olaylar ve isimleri not etti. Yatmadan önce yorgunluktan bunu yapamamıştı. Geçmişte yaşanmış melodramlara ilişkin öyküler, belki içlerinde doğrular da vardı ama çoğu kulaktan kulağa yayılmış söylentilerden kaynaklanıyordu, fesat, dedikodu ve romantik imgeler, hayaller...

Tuppence düşünüyordu. Neredeyse on sekizinci yüzyıla kadar uzanan birçok insanın aşk hayatlarını öğrenmeye başlıyorum. Peki, ama bunun yararı ne? Neyin peşindeyim. Henüz bunu bile *bilmiyorum.* İşin kötüsü, bu işe bulaştım bir kere ve kendimi alıkoyamıyorum.

Bayan Bligh'ın herkesin işine karışmaktan hoşlanan bir kadın olduğunu anlamıştı. Sutton Chancellor köyünde ilk aşması gereken sorun belki de oydu. Sör Philip'in eski sekreteri onu arabayla Market

Basing'e götürmeyi bile teklif edebilirdi. Dolayısıyla Tuppence hazırlandıktan hemen sonra arabasına atladı ve yola koyuldu. Ama tam köyden çıkacağı sırada korktuğu başına geldi. Bayan Bligh tiz çığlıklarıyla karşısına çıktı. Tuppence'a hemen önemli bir randevusu olduğunu söyledi tabii... Sonrasında ne zaman geri döneceğini sordu. Tuppence bunu bilemediğini söyledi.

Bayan Bligh'ın vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

"O zaman öğlen yemeğini birlikte yiyelim," dedi.

"Çok teşekkür ederim Bayan Bligh, ama korkarım ki..."

"O zaman çayda buluşalım. Sizi dört buçukta bekleyeceğim."

Emirden farksızdı bu davet. Tuppence gülümsedi, başıyla onayladı, arabasına bindi ve yola koyuldu.

Hızla ilerlerken, belki de Market Basing'deki emlak komisyoncularından ilginç bir şey öğrenebilirsem, Nellie Bligh'ın da bunlara ekleyeceği önemli bilgiler olur. O herkesle ilgili her şeyi bilmekle övünen şu kadınlardan, diye düşünüyordu.

Asıl sorun kadının Tuppence hakkındaki her şeyi öğrenmeye de karar vermiş olmasıydı. Büyük olasılıkla o akşamüstü de Tuppence yeniden kadına karşı yenik düşmemek için kendi hazırcevaplık yeteneklerini başarıyla kullanmak zorunda kalacaktı.

Tuppence kendi kendine, "Bayan Blenkinsop'u anımsa," dedi. Tam o sırada keskin bir virajı döndü ve ağır yüklü bir traktörün altında kalmamak için karşısına çıkan çalılık bir çitin içine daldı.

Market Basing'e varınca arabasını şehrin anacaddesinin üzerindeki bir otoparka bıraktı ve doğruca postaneye giderek boş bir telefon kulübesine girdi ve evinin numarasını çevirdi.

Telefonda Albert'ın yarı kuşkulu sesi duyuldu.

"Buyurun?"

"Alo? Albert? Dinle... ben yarın eve döneceğim. Akşam yemeğine yetişirim ama belki daha önce de orada olurum. Bay Beresford da

eğer telefon etmezse yarın evde olacak. Bize güzel bir yemek –örneğin tavuk– hazırlat."

"Emredersiniz madam! Neredesiniz..."

Tuppence telefonu kapatmıştı bile.

Market Basing'te her şey şehrin anacaddesinde olup bitiyordu, yaşamın merkeziydi anacadde. Tuppence postaneden ayrılmadan önce ayrıntılı bir şehir planı almış ve dört emlak komisyoncusundan üçünün bürosunun anacaddenin üzerinde olduğunu görmüştü – dördüncüsü ise George Sokağı diye bir yerdeydi.

Tuppence adları ve adresleri not ettikten sonra onlara gitmek üzere postaneden ayrıldı.

İlk ziyaretini buraların en önemli emlak komisyoncusu olan Lovebody&Slicker firmasına yaptı.

Onu çilli bir sekreter kız karşıladı.

"Bir ev hakkında bilgi almak istiyordum."

Kız bu talebi büyük bir umursamazlıkla karşıladı. Tuppence ona ender bulunan bazı hayvanlar hakkında bilgi almak istediğini söylemiş olsa da büyük olasılıkla aynı şekilde davranacaktı.

"Bilmem ki, acaba..." diyen kız etrafına bakındı. Tuppence'ı göndermek için birini arıyordu.

Tuppence, "*Bir ev*," dedi sert bir tonda. "Emlak işiyle ilgileniyorsunuz değil mi?"

"Emlak komisyonculuğu ve ihale işleri. Cranberry Malikânesi'ndeki ihale çarşamba günü, ilgileniyorsanız katalog iki şilin."

"İhaleler beni hiç ilgilendirmiyor. Bir ev arıyordum."

"Eşyalı mı?"

"Eşyasız, kiralık ya da satılık."

Çilli kız hafifçe gülümsedi.

"Bence Bay Slicker'la görüşseniz daha iyi olacak."

Tuppence'ın da istediği buydu zaten. Çok kısa bir süre sonra küçük bir ofiste tüvit takım giymiş genç bir adamın karşısında oturuyor-

du. Adam önündeki müşteriye sunulabilecek evlerin listesini karıştırırken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

"... Mandeville Sokağı, 8 numara... mimardan, üç yatak, Amerikan mutfak – ah hayır, bu tutulmuş. Amabel Konağı... muhteşem bir konut, dört hektar arazi üzerinde – acil satışta fiyat çok uygun...

Tuppence onu beklemeden konuşmaya başladı.

"Sutton Chancellor," dedi yüksekçe bir sesle. "Orada dış görünüşüyle çok hoşuma giden bir ev gördüm ya da Sutton yakınında diyelim, kanalın kıyısında..."

Bay Slicker şaşkınlık içinde başını kâğıtlardan kaldırdı ve Tuppence'ı hayretle süzdü.

"Sutton Chancellor, şu an için kayıtlarımızda orada satılık ya da kiralık bir gayrimenkullümüz bulunmamakta. Evin bir adı var mıydı?"

"Üzerinde isim yazılı bir tabela göremedim ama, Waterside ya da Rivermead gibi bir şey olabilir. Bir zamanlar da Bridge House olarak adlandırılmış. Bildiğim kadarıyla ev iki bölümden oluşuyor. Bir taraf zaten kirada ama orada oturanlar bana benim asıl istediğim, kanala bakan ön bölümle ilgili bilgi verdiler. Orası boş görünüyordu."

Bay Slicker soğuk bir ifadeyle yardımcı olamayacağını belirttikten sonra meslektaşları Blodget&Burgess'in elinde öyle bir yerin olabileceği bilgisini verdi. Adamın ses tonundan diğer firmayı yani Blodget& Burgess'i aşağıladığı anlaşılıyordu.

Tuppence doğruca meydanın hemen karşı tarafındaki Blodget& Burgess'e gitti. Dış görünüşleri itibariyle iki firma arasında pek bir fark yoktu; aynı satılık ilanları ve aynı ihale duyurularının bulunduğu kirli vitrinler. Ancak bu kez ön kapı beyaz olan diğer firmanınkinden farklı olarak yeşile boyanmıştı.

Resepsiyondaki karşılama da aynı şekilde rahatsız ediciydi. Tuppence, Bay Sprig adında biriyle görüşmeye götürüldü. Bay Sprig yaşlıca bir adamdı ve oradaki dosya takip işlerinden bıkmış olduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Tuppence bir kez daha isteklerini sıraladı.

Bay Sprig söz konusu evi bildiğini ama bu konuda yardımcı olamayacağını belirtti. Aslında yardımcı olmak istemediği anlaşılıyordu.

"Korkarım satılık değil. Sahibinden o yönde bir talep gelmedi, satmak istemiyor."

"Peki, sahibi kim?"

"Korkarım bu konuda bilgi veremeyeceğim. Bilmiyorum. Ev o kadar sık el değiştirdi ki, hatta bir ara istimlak edileceği söylentisi bile çıkmıştı."

"Peki, ama yerel idare orayı ne yapmak için istiyordu?"

"Bakın Ba... Bayan..." (Tuppence'ın ismini bulmak için önündeki not defterine baktı.) "Beresford. Bu sorunun yanıtını bilmeyi ben de çok isterdim. Belediyeler ve yerel idareler yaptıkları toplantıları kamuya kapalı olarak yapıyorlar ve aldıkları kararlar, yaptıkları planlar gerçek anlamda bir sır. Bundan zarar gören birçok kişi var ama kimse önceden bir şey öğrenemiyor. Neyse... bahsettiğiniz evin arka bölümde gerekli onarımlar yapıldıktan sonra çok düşük bir kira karşılığında Bay ve Bayan Perry'ye kiralandı. Evin asıl sahibinin yurtdışında yaşadığını ve o eve olan ilgisini tamamen kaybettiğini düşünüyorum. Sanırım miras dolayısıyla bir sorun çıkmış ve bundan dolayı evin kiralama vesaire işlerine avukatlar bakıyor. Küçük yasal zorluklar – tabii böyle şeyleri avukatlarla çözmek çok pahalıya mal olur. Bundan dolayı evin sahibi evin yıkılmasına bile pek aldırmayacak gibi: Perry'lerin oturduğu kısım dışında neredeyse hiçbir onarım görmedi. Gerçi arazisi ileride çok değerlenebilir ama sahipsiz evlerin restorasyonu ya da yıkılıp yeniden yapılması genellikle pek kârlı olmuyor. Eğer onun gibi bir yer arıyorsanız size çok daha uygun ve değer kazanabilecek yerler önerebilirim. Bu evin özellikle nesinin size çekici geldiğini sorabilir miyim? Listelerimizde buna benzer daha bir çok ev var."

Tuppence, "Evin görünüşü çok hoşuma gitmişti," dedi. "Çok şirin bir ev. Orayı ilk kez bir tren penceresinden gördüm..."

"Anlıyorum." Adam yüzüne maske takmakta o denli ustaydı ki o anda, "Bu kadınların aptallığı da akıl alır gibi değil," diye düşündüğünü belli etmemeyi de başardı. Yumuşak bir sesle, "Ben sizin yerinizde olsam o evi tamamen unuturdum," dedi.

"Acaba evin sahiplerine mektup yazıp, orayı satıp satmayacaklarını sorabilir miydiniz? Ya da isterseniz bana adreslerini verirseniz..."

"Madem istiyorsunuz, ev sahibinin avukatıyla bağlantı kurarım ama sizi fazla umutlanmamanız konusunda da uyarmak isterim."

"Son zamanlarda artık her şey avukatlar aracılığıyla hallediliyor." Tuppence özellikle aptal ve öfkeli bir tavırla konuşuyordu. "Halbuki avukatlar her şeyi o kadar *ağırdan* alıyorlar ki..."

"Evet, yasalar maalesef ağır işliyor."

"*Bankalar* da öyle ya!"

Bay Sprig şaşırmıştı. "Bankalar mı?"

"Evet. Birçok kişi artık adres olarak bankaları kullanıyor. Bu da çok sıkıcı bir durum."

"Evet, evet – aynen dediğiniz gibi. Seyahate çıkıyorlar ya da yurtdışı göreve gidiyorlar. Bu yüzden de banka aracılığıyla mektuplaşmayı yeğliyorlar." Yazı masasının çekmecesini açtı. "Elimde bir ev var; Crossgates. Market Basing'den beş kilometre uzakta, çok iyi koşullarda, bahçesi de güzel..."

Tuppence ayağa kalktı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Bay Sprig'e teşekkür etti ve meydana çıktı.

Üçüncü emlakçıya de kısa bir ziyaret yaptı. Ancak buradan da sonuç alamadı. Adamlar sığır, tavuk çiftliği ve terkedilmiş, boş çiftlik satışlarıyla öylesine meşguldüler ki başka konularla ilgilenmek istemiyorlardı bile.

Son olarak da George Sokağı'ndaki Robert&Wiley adlı firmaya gitti. Burası küçük ancak fazlasıyla faal, girişken –hatta zorlayıcı– bir firmaydı. Ancak Sutton Chancellor'un pek ilgilerini çektiği söylene-

mezdi. Onlar daha çok yarı tamamlanmış lüks konutları komik sayılacak kadar yüksek bedellerle satmak peşindeydiler. Hatta bunlardan birinin sunumunu görmek bile Tuppence'ın tüylerinin diken diken olmasına yetti. Olası müşterisinin gitmek üzere olduğunu anlayan genç ve hırslı emlak komisyoncusu istemeyerek de olsa Sutton Chancellor diye bir yerin var olduğunu kabul etti.

"Sutton Chancellor demiştiniz değil mi? Meydandaki Blodget& Burgess'e danışabilirsiniz. Onların oradaki mülklerle ilgilendiklerini sanıyorum ama hemen hepsi çok kötü durumdalar, harabe gibi..."

"Orada, kanalın kıyısında çok şirin bir ev var, trenle geçerken gördüm. Neden hiç kimse orada yaşamak istemiyor?"

"Ah! Orayı biliyorum. Irmağın kıyısındaki ev. Orada yaşayacak birini bulamazsınız. Oranın tekin olmadığı söyleniyor."

"Yani... hayaletler mi?"

"Öyle diyorlar, orayla ilgili anlatılan bir sürü öykü var. Geceleri sesler duyuluyormuş. Homurdanmalar, inlemeler. Bana sorarsanız, orası ölümün kol gezdiği bir yer."

Tuppence, "Aman Tanrım!" dedi. "Bana o kadar sakin ve izole görünmüştü ki."

"Bazıları fazlasıyla izole bir yer olduğunu söylüyorlar. Kış aylarındaki seller, onları da unutmamak gerek."

Tuppence acı acı, "Üzerinde düşünmem gereken çok şey olduğunu görüyorum," dedi.

Tuppence, emlakçının bürosundan çıktıktan sonra kendi kendine mırıldanarak Lamb and Flag Hanı'na gitti. Keyfi iyice kaçmıştı, iyi bir yemekle moralini düzeltmek niyetindeydi.

"Üzerinde düşünmem gereken bir sürü şey var; sel, ölümün kol gezmesi, hayaletler, şangırdayan zincirler, başka ülkede yaşayan mal sahipleri, avukatlar, bankalar, hiç kimsenin istemediği ve sevmediği bir ev – *benim* dışımda... Tanrım; şu anda tek isteğim iyi bir YEMEK."

Lamb and Flag'ın yemekleri iyi ve boldu; oradan gelip geçen turistler için hazırlanmış sözde Fransız menüleri yerine handa kalan çiftçileri mutlu edecek doyurucu yemekler, yoğun bir sebze çorbası, elma soslu tavuk but, Stilton peyniri ya da tercihe göre mürdüm eriği ve muhallebi, Tuppence peyniri yeğledi.

Tuppence şehirde kısaca dolaştıktan sonra arabasına döndü ve Sutton Chancellor'a doğru yola çıktı. Umudu kırılmış, o sabahtan beklediği verimi alamamıştı.

Sutton'a giden yoldaki son virajı döndükten hemen sonra karşısında Sutton Chancellor'daki kilisesi belirdi. Rahip mezarlıktan çıkıyordu. Yorgun bir hali vardı. Tuppence arabayı onun yanında durdurdu.

"Hâlâ o mezarı mı arıyorsunuz?"

Rahibin bir eli arkasında, belindeydi.

"Gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor. Zaten yazıların çoğu da yarı silinmiş durumda. Eğilip doğrulmaktan sırtım ağrıyor. Mezar taşlarının birçoğu yerlerde. Hatta bu kadar eğilip kalkarsam bir daha hiç doğrulamayacağımdan bile korktum."

"Ben sizin yerinizde olsam bu kadar uğraşmazdım. Kilisenin kayıtlarına baktığınıza ve gereken araştırmayı da yaptığınıza göre, elinizden geleni yapmış sayılırsınız."

"Biliyorum ama zavallı adam o kadar duyarlı ve azimli görünüyordu ki. Bütün bunların zaman kaybı olduğunun farkındayım. Yine de bir şekilde bunu yapmanın görevim olduğunu hissediyorum. İncelemem gereken yalnızca kısa bir yol kaldı. Taşların büyük çoğunluğuna baktım, şu selviyle uzaktaki duvar arasındakiler dışında, onların da çoğu on sekizinci yüzyıldan kalma. Ne olursa olsun görevimi tam olarak yerine getirdiğimi hissetmek istiyorum. Böylece en azından kendimi suçlamam. Yine de bunu yapmayı yarına bırakmam gerekiyor."

Tuppence, "Peki, tamam. Bir günde bundan fazlasını yapmamalısınız. Orayı da ben ararım," dedi. "Bayan Bligh'la birlikte çay içtikten

sonra buraya dönerim ve kalan taşları da ben araştırırım. Selvi ağacıyla duvarın arasındaki yoldakiler demiştiniz, değil mi?"

"Sizden böyle bir şey istemeye hakkım yok..."

"Sorun değil. Bunu isteyerek, gönülden yapacağım. Mezarlıktaki eski taşları okumak çok ilginç olabilir. Bilirsiniz eski mezar taşlarına yazılanlar insana burada yaşayanlar hakkında çok değerli bilgiler verebilir. Emin olun bunu yapmaktan büyük zevk alacağım. Siz şimdi evinize gidin ve dinlenin."

"Evet, çok haklısınız, aslında bu öğleden sonraki ayin için yapmam gereken hazırlıklar da var. Siz çok iyi bir insansınız Bayan Beresford. Çok, çok iyi bir insansınız."

Rahip, Tuppence'a gülümsedikten sonra dönerek rahip evine gitti. Tuppence saatine baktı. Tam zamanında, diye düşündü. Sonra da arabasıyla Bayan Bligh'ın evine gitti ve arabasını evin tam önünde durdurdu.

"Şu işi de bir an evvel bitirelim."

Evin ön kapısı açıktı. Bayan Bligh, elinde fırından çıkmış çöreklerle dolu bir tabakla holden oturma odasına doğru gidiyordu.

"Ah, demek geldiniz sevgili Beresford? Sizi gördüğüme *çok* memnun oldum. Çay neredeyse hazır. Çaydanlıktaki su kaynadı. Üzerine yalnızca demliği oturtacağım. Umarım istediklerinizi alma fırsatınız olmuştur." Israrla, Tuppence'ın kolundaki boş alışveriş çantasına bakıyordu.

Tuppence, "Şansım yokmuş," dedi elinden geldiğince iyimser bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak. "Nedense bugün istediğim şeyleri bulamadım. Bilirsiniz işte, bazen bazı şeyler ters gider, istediğiniz giysiyi bulursunuz, istediğiniz rengi yoktur, istediğiniz renkte bir şey bulursunuz, size göre değildir. Neyse. Ben yeni bir yere gittim mi ilginç olmasa da etrafta dolaşıp yeni yerler tanımaya çalışmaktan çok hoşlanırım."

Mutfaktan kaynayan çaydanlığın tiz ıslık sesi duyulunca Bayan Bligh telaşla o tarafa doğru koştu. O sırada da holdeki küçük masaya da çarparak, oraya postaya verilmek için konulmuş bir düzine kadar zarfın etrafa saçılmasına sebep oldu.

Tuppence eğilip bunları yerden topladı. Zarfları masaya koyarken bunlardan birinin üzerinde, "Bayan Yorke, Rosetrellis Kadın Huzurevi, Cumberland" yazması dikkatini çekti.

Tuppence içini çekti.

"İlginç, bana şu ülkede ihtiyarlar için açılmış huzurevlerinden başka bir şey yokmuş gibi gelmeye başladı. Bu gidişle yakında Tommy'yle ben de böyle bir yerde yaşamaya başlayacağız." Daha birkaç gün önce çok sevdiği yardımsever bir arkadaşı mektup yazmış, Devon'da insanların eşleriyle birlikte kaldıkları bir huzurevinden bahsetmişti. Yemekleri çok iyiydi. Kendi möblelerinizi ve kişisel eşyalarınızı götürebiliyordunuz. Öfkeyle başını salladı.

Tuppence bunları düşünürken Bayan Bligh çay servisiyle geldi. İki kadın salonda karşılıklı oturdular. Bayan Bligh da konuşkan bir insandı ama Bayan Copleigh gibi ballandıra ballandıra tüm bildiklerini anlatmıyor, aksine kendisi bilgi almaya çalışıyordu.

Tuppence pek fazla açıklama yapmadan üstü kapalı bir şekilde İstihbarat emrinde yurtdışında geçirdikleri son yıllarından, İngiltere'de yaşamanın zorluklarından, evli çocuklarından ve torunlarından bahsetti. Sonra da sözü Bayan Bligh'ın Sutton Chancellor'da yaptığı sayısız işlere getirdi: kadın derneği, rehberlik hizmetleri, izci birlikleri, konservatif kadınlar birliği, ders, Yunan sanatı, reçel yapımı, çiçek düzenleme, çizim kulübü, resim kulübü, arkeoloji dostları... Rahibin sağlığı, onun kendine dikkat etmesinin sağlanması, unutkanlığının kapatılması... kilise mütevelli heyetindeki görüş farklılıklarının uyumlaştırılması... Bayan Bligh'ın köyde yapmadığı iş, katılmadığı hayır kurumu yoktu.

Tuppence kurabiyeleri, çörekleri övdü, ev sahibine misafirperverliği için teşekkür etti ve gitmek için ayağa kalktı.

"Hayran olunacak kadar enerjiksiniz Bayan Bligh. Bütün bu işleri nasıl başarıyorsunuz, aklım almıyor. İtiraf etmeliyim ki bir günlük alışveriş ve gezme turunun ardından biraz yatıp dinlenmem gerekiyor. Gidip biraz uzanayım, şöyle yarım saat kadar gözlerimi kapatayım. Doğrusu Bayan Copleigh'in yatakları çok rahat. Beni Bayan Copleigh ile tanıştırdığınız için çok teşekkür ederim..."

"Çok iyi ve güvenilir bir kadındır ama çok konuşur..."

"Anlattığı yöresel öyküler çok hoşuma gitti."

"Aslında o ne söylediğinin pek farkında değildir. Burada çok kalacak mısınız?"

"Yoo hayır. Yarın eve döneceğim. Burada uygun küçük bir ev bulamadığım için üzgünüm. Halbuki kanalın kıyısındaki resmedilmeye değer o evi almayı çok istiyordum..."

"Alamadığınız iyi olmuş. Ev berbat durumda, çok fazla onarım gerektiriyor... Sahibi ortada yok, evin durumu gerçekten rezalet."

"Ne yazık ki evin kime ait olduğunu bile öğrenemedim. Sanırım siz biliyorsunuzdur. Burayla ilgili her şeyi bildiğiniz anlaşılıyor..."

"Doğrusu o evle pek ilgilenmedim. Evin sahibi sürekli değişiyor. Takip etmek kolay değil. Arka kısımda Perry'ler yaşıyorlar. Ön kısım ise harap halde..."

Tuppence yeniden vedalaşarak Bayan Bligh'tan ayrıldı ve Bayan Copleigh'in evine gitti. Ev sessizdi ve büyük olasılıkla kimse yoktu. Tuppence odasına çıktı, boş alışveriş çantasını bir kenara attı. Yüzünü yıkayıp burnunu pudraladı. Sonra da ayaklarının ucuna basarak evden çıktı. Sokakta sağa sola baktı. Arabasını olduğu yerde bırakarak, yürümeye başladı ve hızla köşeyi döndü. Tarlaların arasından, köyün arkasından geçen yoldan kilise mezarlığına doğru yürümeye başladı.

Tuppence mezarlığa çitlerin arasındaki merdivenden girdi. Akşam güneşinde köy tembel tembel uyukluyordu. Mezarlar da öyle. Tuppence söz verdiği gibi ağır ağır taşların üzerindeki yazıları incelemeye başladı. Bunu yapmakta gerçekten de gizli bir amacı yoktu. Keşfetmeyi umduğu bir şey de yoktu. Gerçekten de yalnızca yardımcı olmak istemişti. Yaşlı rahip gerçekten de çok iyi ve saygıdeğer bir insandı, bunu yapmanın vicdanını rahatlatacağını hissediyordu. Eğer ilginç bir şey görürse not etmek için yanında bir not defteri ve kalem de getirmişti. Tek yapması gerekenin söz konusu yaşta ölmüş bir çocuğun anısına hazırlanmış bir mezar taşı aramak olduğunu düşünüyordu. Mezar taşlarının çoğu çok daha eskiydi. İlginç değillerdi, antik nitelikleri yoktu, yazılanlar da duygusal anlamda çok özel değillerdi. Oradakiler genellikle yaşlı insanların mezar taşlarıydı. Yine de yürürken taşları okuyarak oyalandı, kafasında bir şeyler canlandırmaya çalıştı. Jane Elwood yaşama altı ocakta, kırk beş yaşında veda etmişti. William Marl, beş ocakta, Mary Treves beş yaşında ölmüştü – 14 Mart 1835. Bu çok gerilerde kalmış bir tarihti.

Duvara ulaşmasına çok az kalmıştı. Buradaki mezarlar oldukça ihmal edilmiş, üzerlerini ot ve yosunlar kaplamıştı. Taşlardan çoğu yere devrilmişti. Duvar da zarar görmüş, kısmen yıkılmıştı.

Kilisenin arkasında kaldığı için burası yoldan görünmüyordu, bu yüzden çocuklar buradaki mezarlara zarar vermiş olmalılardı.

Tuppence bu mezarlardan birinin üzerine eğildi. Mezar taşındaki orijinal yazılar iyice silinmiş, okunamaz hale gelmişti. Ancak Tuppence taşı yan çevirince o tarafa da kabartma birtakım yazılar yazılmış olduğunu gördü. Bunlar da yabanıl bitkilerle kaplıydı.

İşaretparmağıyla harfleri izleyerek sözcük sözcük neler yazılı olduğunu çıkarmaya çalıştı.

Her kim... bu küçükleri... incittiyse...

Millstone... Millstone... Millstone...

Bunun altına ise amatör olduğu anlaşılan biri tarafından becerik-sizce bir isim oyulmuştu.

"*Lily Waters burada yatıyor.*"

Tuppence derin bir soluk aldı. Aynı anda arkasında bir gölgenin belirdiğini sezdi ama dönmesine fırsat bulamadan başının arkasına ağır bir cisim indi. Tuppence acıyla inleyerek mezar taşlarından birinin üzerine yığıldı ve karanlığa gömüldü.

Üçüncü Kitap

Kayıp-Evli Bir Kadın

10. BÖLÜM

Bir Toplantı ve Sonrası

I

General Sör Josiah Penn, K.M.G., C.B., D.S.O., isminin arkasındaki harf selinin çarpıcılığına uygun bir ağırlıkla, "Evet, Beresford," dedi. "Bütün bu gevezeliklere ne diyorsun?"

Tommy herkesin arkasından "İhtiyar Josh" diye bahsettiği generalin katıldıkları toplantıda varılan sonuçlardan hiç mutlu olmadığını anlıyordu.

Sör Josiah sözlerine devam etti. "Özetle yine durgun suda balık avlandı. Bir sürü konuşma, tartışma ama ortada söylenen elle tutulur hiçbir şey yok. Arada sırada biri akla yakın bir öneride bulunsa bile hemen dört, beş ukala birden ayağa fırlayıp onu bastırıyor. Bu toplantılara neden geliyoruz, hiç bilemiyorum. Daha doğrusu; ben niye geldiğimi *biliyorum.* Yapacak başka işim olmadığı için. Eğer bu şovlara da katılmazsam, evde oturmak zorunda kalacağım. Evde başıma neler geliyor, biliyor musun? Eziliyorum, Beresford. Emektar kâhyam bana karışıyor. Bahçıvanım karışıyor. Yaşlı bir İskoçyalı o, inanır mısın, kendi şeftalilerime el sürmeme bile izin vermiyor. Bunun için ben de buraya geliyor, ağırlığımı hissettiriyor, etrafa emirler yağdırıyor ve,

'Ülkemin güvenliği için yararlı bir iş yaptım," diye kendi kendimi kandırıyorum. Saçmalık bu, boş kuruntu!

Peki, ama ya sen? Sen bana göre çok gençsin. Neden buraya gelip boşa zaman kaybediyorsun? Dinlemeye değer bir şey söylesen bile seni kimse dinlemeyecek ki?"

Tommy orta yaşlara gelmiş olmasına rağmen General Sör Josiah Penn'in onu genç bir adam olarak nitelendirmesine güldü. "General sekseni aşmış olmalı," diye düşündü. Kulağı iyi duymuyor, bronşiti var, ama asla bunak değil. Onu hiç kimse kandıramaz. Gözünden de bir şey kaçmıyor."

"Siz burada olmazsanız hiçbir şey yapılmaz, efendim," dedi.

İhtiyar Josh gülümsedi.

"Ben de böyle düşünerek kendi kendimi kandırıyorum. Ben dişsiz kalmış bir buldokum – hâlâ havlayabiliyorum. Bayan Tommy nasıl? Onu uzun zamandır görmedim."

Tommy, Tuppence'ın çok iyi ve hâlâ çok aktif olduğunu söyledi.

"Zaten her zaman öyleydi. Onu bal toplamak için çiçekten çiçeğe uçan bir arıya benzetirdim. Her zaman görünürde saçma olan bir fikrin peşinden koşar ve sonuçta bunun hiç de saçma olmadığını görürdük. Tanrım!" General takdirini belirtti. "Eğlenceli bir kadındı o. Son zamanlarda karşılaştığım günümüzün ciddi, orta yaşlı kadınlarından hiç hoşlanmıyorum. Çoğu ukala, üstelik de C harfine benziyorlar. Ya günümüz genç kızları..." Başını salladı. "Ben gençken o kadar farklıydılar ki. Hepsi resim kadar güzeldiler. Ya o muslin elbiseleri, başlarına giydikleri *Cloche* şapkalar. Onları anımsıyor musun? Ama nereden anımsayacaksın? Herhalde sen o sıralarda daha okuldaydın. Kızın yüzünü görmeden önce şapkasının kenarını görürdün. Yüzünü tam olarak görebilmek için eğilip bakman gerekirdi. Bu öyle iç gıcıklayıcı bir durumdu ki. *Ve* kızlar da bunu bilirlerdi. Bak şimdi aklıma geldi –dur bakayım– akrabalarından biri... teyzen... teyzendi değil mi? Ada... Ada Fanshawe..."

"Ada teyze mi?"

"O gördüğüm kızların en güzeliydi."

Tommy şaşkınlığını saklamayı başardı. Ada teyzenin gençliğinde güzel olduğunu düşünenler de vardı demek? İnanılacak şey miydi bu?

İhtiyar Josh, "Evet, resim kadar güzeldi o," diye ekledi heyecanla. "Üstelik neşeliydi de. Şen, şakrak, canlı, hayat dolu. Onu son defa gördüğüm geceyi hâlâ anımsıyorum. O sırada Hindistan'a tayinim çıkmıştı. Genç bir subaydım. Kumsalda yapılan bir ay ışığı pikniğine katılmıştık... Ada'yla kalabalıktan uzaklaşarak, bir kayanın üzerine oturmuş, denizi seyretmiştik."

Tommy, büyük bir ilgiyle yaşlı adamı süzdü. Onun iri göbeğine ve çift gerdanına, gür kaşlarına ve kel kafasına baktı. Sonra Ada teyzeyi, kırçıl saçlarını, aşağılayıcı gülümsemesini ve kin dolu bakışlarını düşündü. Zaman, diye düşündü. Zaman. Zaman insana neler yapıyor. Tommy hayalinde ay ışığında genç yakışıklı bir subayla denizi seyreden güzel bir kızı canlandırmaya çalıştı. Ama bunu başaramadı.

Sör Josiah Penn derin derin iç çekti.

"Romantik... Ah, evet, çok romantikti... O gece Ada'ya evlenme teklifi etmeyi çok istedim. Ama o zamanlar subay geliriyle evlenmek olanaksızdı. Bunun için en az beş yıl beklemesi gerekeceğini söyleyemezdim. Bu önerilemeyecek kadar uzun bir nişan süresi olurdu. Ah, ah. Neyse... bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Hindistan'a gittim, İngiltere'ye dönmem uzun sürdü. Başlangıçta Ada'yla mektuplaştık. Sonradan mektuplarımız seyrekleşti. Bu hep böyle olur zaten... Ada'yı da bir daha görmedim. Biliyor musun, onu asla unutamadım. Hatta bir ara az kalsın ona tekrar yazacaktım. O sırada bir dostumu ziyarete gitmiştim. Ada'nın da o yörede bir yerde kaldığını öğrendim. Gidip onu göreyim, diye düşündüm. Ama önce ona yazıp, bunun için izin istemeliydim. Sonra, aptallık etme, Josh, dedim. Herhalde Ada çok değişmiştir...

Daha sonra arkadaşlardan birinin ondan bahsettiğini duydum. Ada'nın rastladığı kadınların en çirkini olduğunu söylüyordu. Doğrusu bu sözleri duyunca bir an kulaklarıma inanamadım. Ama şimdi, onu bir daha *görmediğim* iyi oldu, diye düşünüyorum. Şimdi ne yapıyor? Hâlâ hayatta mı?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Ada teyze iki üç hafta önce öldü."

"Sahi mi? Öyle mi? Yazık! Aklıma gelmişti... Yetmiş beş, yetmiş altısında vardı, değil mi? Hatta belki daha da fazlaydı. Öyle değil mi?"

Tommy, "Ada teyze seksen yaşındaydı," dedi.

"Şu dünya çok tuhaf! Siyah saçlı, neşeli Ada... Nerede öldü? Huzurevinde mi? Yoksa evinde bakıcısıyla mı yaşıyordu? Ada evlenmiş miydi?"

Tommy başını salladı.

"Hayır, hiç evlenmedi. Son yıllarında bir huzurevinde kalıyordu. Hoş bir yerdi orası. Güneşli Uçurum diye bir yer."

"Ah, evet, oradan bahsedildiğini duydum. Güneşli Uçurum! Sanırım kız kardeşimin bir arkadaşı da orada kalıyordu. Bayan... Bayan... Tanrım, kadının adı neydi? Bayan Carstairs mıydı? Orada o isimde birine rastladın mı?"

"Hayır. Güneşli Uçurum'da teyzem dışında biriyle pek konuşmazdım. Ziyaretine gittiğin kişiyle odasında görüşür çıkardın."

"Bu ziyaretler bir hayli zor olmalı. Yani insan onlara ne söyleyeceğini pek bilemez."

Tommy, "Özellikle de Ada teyzeye," diye mırıldandı. "Öyle aksi ve huysuzdu ki. Çok zor bir insandı."

"Herhalde öyledir." İhtiyar Josh kıkırdadı. "Genç bir kızken de istediğinde küçük bir şeytan olup çıkardı." General iç geçirdi. "İhtiyarlık zor, çok zor. Kız kardeşimin arkadaşlarından biri sürekli halüsinasyonlar görüyordu. Ben birini öldürdüm, deyip duruyordu."

Tommy kaşlarını kaldırdı.

"Aman Tanrım? Gerçekten öldürmüş mü?"

"Yok canım. Hiç sanmıyorum. Öyle bir şey olamaz – buna kimse inanmaz." Sör Josiah bir an düşündü. "Biliyor musun, *olabilir* de! Neden olmasın? İnsan böyle bir şeyi şaka yollu sürekli söylerse ona kimse *inanmaz*. Öyle değil mi? Bak işte bu çok ilginç bir düşünce."

"Kadın kimi öldürdüğünü düşünüyordu?"

"İşte onu bilmiyorum. Herhalde kocasını? Doğrusu adamın kim olduğu konusunda da hiçbir bilgim yok. Kadınla tanıştığımda duldu." General yine iç çekti. "Ada'nın ölmüş olmasına üzüldüm. Ölüm ilanını gazetede görmedim. Eğer fark etseydim, mutlaka çiçek yollardım. Gonca güller filan. Gençliğimde genç kızlar gece elbiselerine böyle çiçekler takarlardı. Tuvaletlerinin omuzlarına bir buket gonca gül ya da menekşe. Pek hoş dururdu bu buketler. Ada'nın bir gece elbisesini hatırlıyorum, morumsu bir şeydi. Daha doğrusu morumsu mavi. Ada buna pembe gül goncaları takardı. Hatta bir defasında bana çiçeklerden birini vermişti. O gonca gülü yıllarca sakladım. Tabii sözünü ettiğim çiçekler gerçek değildi. Yapay, ama ustalıkla yapılmış yapay çiçeklerdi bunlar." Tommy'yle göz göze gelince gülerek ekledi. "Biliyorum, biliyorum, bu sana çok komik geliyor, değil mi? İnan bana, insan benim yaşıma gelince yine ilk gençliğindeki gibi romantikleşiyor, duygusallaşıyor. Neyse, haydi artık bu saçma gösterinin son perdesini de seyretmeye gidelim. Bayan Tommy'ye selamlarımı söylemeyi unutma sakın..."

Ertesi günü trende Tommy bu konuşmayı düşünerek kendi kendisine gülümsedi. Huysuz teyzesiyle sert generalin gençlik günlerini gözünde canlandırmaya çalıştı.

"Bunu Tuppence'a anlatmalıyım. Herhalde çok gülecek," diye düşündü. "Acaba ben yokken neler yaptı?"

Tommy yeniden kendi kendine gülümsedi.

II

Ona kapıyı sadık uşakları Albert açtı. Adam içtenlikle ve sevinçle gülümsedi.

"Hoş geldiniz efendim. Sizi gördüğüme sevindim."

"Hoş bulduk Albert. Eve döndüğüm için o kadar mutluyum ki." Çantasını uşağa verdi. "Bayan Beresford nerede?"

"Henüz dönmedi efendim."

"Yani burada değil mi?"

"Hanımefendi gideli üç dört gün oldu. Sanırım akşam yemeğinde burada olacak. Dün telefon ederek bunu haber verdi."

"Yine ne işler karıştırıyor Albert?"

"Bir şey söyleyemeyeceğim, efendim. Arabasıyla gitti ama yanına çok sayıda tren tarifesi de aldı. Şu anda herhangi bir yerde olabilir."

"Haklısın." Tommy iç geçirdi. "Her yerde olabilir. Demek dün telefon etti? Peki, sana nereden aradığını söylemedi mi?"

"Hayır efendim."

"'Dün ne zaman aradı?"

"Sabah, öğle yemeğinden önce. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Kaçta geleceğini bilmiyordu ama yemeğe yetişeceğinden emindi. Tavuk pişirmemi istedi. Sizin için de uygun, değil mi efendim?"

"Evet, evet..." Tommy saatine baktı. "Ama artık acele etse iyi olur."

Albert, "Ben tavuğu sıcak tutarım," dedi.

Tommy gülümsedi.

"Peki, tamam. Hatta o arada ona yumurtlamasını da söyleyebilirsin. Bu arada sen nasılsın Albert? Evde her şey yolunda mı?"

"Bir ara kızamık korkusu yaşadım, ama geçti. Doktor yalnızca kurdeşen olduğunu söyledi."

Tommy neşeyle ıslık çalarak yukarıya çıktı. Banyoya girdi, yıkandı, tıraş oldu. Sonra yeniden yatak odasına geçti, etrafına bakındı. Çok ilginçti ama oda ona bir şekilde odanın sahibinin olmadığını anlatı-

yordu sanki. Soğuk ve itici bir atmosfer hâkimdi odaya. Her taraf derli toplu, tertemizdi. Tommy sadık bir köpeğin kapılacağı türde tuhaf, karamsar bir duyguya kapıldı. Sanki Tuppence orada hiç olmamıştı. Ne tuvaletin üzerine pudra dökülmüştü, ne de bir kenara açık bir kitap bırakılmıştı.

"Efendim?"

Albert kapıda duruyordu.

"Ne var?"

"Tavuk için endişeleniyorum."

Tommy, "Lanet olsun! Senin aklın fikrin tavukta," diye homurdandı.

"Şey ben hanımefendinin bu saate kadar geleceğini ve en geç sekizde sofraya oturacağınızı düşünüyordum."

"Ben de öyle," diyen Tommy bileğindeki saate bir göz attı. "Tanrım, neredeyse dokuza yirmi beş var!"

"Evet, efendim. Ve tavuk da..."

Tommy, "Haydi," diye cevap verdi. "Tavuğu fırından çıkar. İkimiz yiyip bitirelim. Tuppence'a ceza olsun. Yemek saatinde burada olsaydı..."

Albert, "Tabii akşam yemeğini çok geç saatte yemeği yeğleyenler de var," dedi. "Bir defasında İspanya'ya gitmiştim, inanın olduğum bölgede akşam saat ondan önce yemek bulamıyordunuz. On! Tanrım! İnanabiliyor musunuz?"

"Tabii, öyledir!" dedi Tommy dalgın dalgın. "Bu arada Albert, onun nerede olduğuna ilişkin bir fikrin var mı?"

"Hanımefendinin mi? Korkarım hayır efendim. Çok acelesi var gibiydi, telaşla çıkıp gitti. Anladığım kadarıyla önce trenle gitmeye niyetlendi. Tren tarifelerini, demiryolları haritalarını filan inceliyordu."

Tommy, "Evet," diye homurdandı. "Herkesin kendine göre bir eğlenme şekli var. O da tren yolculuğundan hoşlanıyor olmalı. Acaba şu sırada nerede? Bir istasyonun bekleme salonunda mı?"

"Bugün döneceğinizi biliyordu, öyle değil mi efendim? Her an için burada olabilir. Bundan emin olabilirsiniz."

Tommy içinde bulunduğu durumun karşısındaki tarafından da anlayışla karşılandığını, aynı duyguları paylaştıklarını hissediyordu. Gerek o gerekse Albert eve zamanında dönüp yolculuktan dönen kocasını hak ettiği gibi karşılamaktansa İngiliz demiryollarıyla flört etmeyi sürdüren Tuppence'ı açıkça kınamaktan çekiniyor ancak bunu üstü kapalı olarak ifade ediyorlardı.

Albert arkasını dönerek tavuğu tam kurumadan fırından çıkarmak için uzaklaştı.

Tommy de onun peşinden gidecekken birdenbire duraksadı. Gözü şöminenin üzerinde asılı olan tabloya takıldı. Ağır ağır tabloya yaklaştı. Tuppence'ın bu evi daha önce gördüğünü iddia etmesi çok tuhaftı. Tommy bu evi görmediğinden kesinlikle *emindi.* Ayrıca da zaten sıradan bir evdi bu. Buna benzeyen çok sayıda ev vardı.

Mümkün olduğunca yaklaşıp tabloyu yakından incelemeye çalıştı. Ancak istediği şekilde bir görüş açısı yakalayamayınca uzanıp tabloyu yerinden çıkardı. Resmi ışığa doğru tutarak dikkatle baktı. Sakin ve huzur dolu bir ev. Ressam tablonun altına imzasını atmıştı ama okunmuyordu. Adamın adının B'yle başladığı anlaşılıyordu ama devamı anlaşılamıyordu. Bosworth? Bouchier? Daha sonra büyüteçle daha dikkatli bakacaktı.

Tam o sırada antrede çıngırakların şen sesi duyuldu. Albert bir defasında Tommy ve Tuppence'ın Grindelwald'a yaptıkları seyahatten dönerken yanlarında getirdikleri bu inek çıngıraklarından çok hoşlanmıştı. Onları ustaca çalıyor ve yemeğin hazır olduğunu belirtiyordu. Resmi yerine asarak aşağıya yemek odasına indi. Bir yandan da, "Tuppence'ın hâlâ dönmemiş olması çok tuhaf," diye düşünüyordu. "Eğer bir aksilik olduysa bile, ki bu olmuş olabilirdi, telefon edip haber vermeli ve gecikeceği için mazeret bildirmeliydi."

"Endişeleneceğimi bilmeliydi," dedi Tommy kendi kendine. Aslında kolay endişelenen bir tip değildi, özellikle de konu Tuppence ise. Tuppence için hiçbir zaman endişe etmez, çünkü Tuppence'ın her koşulda iyi olduğunu bilirdi. Onu endişelendiren yine Albert oldu.

"Umarım hanımefendinin başına bir kaza gelmemiştir?" dedi Tommy'ye kapuska dolu tabağı uzatırken endişeli bir ifadeyle başını sallayarak.

Tommy homurdandı.

"Götür şu yemeği. Benim lahanadan nefret ettiğimi bilmiyor musun? Tuppence neden kaza geçirmiş olsun ki? Saat daha dokuz buçuk."

Albert iç çekti.

"Son zamanlarda trafik berbat, otobana çıkmak tehlikeyi davet etmekten farksız. Herkes kaza geçirebilir."

Tam o sırada telefon çaldı. Albert tabağı telaşla masaya bıraktı ve odadan çıktı.

"Hanımefendi olmalı."

Tommy de ayağa kalktı, tavuk tabağını ileri iterek masadan fırladı ve Albert'ın peşi sıra hole çıktı.

Uşak telefonu açmıştı.

"Alo? Evet, efendim, Bay Beresford evdeler. Bir dakika efendim." Tommy'ye döndü. "Doktor Murray sizinle konuşmak istiyor."

"Doktor Murray mi?" Tommy bir an düşündü. İsim yabancı değildi ama o anda Doktor Murray'in kim olduğunu bir türlü anımsayamadı. "Acaba Tuppence kaza mı geçirdi?" diye düşündüyse de o anda Dr Murray'in, Güneşli Uçurum'daki yaşlı kadınlara bakan doktor olduğunu anımsadı ve rahat bir soluk aldı. Ada teyzenin cenaze belgeleriyle ilgili bir sorun olmalıydı. Onun ya da doktorun imzalaması gereken bir belge ya da öyle bir şey...

"Buyurun? Ben Beresford."

"Sizi bulduğuma çok memnun oldum. Beni anımsayacağınızı umuyorum. Teyzeniz Bayan Ada Fanshawe'e ben bakardım."

"Tabii ki anımsıyorum sizi. Buyurun, sizin için ne yapabilirim, doktor?"'

"Sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler vardı. Acaba Londra'da buluşabilir miyiz?"

"Evet, evet tabii. Ama –şey– acaba konu neydi? Telefonda söyleyemeyeceğiniz bir şey mi?"

"Sanırım telefonda söylememem daha doğru olacak. Zaten acelesi de yok. Böyle bir şey olduğunu iddia edemem ama yine de sizinle konuşmam iyi olur."

"Bir terslik mi var? Bir şey mi oldu?" Tommy bunu sorduğu için şaşkındı. Neden bir terslik olacaktı ki!

"Hayır, hayır. Belki de ben pireyi deve yapıyorum. Büyük olasılıkla da yapıyorum. Ama Güneşli Uçurum'da çok tuhaf bazı gelişmeler oldu."

"Bunların Bayan Lancaster'la bir ilgisi var mı?"

"Bayan Lancaster'la mı?" Doktorun sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu. "Hayır, hayır. O bir süre önce huzurevinden ayrıldı zaten. Aslına bakarsanız, teyzeniz ölmeden önce gitti. Hayır, bu konu tamamen başka."

"Ben de burada değildim. Henüz döndüm. Yarın sizi telefonla arayabilir miyim? Buluşma saatini kararlaştırırız."

"Olur. Size telefon numaramı vereyim. Sabah ona kadar muayenehanemdeyim."

Tommy yemek odasına döndü.

Albert endişeyle sordu.

"Kötü bir haber mi?"

Tommy öfkeyle, "Tanrı aşkına felaket tellallığını bırak Albert," diye haykırdı. "Hayır, kötü haber filan yok."

"Bir an için hanımefendinin..."

"Tuppence iyi, ona bir şey olmadı. Her zaman olduğu gibi. Herhalde bir iz peşinde bir yerlere gitmiş olmalı. Onun nasıl olduğunu

bilirsin, artık daha fazla endişelenecek değilim. Bu tavuğu da kaldır. Sıcak dursun diye fırında tutmuşsun, tadı tuzu kalmamış. Bana kahve getir. Ondan sonra da gidip yatacağım."

"Herhalde yarın bir mektup ya da telgraf gelir. Postada gecikmiştir –posta servislerini biliyorsunuz– ya da belki telefon eder."

Ama ertesi günü ne mektup geldi ne de telgraf. Telefon eden de olmadı.

Albert, Tommy'ye bakarak bir şeyler söylemek istedi ama defalarca ağzını açıp kapamasına rağmen sonradan bundan vazgeçti. Tommy'nin haklı olarak Tuppence konusundaki karamsar öngörülerini hoş karşılamayacağının farkındaydı.

Nihayet Tommy ona acıdı. Kahvaltıda, tostunun son lokmasını bir kaşık marmelatla birlikte ağzına atıp kahvesini yudumladıktan sonra, "Peki Albert," dedi. "Senden önce ben sorayım. Tuppence nerede? Ona ne oldu? Şimdi ne yapacağız, ne yapmalıyız?"

"Polisi mi arasak efendim?"

"Bundan emin değilim. Bilmem ki..." Tommy duraksadı.

"Eğer kaza geçirdiyse..."

"Yanında sürücü ehliyeti ve kimliğini belirtecek bir sürü belge olması gerekiyor, hastaneler bu gibi şeyleri haber vermekte, akrabalarla bağlantı kurmakta filan çok titiz davranırlar. İşleri iyice karıştırmak istemiyorum, bu Tuppence'ın hoşuna gitmeyebilir. Onun nereye gittiği konusunda gerçekten hiçbir fikrin yok mu Albert? Sana hiçbir şey söylemedi mi? Bir köy veya kasaba adı vermedi mi? Ya da bir isim?"

Albert başını salladı.

"Hayır."

"Tuppence'ın havası nasıldı? Neşeli mi? Heyecanlı mı? Mutsuz mu? Endişeli mi?"

Albert hemen yanıt verdi.

"Çok mutlu ve heyecanlıydı efendim."

Aynen avının kokusunu almış bir tazı gibi... öyle mi?"

"Evet, efendim. Hanımefendiyi bilirsiniz..."

"Demek bir şeylerin peşinde, acaba ne?" Tommy düşünceli bir tavırla sustu.

Tuppence bir şey öğrenmiş ve hemen bulduğu bu izin peşine düşmüş olmalıydı. Önceki gün Albert'a eve döneceğine ilişkin telefon etmişti. Peki, ama neden geri dönmemişti.

Kim bilir belki de o anda bir yerlerde oturmuş, birilerine yalanlar söylüyordu, hem de kendinden başka hiçbir şeyi düşünemeyecek bir halde.

Tuppence... Eğer kendini peşinde olduğu konuya bu denli kaptırmışsa Tommy'nin polise gidip karısının kaybolduğunu söylediğini duyduğunda çok kızabilirdi. Tuppence'ın, "Nasıl böyle bir şey yapacak kadar düşüncesiz olabilirsin? Bu aptallıktan başka bir şey değil. Ben kendimi çok iyi koruyabilirim. Bunu en azından bu kez bilmeliydin," diyeceğini biliyordu. (Acaba gerçekten de kendini koruyabiliyor muydu?)

Tuppence'ın hayal dünyasının onu nerelere kadar sürükleyebileceği asla bilinemezdi. Başına ne dertler açabileceği...

Tehlikede miydi? Peşinde olduğu bu işte bir tehlike olasılığı pek yok gibiydi. Tabii Tuppence'ın çok basit bir olayı gözünde çok büyütmüş olması dışında.

Tommy, "Polise gidip karım söylediği şekilde eve dönmedi, dediğim takdirde adamlar nazik bir tavırla bana bakarak içlerinden gülecekler ve yine nazikçe "Karınızın yakın erkek arkadaşları var mıydı?' diye soracaklar," diye düşündü.

Sonra birden kararını verdi.

"Tuppence'ı ben kendim bulurum. O *bir yerlerde.* Kuzey, güney, doğu, batı... nerede olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yok. Tuppence da telefon ettiği zaman nerede olduğunu söylememekle mankafalık etmiş."

Albert homurdandı.

"Belki de hanımefendi bir gangster çetesinin eline düştü..."

"Çocukluk etme Albert. Böyle saçmalıkları yıllar öncesinde bırakmış olman gerekirdi."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim?"

Tommy saate baktı.

"Öncelikle Londra'ya gideceğim. Kulübümde Doktor Murray'yle bir yemek yiyeceğim. Ondan dün bana telefon edip, müteveffa Ada teyzeye ilişkin ne söylemek istediğini öğreneceğim. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirim – bir ipucu çıkar. Sonuçta her şey Güneşli Uçurum'a gitmemizle başladı. Yanıma yatak odasındaki şöminenin üstüne asılı tabloyu da alacağım."

"Onu Scotland Yard'a mı götüreceksiniz?"

Tommy, 'Hayır,' diye mırıldandı. "Onu Bond Sokağı'ndaki resim galerisine götüreceğim."

11. BÖLÜM

Bond Sokağı ve Doktor Murray

I

Tommy taksiden indi, şoföre parasını ödedikten sonra kâğıda sarılmış tabloyu almak için taksinin arka koltuğuna eğildi. Tabloyu koltuğunun altına alarak New Athenian Galerisi'nin kapısından içeri girdi. Burası son zamanlarda Londra'nın en büyük ve en önemli resim galerilerinden biriydi.

Tommy resime çok meraklı değildi, buraya gelmesinin nedeni yöneticilerinden birinin yakın arkadaşı olmasıydı.

Genç adam içeri girmesiyle birlikte sarı saçlı bir adam onu gördü ve sevinçle gülerek ona doğru geldi.

"Merhaba, Tommy! Seni uzun bir süredir görmedim. Kolunun altındaki da ne? Yoksa sen de bu yaşta resme mi başladın? Çok kişi yapıyor bunu, tabii sonuç genellikle acıklı."

Tommy, "Görsel sanatlar konusunda yeteneğim olduğunu hiç sanmıyorum," diyerek gülümsedi. "Ancak itiraf etmeliyim ki daha geçenlerde küçük çocuklara en basit şekliyle resim yapma tekniklerini anlatan küçük bir kitap çok ilgimi çekti."

"Eğer o kitaba göre bir şeyler yapmayı düşünüyorsan Tanrı hepimizi korusun!"

"Sana doğruyu söyleyeyim, resim yapmak gibi bir niyetim asla yok. Yalnızca bu resim hakkında senin uzmanlığına başvurmak istiyorum. Buraya senin görüşünü almaya geldim."

Robert hızla tabloyu Tommy'nin kolunun altından alarak her türde sanat eserini paketleyip açmaya alışık bir adama yakışır, uzmanlık ve özenle paketi açtı. Resmi çıkarıp bir sandalyenin üstüne koydu ve bakmak için beş altı adım geri gitti. Sonra da Tommy'ye baktı.

"Evet, bilmek istediğin ne? Tabloyu satmak mı istiyorsun?"

Tommy, "Hayır Robert," dedi. "Satmak istediğim filan yok. Öncelikle, ressamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Robert başını salladı.

"Eğer tabloyu satmak *isteseydin*, buna bugünlerde çok iyi bir fiyat veren birini bulabilirdik. On yıl önce satılması bile zordu. Ama Boscowan son zamanlarda yeniden moda olmaya başladı."

"Boscowan mı?" Tommy merakla arkadaşına baktı. "Ressamın adı Boscowan mı? İsmin B'yle başladığını gördüm ama okuyamadım."

"Bu tablonun Boscowan'ın olduğu kesin. Adam yirmi beş yıl kadar önce çok popülerdi. Tabloları çok satılıyor, sık sık sergiler açıyordu. İnsanlar onun eserlerini satın almaktan hoşlanıyorlardı. Teknik açıdan iyi bir ressamdı o. Sonra yavaş yavaş modası geçti. Kimse onun eserlerini istememeye başladı, ama dediğim gibi son günlerde Boscowan'a karşı yine bir ilgi uyanmaya başladı. O, Stitchwort ve Fondella. Hepsine büyük ilgi var."

Tommy yineledi.

"Boscowan..."

Robert heceledi.

"B-o-s-c-o-w-a-n."

"Hâlâ resim yapıyor mu?"

"Hayır, öldü. Birkaç yıl önce. Zaten çok çok çökmüştü, öldüğünde sanırım altmış beşinde vardı. Biliyor musun, çok çabuk resim yapan bir ressamdı. Çok eser verdi. Dört beş ay sonra burada Boscowan'ın

eserlerini sergilemeyi düşünüyoruz. Bu işten kârlı çıkacağımızı da sanıyorum. Adam seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Tommy iç çekti.

"Bu çok uzun bir hikâye. Önümüzdeki günlerde seni öğle yemeğine davet eder, her şeyi en başından anlatırım. Bu uzun, karmaşık ve korkarım biraz da aptalca bir öykü, şimdilik tek istediğim Boscowan hakkında etraflıca bilgi edinmek ve bir de bu resimdeki evin nerede olduğunu öğrenmek."

"Doğrusu bu evin nerede olduğu konusunda bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Boscowan genellikle böyle resimler yapardı. Issız kırların ortasında küçük bir taşra evi... Bazen bir çiftlik evi... Bazen de kırlarda otlayan bir ya da iki inek... Arada sırada da uzaklarda bir çiftlik... Bir tarım aracı... Köy manzaraları, dingin kırsal resimleri... Huzurlu, sakin manzara resimleri. Ama asla baştan savma ya da karmakarışık değil. Bazen resmin üzeri mine ile kaplanmış gibi olurdu. Kendine özgü bir teknikti bu ve insanlar bundan hoşlanıyorlardı. Daha çok Fransa'da resim yaptı. Özellikle de Normandiya'da. Kiliseler. Boscowan'ın bizde de bir tablosu var. Bir dakika bekle, göstereyim."

Merdivenin başına giderek aşağıya seslendi.

Yeniden Tommy'nin yanına döndüğünde elinde küçük bir resim vardı. Bunu da başka bir sandalyenin üzerine koydu.

"İşte... Normandiya'da bir kilise."

Tommy başını salladı.

"Evet, anlıyorum, aynı türde resimler. Karım –getirdiğim resimdeki– evde kimsenin oturmadığını söylemişti. Onun ne demek istediğini şimdi anlayabiliyorum! Bu kilise de boşmuş gibi görünüyor, sanki kimse oraya ibadet etmeye gitmiyor ya da gitmemiş gibi."

"Karın sanırım haklı. Dingin, huzur dolu, ama içinde insanların olmadığı yapılar. Boscowan pek insan resmi yapmazdı. Bazen tablolarında manzaranın içinde bir iki siluet olurdu, ama o bile çok ender. Bir bakıma Boscowan'ın tablolarının çekiciliği de bundan kaynaklanıyor.

Bir tür soyutlanmışlık duygusu. Sanki insanoğlunu ortadan kaldırıyor ve böylece kırsala huzur ve dinginliği getiriyordu. Belki de insanların yeniden ondan hoşlanmaya başlamasının nedeni de bu. Son zamanlarda her yer çok kalabalık, arabadan, gürültüden, tozdan geçilmiyor. Sükûnet –tam bir sessizlik ve huzur– kusursuz bir dinginlik. Her şey doğada olduğu gibi. Tipik Boscowan..."

"Evet. Bu doğru olabilir. Boscowan nasıl biriydi?"

"Ben onu tanımazdım. Benden önceki dönemin ressamı. Anladığım kadarıyla kendisini çok beğenirmiş. Herhalde kendisini olduğundan daha iyi bir ressam sanıyordu. Ya da herkese öyle görünmeye çalışıyordu. Ama nazik ve hoş bir adammış. Bir hayli de çapkınmış."

"Demek bu evin nerede olabileceği konusunda hiçbir fikrin yok. İngiltere'nin sakin bir köşesinde olmalı."

"Sanırım öyle. Bunu öğrenmemi ister misin?"

"Öğrenebilir misin?"

"Bence en iyisi bunu adamın dul karısına sormak. Boscowan heykeltıraş Emma Wing'le evliydi. Çok ünlü bir heykeltraş. Ama pek verimli değil. Heykelleri çok etkileyicidir. Ona gidip bunu sorabilirsin. Kadın Hampstead'de yaşıyor. Sana onun adresini verebilirim. Kocasının eserlerini sergileme konusunda Bayan Boscowan'la son zamanlarda çok sık mektuplaştık. Sergiye kadının küçük boyutlu heykellerinden de birkaç örnek koyacağız. Dur, sana adresi bulayım."

Yazı masasına giderek büyük bir defteri açtı. Bir kartın üzerine bir şeyler karaladıktan sonra yeniden Tommy'nin yanına geldi.

"İşte bu, dostum. Yine nasıl, derin ve karanlık gizemin peşinde olduğunu bilmiyorum. Sen zaten her zaman gizemlerin adamıydın. Öyle değil mi? Elindeki Boscowan'ın gerçekten güzel bir çalışması. Onu da sergiye koymak isteriz. Daha sonra sana mektup yazarak bunu anımsatabilirim."

"Bayan Lancaster adında birini tanımıyorsun değil mi?"

"Doğrusu bu isim tanıdık gelmiyor. Kadın ressam filan mı?"

"Hayır, sanmıyorum. O yalnızca son yıllarını huzurevinde geçiren yaşlı bir kadın. Aslında bu tablo onunmuş, sonradan teyzeme armağan etmiş. Sorma nedenim de bu işte."

"Bu isim bana bir şey ifade etmiyor. Bence en iyisi bunu da Bayan Boscowan'a sorman."

"Nasıl bir kadın o?"

"Sanırım Bayan Boscowan ressamdan bir hayli gençti. Kişilik sahibi bir kadın." Robert bir iki kez bunu onaylarcasına başını salladı. "Evet, güçlü bir kişiliği var. Sanırım bunu sen de fark edeceksin."

Tabloyu alarak aşağıya gönderdi ve yeniden özenle paketlemelerini istedi.

Tommy, "Emrinde bu kadar adamın çalışması hoş bir şey," diyerek güldü.

Robert sanki ilk kez görüyormuşçasına etrafına bakındı.

Tommy adeta tiksinerek, "Şuradaki o resim de ne?" diye sordu.

"Paul Jaggerowski, ilginç bir genç Slav'ın yaptığı bir resim. Tüm resimlerini uyuşturucunun etkisindeyken yaptığı söyleniyor. Hoşuna gitmedi mi?"

Tommy karşısındaki yemyeşil metalik bir çayırın içinde iç içe geçmiş çarpık çurpuk ineklerin oluşturduğu karmaşayı saran bir ağın resmedildiği tuhaf resme dikkatle baktı.

"Doğrusunu istersen hayır."

"Estetik anlayıştan yoksun. Neyse, haydi gel dışarı çıkıp birlikte öğle yemeği yiyelim."

"Bugün olmaz. Kulüpte bir doktorla buluşacağım."

"Ne o? Hasta mısın yoksa?"

"Aksine sağlığım çok iyi. Tansiyonum o kadar iyi ki hangi doktor ölçmeye kalksa hayal kırıklığına uğruyor."

"Madem öyle doktorla ne görüşeceksin ki?"

Tommy neşeyle, "Ah," dedi. "Bir cesetle ilgili doktorla konuşmam gerekiyor. Yardımların için çok teşekkür ederim Robert. Hoşça kal."

II

Tommy, Doktor Murray'ye az da olsa merakla karşıladı. Adamın, Ada teyzenin ölümüyle ilgili birkaç şey soracağını düşünüyordu. Doktorun neden telefonda bunu yapmadığını ise anlayamıyordu.

Doktor Murray, Tommy'nin elini sıkarken, "Korkarım biraz geciktim," dedi. "Ama trafik çok kötüydü ve ben de kulübün yerini tam olarak bilmiyordum. Londra'nın bu kısmını pek bilmem."

Tommy, "Bunca yolu gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi. "Keşke sizinle başka bir yerde buluşsaydık."

"Zamanınız var, değil mi?"

"Evet var. Geçen hafta burada değildim."

"Evet. Sanırım telefon ettiğim zaman da biri söyledi bunu."

Tommy, Doktor Murray'ye karşısındaki koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra bir içki söyledi ve adamın yanındaki sehpaya sigarayla birlikte bir kibrit koydu. İkisi de koltuklarına yerleştikten sonra konuşmaya ilk başlayan Doktor Murray oldu.

"Herhalde sizi biraz meraklandırdım. Açıkçası Güneşli Uçurum'da biraz sorun yaşıyoruz. Bu güç ve şaşırtıcı bir durum, bir şekilde sizinle ilgisi de yok. Aslında bu şekilde rahatsız etmem doğru değil, ama bir şeyler biliyor ve de bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

"Şey, tabii ki elimden geleni yaparım. Konu teyzem Bayan Ada Fanshawe'le mi ilgili?"

"Tam olarak değil, hayır. Ama bir bakıma onunla da ilgisi var. Size söyleyeceklerimin aramızda kalacağından kuşkum yok, Bay Beresford?"

"Evet, elbette."

"Geçenlerde ortak bir dostumuzla konuşuyordum. Kendisi bana biraz sizden bahsetti. Sanırım son savaşta çok önemli bazı görevlerde bulunmuşsunuz."

Tommy kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı.

"O kadar önemsenecek şeyler değildi."

"Bunlardan bahsedilmemesi gerektiğini biliyorum."

"Bunun artık bugün o kadar da önemli olduğunu sanmıyorum. Savaş sona ereli çok oldu. O zamanlar karım da ben de çok gençtik."

"Anlatacaklarımın bununla bir ilgisi yok. Ama sizinle açık konuşacağım ve anlatacaklarımın aramızda kalacağından eminim. Tabii ileride bütün bunların açıklanması gerekebilir, o başka."

"Demek Güneşli Uçurum'da önemli bir sorunla karşı karşıyasınız. Söylemek istediğiniz buydu, değil mi?"

"Evet. Kısa bir süre önce hastalarımızdan biri öldü. Bayan Moody adında bir kadın. Bilmiyorum onunla karşılaşmış mıydınız? Ya teyzeniz, size Bayan Moody'den bahsetmiş miydi?"

"Bayan Moody?" Tommy düşündü. "Hiç sanmıyorum. Daha doğrusu anımsamıyorum."

"Bayan Moody diğer konuklar kadar yaşlı değildi. Yani daha yetmişine bile gelmemişti ve ciddi bir rahatsızlığı da yoktu. Yakın akrabası ya da kendisine bakacak kimsesi de yoktu. Huzurevine gelme nedeni de buydu. O benim genelde 'Telaşlı' kategorisine soktuğum kadın tiplerindendi. Bunlar yaşlandıkça daha çok tavuğa benzerler. Adeta gıdıklayarak ortada dolaşır, sağa sola koştururlar. Bazı şeyleri unuturlar. Her şeyi güçleştirir, endişelenirler. Ortada hiçbir neden yokken gerginleşirler. Aslında pek bir dertleri, hastalıkları da yoktur. Kafaca da anormal değillerdir."

Tommy, mırıldandı. "Ama buna rağmen sürekli konuşup yakınırlar, değil mi?"

"Evet, aynen öyle. Bayan Moody de böyleydi. Onu gerçekten sevmelerine rağmen, hemşirelerin başına bir hayli dert açardı. Yemek yediğini unutur, sonra da kendisini aç bıraktıklarından yakınır, sızlanırdı, üstelik de hemen önce çok iyi bir yemek yemiş olmasına rağmen."

Tommy, doktorun kimden bahsettiğini anlamıştı.

"Ah, Madam Kakao!"

"Pardon, anlayamadım?"

Tommy gülümsedi.

"Çok özür dilerim. Karımla ben Bayan Moody'ye bu ismi takmıştık. Bir gün biz koridordan geçerken hemşireye bağırıyor, kakao içmediğini söylüyordu. Ufak tefek, şirin bir kadındı. Onun bu hali karımla beni çok güldürmüştü. Sonrasında ondan Madam Kakao diye bahsetmeye başladık. Demek zavallıcık öldü?"

Doktor Murray, "Aslında onun ölümü beni pek şaşırtmadı," dedi. "Yaşlı bir kadının ne zaman öleceğini önceden kestirmek pek mümkün değildir. Sağlığı çok bozuk, sıkı fiziksel bir muayenenin ardından, 'Bir yıl bile dayanmaz,' diye düşündüğünüz bir kadın bazen on yıl daha yaşayabiliyor. Yaşlılardan bazıları yaşama öylesine dört elle sarılıyorlar, ki sağlıklarının kötülüğü bile yaşamalarına engel olamıyor. Diğer yandan bir kısmının çok sağlam ve sağlıklı olduğunu düşünüyorsunuz, hani şu 'eski toprak' diye nitelendirilen insanlardan olduğundan. Rahatlıkla yüz yaşını bulacaklarına inanıyorsunuz. Ama sonra bir şekilde bronşit ya da zatürree oluyorlar, vücut dirençleri yeterli gelmediği için bir hastalıktan kurtulamıyor ve birden şaşırtıcı bir şekilde ölüyorlar. Kısacası huzurevi doktoru olarak beklenmedik bir ölüm olduğu zaman pek şaşırmam. Ancak, Bayan Moody'nin ölümü bir şekilde farklıydı. Kadın hiçbir hastalık belirtisi göstermeden uykusunda öldü. Her nedense bunun beklenmedik, tuhaf bir durum olduğunu düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Bunu Shakespeare'in *Macbeth* adlı eserinden bir cümleyle ifade etmek isterim. Macbeth'in karısından bahsederken, 'O daha sonra ölmeliydi,' derken ne kastettiğini hep merak etmişimdir."

Tommy, "Evet, bir defasında Shakespeare'in bununla aslında ne demek istediğini merak ettiğimi ben de anımsıyorum," dedi. "Oyunu kim sahnelemişti, Macbeth rolünü kim oynuyordu tamamen unuttum, ama oyunda bu özellikle vurgulanıyor ve Macbeth, doktora sanki Lady Macbeth'in ortadan kaldırılması gerektiğini ima ediyordu. Herhalde doktor da bu imayı anladı ve Lady Macbeth'i bunalımlarından tıbbi

müdahalenin değil ölümün kurtaracağını düşündü. Karısının ölümünün ardından Macbeth de artık onun düşüncesizlikleriyle, bunalımlarıyla ve sürekli moral bozukluğuyla kendisine zarar veremeyeceğini görüyor ve kendini güvende hissediyordu. Kadına duyduğu tutkuyu ve kederini, 'Daha sonra ölmeliydi,' sözleriyle ifade ediyordu."

"Aynen öyle," diyen Doktor Murray coşkuyla ekledi. " Bayan Moody konusunda da ben aynı şeyi hissettim. Onun daha sonra ölmesi gerektiğini. Ortada hiçbir neden yokken son nefesini vermesi beni çok şaşırttı. Bu üç hafta önce oldu..."

Tommy cevap vermedi. Merakla doktora bakıyordu.

"Doktorların da bazen belirli sorunları olabilir. Eğer bir hastanın ölümü sizi şaşırtır, ölüm nedeninden emin olamazsınız, bunu anlamanın tek bir yolu vardır: Otopsi yapmak. Ama bu otopsi konusunu genellikle ölenin akrabaları onaylamak istemezler. Eğer doktor bu konuda ısrar eder ve otopsi sonrası hastanın doğal nedenlerle ya da belirti vermeyen bir hastalık nedeniyle öldüğü ortaya çıkarsa, o zaman bu yanlış teşhis yüzünden mesleki açıdan doktorun kariyeri ciddi yara alır, itibarı sarsılır..."

"Evet, bunun çok zor bir durum olduğunu anlayabiliyorum."

"Bayan Moody'nin yakın akrabası yoktu, yalnızca iki uzak akraba kuzen. Yalnızca tıbbi açıdan bu ölümün sebebini öğrenmek istediğim için onlardan otopsi izni aldım. Eğer bir hasta uykusunda ölürse insanın tıp bilgisini arttırması gerekir, gibi bir şeyler yazdım. Tabii bu kadar açık şekilde değil. Çok fazla biçimsel olmaması için konuyu biraz saptırdım. Neyse ki akrabaları Bayan Moody'ye otopsi yapılıp yapılmamasına hiç aldırmıyorlardı. Tabii ki bu beni rahatlattı. Otopsi yapılıp kuşku uyandıracak bir durum olmadığı ortaya çıktığı takdirde gönül rahatlığıyla ölüm raporunu verebilecektim. Bir insan, halkın da sık sık kullandığı deyimle 'sekteyi kalpten' ölebilir. Ama bu kalp krizlerinin de çeşitli nedenleri vardır. Aslında Bayan Moody'nin kalbi yaşına göre çok sağlamdı. Kadının artrozu ve romatizması vardı, ba-

zen karaciğer sorunları da yaşıyordu. Ama bunların hiçbirinin kadının uykusunda ölmesiyle bir ilgisi olamazdı."

Doktor Murray bir an sustu. Tommy bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Doktor başını salladı.

"Evet, Bay Beresford. Sözü nereye getireceğimi anladınız. Bayan Moody'nin ölüm nedeni aşırı dozda morfindi."

Tommy bir an donup kaldı, sonra şaşkınlıkla haykırdı.

"Aman Tanrım!"

"Evet, bu gerçekten de inanılmayacak bir şeydi, ama otopsinin sonucu kesindi ve bundan kaçış yoktu. Tabii bu durumda yeni bir sorun ortaya çıkıyordu: Kadına bu morfin nasıl verilmişti? Bayan Moody'ye morfin verilmiyordu. Yani o acıları ancak morfinle bastırabilen hastalardan biri değildi. Geriye üç olasılık kalıyordu. Bayan Moody morfini kazara almış olabilirdi. Ama bu olanaksızdı. Bayan Moody yanlışlıkla başka bir hastanın ilacını içmiş de olabilirdi, ama bu da olanaksızdı, çünkü Güneşli Uçurum'da morfin ve türevi ilaçlar hastalara teslim edilmez. Ayrıca huzurevine yanlarında böyle bir şey getirecek uyuşturucu bağımlıları da alınmıyor. Bayan Moody'nin intihar etmiş olması gibi bir olasılığı ise kabul etmem mümkün değildi. Bayan Moody zaman zaman endişelere kapılmasına rağmen aslında hayat dolu bir insandı. Onun hayatına son vermeyi düşünmediğinden de emindim. Bu durumda geride üçüncü bir olasılık kalıyor: Öldürücü dozdaki morfin Bayan Moody'ye özellikle, onu öldürmek için verilmişti. İyi de kim ve neden? Tabii Güneşli Uçurum'da morfin benzeri ya da morfin yerine kullanılan bazı ilaçlar var ve bunlar huzurevi müdürü ve deneyimli bir başhemşire olan Bayan Packard'ın dolabında kilit altında tutuluyorlar. Siyatik ve romatit arterit gibi durumlarda hasta bazen o kadar büyük ıstırap ve acı çekebiliyor, ki morfin iğnesi yapılması gerekiyor. Bayan Moody konusunda da morfinin ona kazara verilmiş olduğunu ya da kadının bunu uyku ilacı, mide toniği gibi bir şey sanarak almış olduğunu gösterecek deliller bulacağımızı umuyorduk. Ancak maalesef böyle

bir durumun gerçekleşmiş olduğunu gösterecek bir kanıta ulaşamadık. Umutlarımız boş çıktı. Bunun üzerine Bayan Packard önerisiyle ve benim de ona katılmamla son iki yıl içerisinde Güneşli Uçurum'da gerçekleşen ölümlerin kayıtlarına bakmaya karar verdik. Neyse ki çok fazla ölüm yoktu. Ölen sayısı yediydi. Bu yaş grubu için çok normal bir durum. İki kişi zatürreeden, ikisi de gripten ölmüştü, ki bu kışın özellikle de bünyesi zayıf ihtiyarlarda sıklıkla görülen bir ölüm nedeni. Geriye üç ölüm kalıyordu..."

Doktor Murray sözlerine kısa bir ara verdi.

"Bay Beresford açıkçası bu üç kişinin özellikle de bunlardan ikisinin ölümleri benim açımdan tatminkâr değildi. Evet, ölmeleri doğaldı, beklenilmeyecek bir şey değildi, ama yine de bir şekilde *olmaması gereken* bir durumdu. Yani bu üç ölüm gerek görüntüsü gerekse nedeni açısından beni düşündürüyor, bir şekilde tatmin etmiyordu. Kısacası her ne kadar olası görünmese de –kabul etmek çok zor olsa da– artık Güneşli Uçurum'da bir katil olabileceği olasılığını kabul etmek zorundayız. Belki anormal olduğu için diğerlerini öldüren ve kesinlikle hiç kimsenin şüphelenmediği bir katil."

Uzun bir sessizlik oldu. Tommy neden sonra iç çekerek, "Sözlerinize inanmadığımı sanmayın," diye mırıldandı. "Açıkçası bu anlattıklarınız bana pek de inanılır gibi görünmedi. Herhalde böyle şeyler olamaz."

Doktor Murray ciddi bir tavırla iç çekerek, "Ah, evet," dedi. "Bütün bunlar *olabiliyor*. Patalojik olayları bir gözden geçirin. Örneğin hizmetçi olarak çalışan bir kadın vardı. Çeşitli evlerde aşçı olarak çalışmıştı. Sevecen, şirin ve sevimli bir kadındı, işverenlerine büyük bir sadakatle hizmet ediyor, güzel yemekler yapıyor, canla başla çalışıyor, ev sahipleriyle olmaktan çok mutluymuş gibi davranıyordu. Ama kadın işe girdikten sonra er ya da geç bir şeyler oluyordu. Genellikle sandviçlere ya da piknik yemeklerinde arsenik oluyordu. Örneğin bir sürü sandviçten yalnızca iki ya da üç tanesinde. Artık onları kim alır

yerse, yalnızca şansa kalmış bir durumdu bu. Kadının kimseye karşı kişisel bir kini yoktu. Bazen hiçbir trajedi yaşanmıyordu. Sadece yemekleri zehirliyordu işte o kadar. Kadın bazen yeni bir eve giriyor, üç dört ay hiçbir hastalık belirtisi ortaya çıkmıyordu. Hiçbir şey! Sonra başka bir işe giriyor ve bu yeni işte üç hafta içerisinde aileden bir iki kişi kahvaltıda yedikleri etten ölüyorlardı. Bu olaylar İngiltere'nin çok farklı yerlerinde ve düzensiz aralıklarla olduğu için polis kadının izini ancak çok sonra bulabildi. Tabii her defasında farklı bir isim kullanıyordu. Ayrıca aşçılık yapan becerikli, sevimli, orta yaşlı kadın o kadar çoktu ki bunu hangisinin yaptığını anlamak da kolay değildi."

"Peki, bunu niçin yapıyordu?"

"Bunun sebebi hiçbir zaman kesin şekilde öğrenilemedi. Tabii psikologlar çok farklı varsayımlar ileri sürdüler. Bazılarına göre kadın yobaz denecek kadar dindardı, dini takıntı haline getirmişti ve bu bağlamda bir çeşit cinnet geçiriyor ve bazı kimseleri, onlara karşı kişisel bir düşmanlığı olmamasına rağmen ortadan kaldırmak için gaipten emir aldığını sanıyordu." Doktor Murray sözlerine kısa bir ara verdikten sonra açıklamayı sürdürdü.

"Sonra o Fransız kadın vardı. Jeanne Gabron, diğer adıyla 'İyilik Meleği.' Komşularının çocukları hastalandığı zaman çok üzülür, hemen onlara bakmaya koşardı. Küçüklerin başucunda sabahlara kadar beklerdi. Bu olayda da, kadının baktığı çocuklardan hiçbirinin *asla iyileşmediğinin* keşfedilmesi zaman aldı. Aksine *zavallı yavrucakların hepsi ölüyordu*. Peki *neden*? Evet, kadın çok gençken kendi çocuğu ölmüştü. Kederden mahvolmuştu. Belki de bu çocuk cinayetlerini işlemesinin nedeni buydu. Madem *onun* çocuğu ölmüştü, diğer kadınların çocukları da yaşamamalıydı. Tabii kadının çocuğunun onun ilk kurbanı olduğu da düşünülebilirdi..."

Tommy, "Tüylerim diken diken oldu," dedi.

Doktor gülümsedi.

"Tabii ben en dramatik örnekleri seçtim. Çok daha basit olaylara da rastlanabiliyor tabii. Armstrong olayını anımsıyor musunuz? Birinin onu kırması ya da hakaret etmesi –ya da Armstrong'un öyle olduğunu düşünmesi– hemen o kimseyi çaya çağırıp arsenikli sandviç yedirmesi yeterliydi. Yani gereğinden fazla, takıntı düzeyinde bir alınganlık. Yine de adamın ilk cinayetlerinin nedeni kişisel çıkardı. Akrabasını parasına konmak için ortadan kaldırmıştı. Sonra da başka bir kadınla evlenebilmek için karısını öldürmüştü.

Sonra yaşlılar için huzurevi işleten bir Warriner Hemşire vardı. Zavallı ihtiyarcıklar, varlarını yoklarını ona bırakıyor, Hemşire Warriner de buna karşılık onlara ölünceye kadar sevgiyle bakmayı üstleniyordu. Ama bu ihtiyarcıklar için ölüm fazla gecikmiyordu. Bu cinayetlerde de morfin kullanıyordu –Hemşire Warriner sevecen ama vicdansız bir kadındı– sanırım kendini bir çeşit kurtarıcı, yardımsever olarak görüyordu."

"Eğer şüpheleriniz doğruysa –sizce– Güneşli Uçurum'daki katil kim olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbir ipucu yok. Katilin ruh hastası, anormal biri olduğunu kabul edecek olsak bile birinin dıştan görünüşüne bakıp akıl hastası olduğuna hükmetmek o kadar zordur ki. Diyelim ki katil ihtiyarlardan nefret eden biri, yaşamı yaşlı biri yüzünden mahvolmuş ya da öyle olduğunu düşünen biri? Ya da bu cinayetleri merhametli olduğu için işlediğine inanan biri, altmışını geçmiş kimselerin fazla acı çekmeden çabucak ama sevecenlikle ortadan kaldırılması gerektiğine inanan biri. Tabii ki katil herhangi bir kimse olabilir. Bir hasta? Huzurevinde çalışanlardan biri, bir hemşire ya da bir hizmetçi?

"Bu konuyu Güneşli Uçurum'u gerçekten kusursuz bir şekilde idare eden Millicent Packard'la uzun uzun konuştum. Bayan Packard işini çok iyi bilen, becerikli ve zeki bir kadındır. Evdeki konukları ve çalışanları çok iyi tanır ve sürekli kontrol altında tutar. Hiç kimseden

şüphelenmediğini, elinde herhangi bir kanıt olmadığını söylüyor ve onun doğruyu söylediğinden de eminim."

"Peki, ama neden bana geldiniz? Ben ne yapabilirim?"

"Teyzeniz Bayan Ada Fanshaw Güneşli Uçurum'da yıllarca kaldı, her ne kadar göstermek istemese ve öyle davranmasa da o aslında son derece zeki ve kurnaz bir kadındı. Bunamış gibi davranarak etrafındakilerle eğlenirdi. Aslında gözünden hiçbir şey kaçmazdı onun. Sizden şunu rica ediyorum Bay Beresford. Çok rica ediyorum, –siz ve karınız– iyice düşünün. Bayan Ada'nın size ya da karınıza söylediklerini anımsamaya çalışın, ipucu olacak bir şey söyledi ya da bir şeylere değindi mi? Dikkatini çeken, tanık olduğu ya da birinin anlattığı bir şey. Tuhafına giden bir olay. Aslında yaşlı kadınlar çok şey görür ve çok şey duyarlar, özellikle de Bayan Ada gibi çok zeki olanlar kaldıkları Güneşli Uçurum gibi huzurevinde olup bitenler hakkında bir hayli bilgiye sahiptirler. Çünkü bu yaşlı kadınların yapacak hiçbir işleri yoktur, etraflarıyla ilgilenip gördüklerinden, duyduklarından sonuç çıkarmak dışında. Tabii ki çoğunlukla vardıkları sonuçlar yanlış, hatta olamayacak kadar fantastiktir. Bazen –şaşılacak bir şekilde– çok doğru sonuçlara vardıkları da olur."

Tommy başını salladı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama Ada teyzenin bana böyle bir şey söylediğini anımsamıyorum."

"Anladığım kadarıyla karınız evde değilmiş. Acaba o sizin fark etmediğiniz bir şeyi sezmiş olabilir mi?"

"Kendisine sorarım, ama sanmıyorum." Duraksadı, ardından konuşmaya karar vererek, "Doğrusunu isterseniz, karım bir nedenle endişeleniyordu, Güneşli Uçurum'da kalan Bayan Lancaster adlı bir kadının söyledikleri..." dedi.

"Bayan Lancaster yüzünden mi? Evet?"

"Karım Bayan Lancaster'ın akrabaları tarafından bir anda Güneşli Uçurum'dan alınıp götürülmüş olmasına bir anlam veremiyordu.

Bayan Lancaster, Ada teyzeye bir tablo armağan etmişti. Karım Bayan Lancaster'a resmi geri isteyip istemediğini sormamız gerektiği kanısındaydı ve bu yüzden onunla bağlantı kurmak istedi."

"Bayan Beresford çok ince düşünen bir insan."

"Ama karım Bayan Lancaster'ın izini bulamadı. Bayan Lancaster'ın akrabasıyla birlikte kalacağı otelin adresini öğrendi – ama oraya telefon ettiğinde o isimde birinin otelde kalmadığı gibi yer de ayırtmadığını söylediler. Bayan Lancaster'la akrabası oraya uğramamışlardı bile."

"Öyle mi? İşte bu çok tuhaf."

"Evet. Tuppence da bunun tuhaf olduğunu düşündü. Bayan Lancaster'ın akrabaları Güneşli Uçurum'a kendileriyle bağlantı kurulabilecek başka bir adres de bırakmamışlardı. Açıkçası Bayan Lancaster'la ya da akrabası –Bayan Johnson'la– bağlantı kurmak için birçok girişimde bulunduk ama bunu başaramadık. Sonra bir avukat vardı, sanırım Bayan Lancaster için Güneşli Uçurum'un ücretini de o ödüyordu. Bayan Packard'la gerekli ayarlamaları da o yapmıştı. Onunla da bağlantı kurduk. Fakat adamın tek yapabildiği bize bir bankanın adresini vermek oldu." Tommy alaycı bir tonda ekledi. "Bankalar ise –bilirsiniz– bilgi vermekten hoşlanmazlar."

"Özellikle de müşterileri istemiyorsa..."

"Karım, banka aracılığıyla Bayan Lancaster'a ve de Bayan Johnson'a mektup gönderdi. Ama herhangi bir cevap alamadı."

"Bu da biraz tuhaf görünüyor. Tabii bazen mektuplara hemen cevap vermezler. Ayrıca Bayan Lancaster'la akrabası yurtdışına çıkmış da olabilirler."

"Kesinlikle öyle, zaten ben de bu yüzden hiç endişelenmedim. Ama karım endişelendi. O Bayan Lancaster'ın başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini düşünüyor. Aslında ben evden ayrılacağım sırada bana bu konunun üzerine gitmeye kararlı olduğunu söylemişti. Tam olarak ne yapmayı planladığını bilmiyorum, belki de otele, bankaya ya

da avukata gitmeyi düşünüyordu. Her neyse, Tuppence daha fazla bilgi edinmek niyetindeydi."

Doktor Murray, ona nezaketle ve anlayışla baktı. Yüz ifadesinden sıkıldığı anlaşılıyordu.

"Karınız ne düşünüyor?"

"Bayan Lancaster'ın tehlikede olduğunu düşünüyor. Hatta zavallının başına bir şey gelmiş olmasından korkuyor."

Doktor kaşlarını çattı.

"Sahi mi? Bence bu kadarı..."

Tommy, "Bu size aptallık gibi görünebilir," dedi. "Ama karım eve telefon ederek dün akşam geri döneceğini söylemiş, *ama gelmedi.*"

"Karınız döneceğini *kesin* olarak belirtmiş mi?"

"Evet. Tuppence benim de toplantıdan dün akşam döneceğimi biliyordu. Dolayısıyla eve telefon ederek uşağımız Albert'e akşam yemeğine muhakkak yetişeceğini bildirmiş."

Doktor Murray ilgiyle Tommy'ye bakıyordu.

"Karınız daima verdiği sözü yerine getirir miydi? Bu onun hiç yapmadığı bir şey mi?"

Tommy başını salladı.

"Evet. Bu Tuppence'ın yapacağı bir şey değil. Döneceğim dedi mi –dönerdi ya da bir aksilik çıkarsa– planlarını değiştirmek durumunda kalırsa, telefon eder ya da telgraf çekerdi. Bir şekilde muhakkak haber verirdi."

"Karınız için endişeleniyor musunuz?"

Tommy, "Evet," dedi.

"Hım! Peki polise başvurdunuz mu?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Polisin ne düşüneceğini tahmin edebilirsiniz. Sonuç olarak Tuppence'ın tehlikede ya da başının belada olup olmadığından emin değilim. Yani, eğer Tuppence kaza ya da benzeri bir durumla karşılaşmış olsaydı, muhakkak hastane ya da polis bana hemen haber verirdi, öyle değil mi?"

"Evet. Tabii yanında kimliği varsa..."

"Evet. Ehliyeti vardı. Belki yanına başka kimlik ve belgeler de almıştı."

Doktor Murray kaşlarını çattı.

Tommy telaşla sözlerine devam etti.

"Şimdi de siz geldiniz bana Güneşli Uçurum'da olanları anlattınız. Ölmemesi gereken kişilerin öldüğünü söylediniz. Belki de o yaşlı kadın yani Bayan Lancaster bir şey görmüş ya da bir şeyden şüphelenmişti. Tabii konuşmaya da başlamıştı. Bu yüzden hemen susturulması gerekiyordu. Bu yüzden hızla Güneşli Uçurum'dan uzaklaştırıldı, izinin bulunamayacağı bir yere götürüldü. Bana bütün bu olaylar arasında bir şekilde bir bağlantı varmış gibi geliyor..."

"Tuhaf, gerçekten çok tuhaf. Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Ben de ufak bir araştırma yapmak niyetindeyim, öncelikle gidip şu avukatla konuşacağım. Adam dürüst biri olabilir, ama hakkındaki kesin kararımı ancak onu gördükten sonra vereceğim."

12. BÖLÜM

Tommy Eski Bir Dostuyla Karşılaşıyor

I

Tommy yolun karşısına geçip Partingdale, Harris, Lockeridge ve Partingdale Hukuk Bürosu'nun ofisini bir süre inceledi.

Eski ve saygın bir şirkete benziyordu burası. Pirinç tabela zamanın etkisiyle yıpranmış olmasına rağmen özenle cilalanmıştı. Yolun karşısına geçti ve döner kapıdan büroya girdi.

İlk karşılaştığı başlarını öne eğmiş hızla daktilo yazan sekreterler oldu.

Doğruca üzerinde MÜRACAAT yazan sağdaki açık camlı maun bankoya yöneldi.

Bankonun gerisinde üç kadın daktilo makinelerinde hızla yazı yazıyorlardı. İki kâtip ise masalarının üzerine eğilmiş, bazı belgelerin kopyalarını çıkarmaktaydılar.

Ancak adliyelerde rastlanan ağır, ciddi, küflenmiş atmosfer hâkimdi buraya.

Ciddi tavırlı, soluk sarı saçlı, kelebek gözlüklü, otuz beş yaşlarında bir kadın daktilo makinesinin başından kalkarak, Tommy'ye doğru geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Eccles'le konuşmak istiyorum."

Kadın biraz daha ciddileşti.

"Randevunuz var mıydı?"

"Ne yazık ki hayır. Londra'ya bugün bir günlüğüne geldim."

"Maalesef Bay Eccles bu sabah çok meşguller. Acaba firmamızdan başka biriyle görüşmek..."

"Özellikle Bay Eccles ile görüşmem gerekiyor. Daha önce de kendisiyle yazışmıştık."

"Anlıyorum. Adınızı sorabilir miyim?"

Tommy cebinden üzerinde adı ve adresi bulunan kartvizitlerinden birini çıkararak uzattı. Kadın telefonla görüşmek üzere masasına döndü. Mırıltı tonundaki bir konuşmanın ardından geri döndü.

"Sekreterimiz sizi bekleme odasına alacak. Bay Eccles, sizinle on dakika sonra görüşebilecek."

Tommy bekleme odasına alındı. Odada eski, yıpranmış görünümlü yasa ve hukuk kitaplarının durduğu büyük bir kütüphane ve ortada üzerinde farklı finans dergilerinin durduğu yuvarlak bir masa vardı. Kafasında adamla yapacağı konuşmayı planlamaya çalıştı. Acaba Bay Eccles nasıl bir insandı? Ona nasıl yaklaşmalıydı.

On dakika kadar sonra Bay Eccles'in odasına alındı. Adam, onu karşılamak için yazı masasının arkasında ayağa kalkarken Tommy, nedenini hiç bilmiyorum ama her nedense bu Bay Eccles hiç hoşuma gitmedi, diye düşündü. Bay Eccles'ten ilk bakışta hoşlanmamış olmasına kendisi de şaşırıyordu. Kırk beş, elli yaşlarında, saçları yer yer ağarmış, uzun yüzlü, zeki bakışlı bir adam olan Bay Eccles'ten hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu aslında. Kim bilir belki de bunun nedeni adamın kontrollü, hüzünlü ifadesi, en beklenmedik anda soğuk tavırlarının arasına sıkışan dostça gülümsemesiydi.

"Bay Beresford?"

"Evet. Aslında sizi hiç de önemli olmayan bir konu için rahatsız ediyorum ama karım çok tedirgin. Size yazmış ya da telefon etmiş olabilir. Kendisi Bayan Lancaster'ın adresini bulmaya çalışıyordu."

"Bayan Lancaster?" Avukatın o andaki yüzünü anlatabilecek tek sözcük "poker yüzlü" idi. Ne ilgi ne merak ne kayıtsızlık, hiçbir ifade yoktu bu yüzde. Sanki ismi hiç duymamış gibiydi.

Tedbirli bir adam, diye düşündü Tommy. Bir avukatın tedbirli ve sakıngan olmasından daha doğal ne olabilir ki? Mesleklerinin gereği bu. Eğer ben de bir avukat seçecek olsam tedbirli biri olmasını isterdim.

"Kendisi son zamanlara kadar Güneşli Uçurum adlı bir huzurevinde kalıyordu," diye ekledi Tommy. "İyi bir yer, yaşlı kadınlar için. Aslında benim teyzem de orada kalıyordu. Çok rahat ve mutluydu."

"Ah, evet, tabii ya. Şimdi anımsadım Bayan Lancaster'ın kim olduğunu. Sanırım o artık Güneşli Uçurum'da kalmıyor. Bu doğru, değil mi?"

Tommy, "Evet," dedi.

"Şu an için bu konunun ayrıntılarını anımsayamıyorum," diyen avukat telefona uzandı. "İzninizle hafızamı tazelemek..."

Tommy atıldı.

"Ben size anımsatayım. Karımın Bayan Lancaster'ın adresini istemesinin nedeni, teyzemin ölümüyle bize kalan ancak aslında Bayan Lancaster'a ait olan bir tabloyla ilgili olarak kendisiyle görüşmek istiyorum. Bayan Lancaster, teyzem Bayan Ada Fanshawe'e bir resim armağan etmişti. Teyzem geçenlerde ölünce doğal olarak tüm malvarlığı bize kaldı. Bunların arasında Bayan Lancaster'ın ona verdiği bu tablo da vardı. Karım o tabloyu çok beğendi, ama kendisini suçlu hissediyor, bu tablonun Bayan Lancaster için özel bir önemi olabileceğini ve bunu geri isteyebileceğini düşünüyor. Bunu kendisine sormak için Bayan Lancaster'ın adresini arıyor."

Bay Eccles, "Anlıyorum," dedi. "Karınız çok duyarlı ve dürüst bir insan olmalı."

Tommy dostça gülümsedi.

"Yaşlı insanların malvarlıklarına ilişkin neler hissettiklerini asla bilemiyorsunuz. Aralarında çok özel bağlar olabiliyor. Bayan Lancaster o tabloyu sevdiği bir dostu olan teyzeme onu beğendiği için büyük mutlulukla vermiş olabilir. Ama şimdi teyzemin ölmesiyle birlikte bu resmin yabancıların eline geçmesi onun açısından haksızlık olabilir. Tablonun üzerinde bir isim yok. Aslında kırların ortasında bir ev resmi bu. Belki de bu Bayan Lancaster'ın ailesine ait bir evin resmi. Kim bilebilir ki?"

Bay Eccles başını salladı.

"Anlıyorum, anlıyorum. Ama..."

Kapı vurularak sekreterlerden biri içeri girdi.

Adam elindeki kâğıdı avukatın önüne bıraktı. Eccles, buna bir göz attı.

"Ah evet –evet– şimdi anımsadım. Sanırım Bayan..." Tommy'nin masada duran kartvizitine baktı. "Bayan Beresford buraya telefon etti ve benimle konuştu. Kendisine Southern Bankası'nın Hammersmith şubesine başvurmasını önermiştim. Benim elimde olan tek adres de bu. Bankaya, Bayan Johnson aracılığıyla gönderilecek her mektup kendisine iletilecek. Sanırım Bayan Johnson, Bayan Lancaster'ın uzaktan akrabası. Zaten ihtiyar kadının Güneşli Uçurum'a yatırılmasıyla ilgili işlemleri de Bayan Johnson ayarlamıştı. Dostlarının o huzurevinden övgüyle bahsettiklerini duymuştu. Benden Güneşli Uçurum'un nasıl bir yer olduğuna ilişkin araştırma yapmamı istedi. Biz de huzurevini büyük bir dikkatle inceledik. Çok iyi ve güvenilir bir yer olduğunu saptadık ve sanırım Bayan Johnson'ın akrabası Bayan Lancaster da orada mutlu yıllar geçirdi."

"Ama sonra birden oradan ayrılmış."

"Evet, evet, öyle oldu. Bayan Johnson hiç beklenmedik bir zamanda Doğu Afrika'dan geri döndü. Birçok kişi de aynı şeyi yaptı yaptı zaten. Yanılmıyorsam birkaç yıldır kocasıyla birlikte Kenya'da yaşıyordu. Burada ev tutmaya, yaşlı akrabalarını da yanlarına almaya karar vermişlerdi. Korkarım bu sıralar Bayan Johnson'ın nerede olduğuna ilişkin hiçbir bilgim yok. Kendisinden son bir mektup daha aldım. Bana hesaplarını titizlikle yönetmiş olmamızdan dolayı teşekkür ediyor, henüz nerede oturacaklarını bilmediği için gerekirse söz konusu banka aracılığıyla bağlantı kurabileceğimizi bildiriyordu. Maalesef Bay Beresford bütün bildiğim bu."

Tavrı nazik ama kararlıydı. Ne bir huzursuzluk ne de bir sıkılma seziliyordu. Ancak ses tonundaki kararlılık çok belirgindi. Neden sonra biraz yumuşadı.

"Endişelenmenize hiç gerek yok, budan emin olabilirsiniz Bay Beresford. Daha doğrusu karınız boşuna endişelenmesin. Sanırım Bayan Lancaster bir hayli yaşlı ve birçok şeyi de unutuyor. Herhalde teyzenize armağan ettiği o tabloyu da çoktan unutmuştur. Yanılmıyorsam kendisi yetmiş beş, yetmiş altı yaşında. İnsanın o çağlarda birçok şeyi unutması o kadar doğal ki."

"Siz kişisel olarak tanıyor musunuz?"

"Hayır. Bayan Lancaster'ı hiç görmedim."

"Ama Bayan Johnson'ı tanıyorsunuz, değil mi?"

"Kendisini bana danışmak üzere buraya geldiği zamanlar gördüm. Bende nazik, aklı başında, işbilir bir kadın izlenimi uyandırdı. Ne istediğini biliyordu ve yaptığı anlaşmaların da tamamıyla bilincindeydi." Ayağa kalktı. "Size daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm Bay Beresfold."

Kibarca Tommy'ye artık gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Tommy, Bloomsbury Sokağı'na çıktı ve hemen bir taksi aramaya başladı. Taşıdığı paket ağır değildi, ama boyutları rahatsız ediciydi. Bir an için başını çevirip çıktığı binaya baktı. Son derece saygın ve yerle-

şik bir yapıydı burası. Hiçbir kusur bulamazdınız, aslında Partingdale, Harris, Lockeridge ve Partingdale Hukuk Firması da görünürde kusursuz ve saygın bir kuruluştu. Bay Eccles'in de görünür bir kusuru yoktu, kuşku uyandıracak bir hali de yoktu, ne telaşlı ne de umursamaz bir havadaydı, ne tedirgin bir tipti ne de hilekâr.

Tommy sıkıntılı sıkıntılı, eğer bu bir roman, olsaydı, diye düşündü. Ben Bayan Lancaster ya da Bayan Johnson'dan bahsettiğimde Bay Eccles suçluluk hissiyle irkilir ya da gözlerini benden kaçırmaya çalışırdı. Adı geçen isimlerden rahatsız olduğunu belirten bir şey yapardı. Ama gerçek yaşamda böyle olmuyordu. Bay Eccles, onu kibarca karşılamış, Tommy'nin yaptığı araştırmayla zamanını aldığını imaya bile kalkışmamıştı.

Tommy, yine de bu *Eccles denilen adamdan hiç hoşlanmadım*, diye düşündü. Geçmişte herhangi bir nedenden dolayı hoşlanmadığı insanları anımsamaya çalıştı. Çoğu zaman bu önsezilerinde –ki hiçbiri önseziden öte bir şey değildi– yanılmamış olduğu ortaya çıkardı. Belki de bunun nedeni çok daha basitti. Eğer tüm yaşamınız insanlarla kurduğunuz bağlantılara bağlıysa, ister istemez bir süre sonra insan sarrafı olup çıkıyordunuz. Aynen bir antikacının kendine getirilen eserin herhangi bir teste ya da incelemeye tabi tutmadan içgüdüsel olarak sahte olup olmadığını hissedip değerlendirebildiği gibi. Bankada gişedeki görevliler de en ustalıkla basılmış sahte paraları bile aynı şekilde hissediyor olmalıydılar. Peki, ama ya bu hisler *yanlışsa*?

Aklı başında bir adama benziyor, diye düşündü. Düzgün görünüyor, son derece düzgün konuşuyor, ama yine de... O anda gördüğü boş bir taksiye durması için işaret etti. Sürücü soğuk bakışlarla onu süzdükten sonra hızını artırarak önünden geçip gitti.

Domuz, diye küfretti Tommy içinden.

Tommy yol boyunca etrafına bakınarak başka bir taksi aradı. Kaldırım oldukça kalabalıktı. Bazıları bir yere yetişmek istercesine hızla yürüyor, bazılarıysa ağır adımlarla dolaşıyorlardı. Tam karşısındaki

bir adam dikkatlice bir kapıdaki pirinç levhaya bakıyordu. Adam bir an için arkasını döndü ve Tommy onu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu yüzü tanıyordu. Adamın karşı kaldırımda adeta volta atmasını, köşeye kadar gidip durmasını ve sonra yeniden geri dönmesini izledi. O sırada Tommy'nin arkasındaki binadan biri çıktı ve aynı anda karşı kaldırımdaki adam da adımlarını hızlandırdı. Tommy'nin arkasındaki binadan çıkan adama karşı kaldırımdan ayak uydurmaya çalışır gibi bir havası vardı. Tommy'nin arkasındaki binadan çıkan Avukat Bay Eccles'di. Tommy ise merakla onların uzaklaşmasını izledi. Adam Eccles'in bulunduğu tarafa geçmemişti fakat onu izlediği belliydi.

O sırada boş bir taksi yaklaştı. Tommy hemen taksiyi durdurdu ve bindi.

"Nereye, efendim?"

Tommy bir an duraksadı. Tam başka bir adres verecekken fikrini değiştirdi ve, "Lyon sokağı, 14 numara," dedi.

On beş dakika sonra istediği yere erişmişti. Şoförün parasını verdikten sonra zili çaldı ve Bay Ivor Smith'le görüşmek istediğini söyledi. İkinci kattaki odaya girdiği zaman, pencerenin önündeki masada kapıya arkası dönük oturan adam döndü ve onu şaşkınlıkla karşıladı.

"Merhaba Tommy, seni görmek ne hoş! Çok uzun zaman oldu. Seni buraya hangi rüzgâr attı? Yoksa eski dostları mı özledin?"

"Pek öyle olduğunu söyleyemem Ivor."

"Senin toplantıdan sonra eve döndüğünü düşünüyordum."

"Öyle."

"Ne kadar boş konuşmalar, değil mi? Ne bir sonuca varıyor ne de işe yarar bir şey söyleniyor."

" Bence de zaman kaybından başka bir şey değil bu toplantılar."

"Sanırım en çok ihtiyar Boggie Waddock konuşmuştur. Doğrusu ya onun kadar iç sıkıcı, çenesi düşük bir adam görmedim. Üstelik her yıl daha kötüye gidiyor."

"Ne yaparsın?"

Tommy, Ivor'un gösterdiği sandalyeye oturarak arkadaşının uzattığı kutudan bir sigara aldı. "Aslında bu –uzak ihtimal– ama bir umut sana gelmemin nedeni, Partingdale, Harris, Lockeridge, Partingdale Hukuk Firması'ndan avukat Eccles diye biri hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sormak."

Ivor Smith denilen adam kaşlarını çattı ve, "Vay, vay, vay!" dedi. Kaşlarının şekli adeta adamın düşüncelerine tercüman oluyordu. Burun tarafındaki uçları yukarı kalkarken diğer uç şaşırtıcı bir boyutta yanaklara kadar düşüyor ve adamın yüzünde ciddi anlamda şaşırmış gibi bir ifade belirmesini sağlıyordu. Gerçekteyse bu adamın her zamanki haliydi. "Demek Eccles bir şekilde senin de yoluna çıktı?"

Tommy, "İşin kötüsü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Ve adam hakkında bilgi istiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Hım... Peki neden bana geldin?"

"Eccles'in bürosunun bulunduğu binanın dışında Anderson'u gördüm. Görmeyeli çok oldu, ama onu hemen tanıdım. Birinin peşinde olduğu anlaşılıyordu. Ve bu her kimse benim çıktığım binadan biri olduğu apaçık ortadaydı. Binada iki avukatlık firması ve bir de yeminli muhasebe bürosu var. Tabii onlardan herhangi birinden herhangi biri olabilirdi beklediği. Ama sonra Eccles dışarı çıktı ve bana –şans bu ya– Anderson onun peşindeymiş gibi geldi. Tabii yanılmış da olabilirim." Ivor Smith gülümsedi.

"Hımm... Sen tahminlerinde pek yanılmazsın, Tommy."

"Bu Eccles *kim*?"

"Bilmiyor musun? Bu konuda hiçbir fikrin yok mu?"

Tommy, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Sana uzun uzun öyküler anlatmak istemiyorum. Bir huzurevinden aniden ayrılan yaşlı bir kadın hakkında bilgi almak için Eccles'e gittim. Kadının huzurevinde kalması için gerekli ayarlamaları yapmayı avukat olarak o üstlenmişti. Bu işi kusursuz bir şekilde ve başarıyla yürüttüğü anlaşılıyordu. Ondan

ihtiyar kadının yeni adresini istedim. Kendisinde böyle bir adres olmadığını söyledi. Olmayabilir, ama ben yine de şüphelendim. Kadının nerede olduğunu öğrenebilmek için elimdeki tek ipucu, Bay Eccles."

"Ve o kadını bulmak istiyorsun. Öyle mi?"

"Evet."

"Korkarım bu açıdan sana pek yararım olamayacak Tommy. Eccles çok saygı duyulan, iyi bir avukat. Çok iyi kazanıyor, çok saygın ve ünlü müvekkilleri var. Üst tabakadan insanlar, toprak sahipleri, ünlü profesyoneller, emekli subay ve denizciler, generaller ve amiraller gibi sosyal statüsü yüksek insanlar için çalışıyor. Adam sanki bir hürmet abidesi. Senin bahsettiğin konuda da onun yasalara aykırı bir şey yapmış olduğunu hiç sanmıyorum."

Tommy, "Evet, ama," dedi. "Siz bir şekilde onunla ilgileniyorsunuz..."

"Evet. Bay James Eccles bizi çok ilgilendiriyor," diyen Ivor içini çekti. "Onunla altı yıldır ilgileniyoruz. Ama maalesef henüz bir ilerleme kaydedemedik."

Tommy, "Çok ilginç," dedi. "Sana tekrar soruyorum. Bu Bay Eccles denilen adam *kim*?"

"Yani Bay Eccles'ten niçin şüphelendiğimizi mi öğrenmek istiyorsun? Bunu sana tek bir cümleyle anlatayım. Eccles'in İngiltere'deki en büyük suç örgütlerinden birinin başındaki organizatör beyin olduğunu düşünüyoruz."

Tommy şaşırdı.

"Örgüt mü?"

"Ah, evet, evet... konu casusluk filan değil. Espiyonajla, gizli ajanlarla, karşı istihbaratla filan da bir ilgisi yok. Bu basit, sıradan suç eylemleriyle ilgili bir örgüt. Eccles'i iyice inceledik. Adam şimdiye kadar yasadışı bir tek işe bile karışmamış, ne hırsızlık, ne rüşvet ne de zimmete para geçirme. Sahte belge filan da düzenlemede yok. Kimsenin parasını gasp etmemiş. Onun aleyhinde bir tek delil bile bulamıyoruz.

Ama ne zaman kusursuz bir şekilde organize edilmiş bir soygun söz konusu olsa, araştırmalar bir şekilde gelip kusursuz, temiz, dürüst bir hayat süren saygıdeğer avukat Bay Eccles'e dayanıyor. Arka planda bir şekille daima o var."

Tommy dalgın dalgın, "Altı yıl," diye mırıldandı.

"Hatta belki de daha da uzun bir süre. Tabii olayı tam olarak algılamamız biraz zaman aldı. Banka soygunları, çok özel mücevher hırsızlıkları, kısacası sonunda çok büyük para olan her tür soygun. Bütün bunlar sanki belli bir plan çerçevesinde yapılıyordu. Bu durumda ister istemez soygunları tek bir kişinin planlayıp yönettiğinden şüphelenmeye başladık. Soygunları yöneten, uygulayan, ayarlayan kişilerle planlayan, organize eden kişiler arasında hiçbir bağlantı yoktu. Onlar hiçbir şey düşünmüyor, yalnızca söylenilen yerlere gidiyor ve verilen emirleri uyguluyorlardı. Asıl elebaşının, soygunların gerisindeki beynin başka biri olduğu anlaşılıyordu."

"Peki, Eccles'in peşine düşmenizin nedeni?"

Ivor Smith düşünceli düşünceli başını salladı.

"Bunu anlatmak çok uzun sürer. Eccles pek çok tanıdığı, çok sayıda dostu olan bir adam. Golf oynadığı insanlar, arabasına servis sunanlar, onun adına çalışan borsacılar var. Dürüst bir şekilde çalışan birçok kuruluşla da ilgisi var. Dediğim gibi ana planı yavaş yavaş çözmeye başlamış olsak da onun bu plandaki yeri henüz bizim için karanlık, tek bildiğimiz adamın önemli bir olaydan önce dikkati çekecek bir şekilde İngiltere'nin dışına çıkıyor olması. Örneğin büyük bir banka soygunu zekice planlanıyor (bu uğurda hiçbir masraftan kaçınılmıyor), çetenin kaçış yolları, araçları, gizlenecekleri yerler filan hepsi ayarlanıyor. Peki, olay anında Bay Eccles nerede dersin? Zürih'te, Monte Carlo'da ya da Norveç'te balık avında. Bay Eccles'i suçun gerçekleştiği olay yerinin üç yüz kilometre yakınında bile bulmak mümkün değil."

"Buna rağmen ondan şüpheleniyorsunuz? Neden?"

"Evet. Eccles'in suç örgütünün lideri olduğundan eminim. Ama onu yakalayabilir miyiz, işte onu hiç bilmiyorum. Bankanın altına tünel kazan adam, gece bekçisini öldüren katil, en başından beri soyguncularla işbirliği yapan kasiyer, onlara bilgi veren banka müdürü, bunlardan hiçbiri Bay Eccles'i tanımıyor, onu yaşamları boyunca hiç görmemiş, hatta adını bile duymamış olmaları da mümkün. Bu insanlardan meydana gelmiş upuzun bir zincir. Ve bu zincirin her bir halkasını meydana getiren kişi yalnızca yanındaki, bağlı olduğu halkayı tanıyor."

"Yani eski hücre sistemi?"

"Evet. Öyle denebilir ama temelde daha orijinal bir düşünce sistemi var. Fakat günün birinde şans bize de gülecek. *Hiçbir şey* bilmemesi gereken biri, *bir şeyler* biliyor olacak. Bu belki çok aptalca ve hatta önemsiz bir şey, fakat ilginç bir şekilde kanıt olarak işimize yarayacak."

"Eccles evli mi? Ailesi var mı?"

"Hayır, o bu gibi bir riski göze alabilecek bir tip değil. Adam, uşağı, kâhyası ve bahçıvanıyla birlikte yalnız yaşıyor. Zaman zaman dostlarını davet edip birlikte yemek yiyor. Emin ol evine gelen konuklar da en ufak bir şüphe bile uyandırmayan, dürüstlükleriyle tanınmış kimseler."

"Peki, bu işten zengin olanlar yok mu?"

"Çok iyi bir noktaya parmak bastın Tommy. Gerçekten de bu soygunlardan sonra bazı kişilerin belirgin bir şekilde zengin olmaları *gerekir*. Böylesi bir ani zenginleşmenin de dikkat çekeceği *kesin*. Ama işin bu kısmı çok zekice planlanıyor. At yarışlarında kazanılan büyük paralar, hisse senetlerine yatırılan büyük meblağlar, görünüşte normal ama şansa bağlı olarak çok büyük kazanç sağlayabilecek yatırımlar, yurtdışında birçok yere bir hayli para yatırılmış. Eccles'in idare ettiği aslında dev bir finans kuruluşu. Çok büyük kazanç sağlıyor. Para sürekli hareket halinde, bir yerden bir yere kaydırılıyor."

Tommy, "Ne diyeyim, şansınız bol olsun. Tanrı yardımcınız olsun," dedi. "Umarım adamı yakalarsınız."

"Elbet bir gün ele geçireceğim. Tabii adamı şaşırtıp normal düzeninin dışına çıkarabilirsek, onu yakalama şansımız da artar."

"Onu nasıl şaşırtacaksınız?"

Ivor, "Tehlike," dedi. "Ona tehlikede olduğunu hissettirerek. Birilerinin ondan şüphelendiğini hissettirerek, onu huzursuz ederek. Eccles'i endişelendirmemiz gerekiyor. Eğer bir insan endişeye kapılırsa, aptalca şeyler yapması kaçınılmazdır. Nasıl olsa hata yapacaktır. Bilirsin, suçluların çoğu bu yüzden yakalanır. Gerçekten olağanüstü zeki bir insan düşün, kusursuz planlar yapabilen ve asla hata yapmayan biri. Bir şekilde kafasını biraz bulandır, ister istemez hata yapacaktır. İşte benim de tek umudum bu. Neyse, şimdi de senin öykünü dinleyelim. Kim bilir belki de işimize yarayacak bir şey biliyorsundur."

"Korkarım böylesi bir suç örgütünün yanında benim bildiklerim leblebi kalır."

"Hiç belli olmaz. Sen anlat."

Tommy öyküyü en başından, Güneşli Uçurum'a ilk gidişlerinden başlayarak anlattı. Ivor Smith'in en önemsiz şeyleri bile küçümsemeyen bir insan olduğunu biliyordu. Gerçekten de Tommy'nin anlattıklarının son bulmasıyla birlikte Ivor, Tommy'yi bu noktaya getiren olayın can alıcı noktasına parmak bastı.

"Demek karın kayboldu? Ondan haber alamıyorsun."

"Evet. Bu onun yapacağı şey değil."

"Desene durum ciddi."

"Benim açımdan çok ciddi."

"Bunu tahmin edebiliyorum. Karını yalnızca bir kez gördüm. Çok zeki bir kadın o."

Tommy, "Bir ipucu buldu mu, peşini asla bırakmaz" diye mırıldandı.

"Polise gitmedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Birincisi, Tuppence'ın başının gerçekten de dertte olduğuna inanmıyorum. O kendisini korumasını bilir, ne olursa olsun sorunlarla başa çıkmayı başarır. Yalnız bir ipucu bulmaya görsün, işin ucunu bırakmaz. Belki de haber verecek zaman bulamadı."

"Hımm, Tommy, doğrusunu istersen bu durum benim de hiç hoşuma gitmedi. Karının bir ev aradığını söylemiştin, değil mi? Bu ilginç bir nokta *olabilir*. Çünkü bizim izlediğimiz ufak tefek ipuçları da –bir sonuç çıkmasa da– bizi sonuçta hep emlakçılara götürdü."

Tommy hayretle Ivor'a baktı.

"Emlakçılarla mı?"

"Evet."

"Evet. İngiltere'nin küçük şehir ve kasabalarındaki küçük, sıradan, fazla para kazanmayan birtakım emlakçılara... Bu emlakçıların tek bir ortak noktaları vardı, hepsi Londra'nın yakınındaydılar. Bay Eccles'in firması birçok emlakçıyla çalışıyor, bazen avukat olarak alıcının bazen de satıcının tarafında duruyor. Müvekkilleri adına da bazı emlakçılarla birlikte çalışıyor. Zaman zaman bunun nedenini düşünmedik değil. Çünkü bu işlerin hiçbiri de öyle kârlı işler sayılmaz..."

"Bunun bir anlamı olduğunu ve bundan hareketle bir yerlere varabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet... Birkaç yıl önceki büyük Londra Southern Bank soygununu anımsıyorsun değil mi? Soyguncular bu iş için kırsalda bir ev kullanmışlardı, ıssız bir ev. Orası hırsızların buluşma yeriydi. Etraf ıssız olduğu için eve girip çıkanları gören olmadı, kimsenin dikkatini çekmediler. Çalınan para o eve götürülerek oraya saklandı. Ama sonra o yöre halkı arasında bazı söylentiler dolaşmaya başladı. Çevredekiler en olmayacak saatlerde eve gelip gidenleri merak etmeye başladılar. Gecenin bir yarısında çok farklı arabalar gelip gidiyordu. İnsanlar komşularının kim olduğunu merak etmeye başladılar. Kırsal kesimde

bir kez dikkat çektin mi, merak en üst düzeye çıkar. Sonunda polis eve baskın yaptı ve çalınan paranın bir kısmını buldu. Bu arada üç kişiyi de yakaladı. Bunlardan biri aranan, sabıkası da olan biriydi."

"Peki, bu sayede bir ipucu elde edemediniz mi?"

"Ne yazık ki hayır. Adamlar konuşmadılar, iyi savunuldular ve temsil edildiler. Onlara iyi avukatlar tutuldu. Aslında uzun hapis cezaları alacaklardı fakat bir buçuk yıl sonra hapishaneden ellerini kollarını sallayarak çıktılar. Çok zekice bir kaçış planı hazırladılar."

"Galiba bunu gazetelerde okumuştum. Adamlardan biri, iki polis korumasında getirildiği mahkemeden kaçmıştı değil mi?"

"Evet. Bu kaçış çok akıllıca ayarlanmış ve çok fazla para da harcanmıştı."

"Sanırım personel planlamasını yapan kişi bir tek evi uzun zaman kullanmakla hata yaptığını anlamıştı, çünkü böyle olunca yöre halkının ilgisini çekmeye başlıyordu. Bunun üzerine örgüt reisi Londra yakınlarında *farklı*, ıssız yerlerde *otuz* kadar ev temin edilmesinin uygun olacağını düşündü. Yine zekice bir plan yaptı. Bir ana kız, bir dul kadın, emekli bir askerle karısı gidip bir ev alıyorlardı. Sessiz, sakin, aklı başında insanlar. Evi tamir ettiriyor, oradaki muslukçuyu, duvarcıyı filan çağırıyorlardı. Bazen de Londra'dan getirilen bir firma evi yeniden dekore ediyordu. Böylece aradan bir, bir buçuk yıl geçiyor, bu sürenin sonunda koşullar olgunlaşınca ev sahipleri evi satarak yurtdışına gidiyorlardı. Böyle bir şeyler işte. Yani her şey doğal ve uygun. Tabii onlar orada kaldıkları sırada evde tuhaf şeyler oluyor, ev alışılmadık amaçlar için kullanılıyordu. Kimse böyle bir şeyden şüphelenmiyordu. Çok sık olmasa da ailenin dostları gelip gidiyordu. Ama arada sırada. Bazen yaşlı çift evlenme yıldönümlerini kutluyor ya da genç kız bir doğum günü partisi düzenliyordu. Tabii bu durumda eve çok sayıda araba gelip gidiyordu... Diyelim ki Londra'da altı ayda beş büyük soygun gerçekleşti, ganimet kesinlikle tek bir evde değil beş ayrı yerdeki beş farklı eve taşınıyor ve oralarda saklanıyordu. Tabii bu yalnızca bir

varsayım, sevgili Tommy, fakat bunun üzerinde çalışıyoruz. Belki de bahsettiğin yaşlı kadın kendinde olması gereken bir evin resmini bir dostuna verdi, ama orası örgüt için çok önemli bir evdi. Karın ise o evi önceden gördüğünü anımsadı, orayı bulmaya karar verdi ve araştırmaya başladı. Yine diyelim ki bu, birilerinin hiç hoşuna gitmedi. O evin araştırılmasını istemiyordu. Olaylar arasında böyle bir bağlantı olabilir, fark ediyorsun değil mi?"

"Çok uzak bir olasılık bu."

"Ah, evet, haklısın. Ama yaşadığımız dönem de bir o kadar tuhaf. Şu küçük dünyamızda öyle akıl almaz şeyler oluyor ki..."

II

Tommy bezgin bir halde o gün bindiği dördüncü taksiden indi ve çevresine bakındı. Taksi onu Hampstead Heath'teki tepelerin arasına sıkışmış küçük bir çıkmaz sokağın başında bırakmıştı. Çıkmaz sokağın artistik bir "gelişim" olduğu anlaşılıyordu. Her ev diğerinden belirgin bir şekilde farklıydı. Önünde durduğu ev tavan pencereleri olan büyük bir stüdyo ve ona bir yanında kümelenmiş bir biçimde birleştirilmiş üç odadan oluşuyordu. Evin dışındaki parlak yeşile boyanmış merdivenler evin kapısına kadar uzanıyordu. Tommy bahçe kapısını açtı, dar yoldan eve doğru ilerledi ve zili göremeyince kapıya vurdu. Cevap alamayınca bu kez olanca gücüyle tokmağı vurdu.

Kapı öyle hızla açıldı ki, Tommy az kalsın arka üstü düşüyordu. Kapının eşiğinde bir kadın duruyordu. Tommy'nin ilk düşüncesi Tanrım, bu yaşamım boyunca gördüğüm en çirkin kadın, oldu. Kadının yamyassı, pancake'i anımsatan bir yüzü, biri yeşil, biri kahverengi olan iri gözleri, geniş bir alnı ve gür, karmakarışık saçları vardı. Sırtındaki mor önlüğe kil bulaşmıştı. Tommy, kadının kapıya dayadığı elinin çok güçlü ama bir o kadar da biçimli olduğunu fark etti.

"Evet?" diyen kadının sesi derin, boğuk ve oldukça etkileyiciydi. "Ne vardı? Çok meşgulüm."

"Bayan Boscowan?"

"Evet. Ne istiyorsunuz?"

"Adım Beresford. Acaba sizinle bir iki dakika konuşabilir miyim?"

"Bilemiyorum. Çok mu gerekli? Konu neydi, bir resim ile mi ilgili?" Kadının gözleri Tommy'nin kolunun altındaki pakete kaydı.

"Evet. Kocanızın tablolarından biriyle ilgili olarak görüşmek istiyordum."

"Resmi satmak mı istiyorsunuz? Boscowan'ın bende tablosu çok. Artık onun resimlerini satın almak istemiyorum. O tabloyu onun resimleriyle ilgilenen galerilerden birine götürün. Boscowan eserleri yine satılmaya başlanmış. Aslında sizde elindeki resmi satmaya ihtiyacı olan bir insan hali yok ama..."

"Ah hayır, ben de bu tabloyu satmak niyetinde değilim zaten."

Tommy karşısındaki kadınla konuşmakta ciddi anlamda zorlanıyordu. Farklı olmalarına rağmen aslında dikkat çekecek kadar güzel olan gözleriyle şimdi de Tommy'nin omzunun üstünden sanki çok uzaklarda bir şey ilgisini çekmiş gibi dikkatle sokağa bakıyordu.

"İçeri girmeme izin verir misiniz? Bu açıklanması biraz zor bir durum da."

Bayan Boscowan, "Eğer ressamsanız, sizinle kesinlikle konuşmak istemiyorum," dedi. "Ressamları her zaman çok sıkıcı bulmuşumdur."

"Ben ressam değilim."

"Zaten ressama da benzemiyorsunuz." Tommy'yi tepeden tırnağa süzdü. "Daha çok sivil bir memura benziyorsunuz."

"İçeri girebilir miyim, Bayan Boscowan?"

"Bilmem ki... biraz bekleyin..."

Kadın birden kapıyı kapattı. Tommy bekledi. Yaklaşık dört dakika kadar sonra kapı yeniden açıldı.

Kadın, "Peki," dedi. "Şimdi gelebilirsiniz."

Birlikte içeriye girdiler. Holden geçip dar bir merdivenden geniş bir stüdyoya girdiler. Bir köşede bir heykel duruyordu. Onun hemen yakınında da kilden bir büst ve heykel yapmaya yarayan alet edevat vardı. Çekiçler ve keskiler...

Atölye kısa bir süre önce holiganların hücumundan kurtarılmış gibi darmadağındı.

Bayan Boscowan, "Burada oturacak yer hiçbir zaman bulunmaz," diye homurdandı.

Bir tahta taburenin üzerindekileri yere atarak bunu Tommy'ye uzattı.

"Oturun ve ne söyleyecekseniz söyleyin."

"Beni içeri almakla nezaket gösterdiniz."

"Olabilir, ama o kadar endişeli bir haliniz vardı ki. Sizi endişelendiren bir şey var, öyle değil mi?"

"Evet."

"Anlamıştım zaten. Sizi endişelendiren ne?"

"Karım..." Bu cevabı Tommy'nin kendisini de şaşırtmıştı.

"Ya, demek karınız için endişeleniyorsunuz. Bu alışılmadık şey değil ki. Erkekler daima eşleri için endişelenirler. Sizinki ne yaptı? Biriyle mi kaçtı? Yoksa size ihanet mi ediyor?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

"Ölüyor mu? Kanser mi?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Sorun onun nerede olduğunu bilmiyor olmam."

"Ve bunu benim bileceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi? Madem onu bulabileceğimi düşünüyorsunuz bana karınızın adını ve onunla ilgili bir şeyler söyleyin. Ama doğrusunu isterseniz karınızı bulmayı pek isteyeceğimi de sanmıyorum. Bunu böyle bilin."

Tommy derin bir soluk aldı.

"Tanrı'ya şükür. Sizinle konuşmak düşündüğümden daha kolaymış."

Bayan Boscowan, "Peki, tablonun bununla ne ilgisi var?" diye sordu. "Kolunuzun altındakini soruyorum. Tablo olduğu paketin şeklinden anlaşılıyor da."

Tommy paketi açtı.

"Bu kocanızın tablolarından biri. Bana bu resim hakkında bilgi vermenizi istiyorum."

"Anlıyorum. Öğrenmek istediğiniz tam olarak ne?"

"Bu resim ne zaman ve nerede yapıldı?"

Bayan Boscowan dikkatle Tommy'ye baktı. Yüzünde ilk defa bu konuşma kendisini de ilgilendiriyormuş gibi bir ifade belirdi.

"Bu güç değil. Sorunuzu rahatlıkla cevaplayabilirim. Bu resim on beş yıl önce yapıldı hayır, hayır, sanırım çok daha önceydi. Boscowan'ın oldukça eski resimlerinden. Bunu yirmi yıl önce yapmış olmalı."

"Bu resmin nerede yapıldığını biliyor musunuz, yani resimdeki yeri soruyorum?"

"Tabii, bunu çok iyi anımsıyorum. Güzel bir resim. Bu resmi hep beğenmişimdir. Şu kemerli köprü ve sakin, ıssız ev, Sutton Chancellor diye bir yerde. Market Basing'e on beş kilometre kadar uzaklıkta olduğunu sanıyorum. Ev de Sutton'a birkaç kilometre uzaklıkta. Güzel bir yer. Sakin ve tenhadır."

Bayan Boscowan resme yaklaştı. Eğilerek tabloya dikkatle baktı.

"İlginç... Gerçekten çok garip... Acaba neden?"

Tommy buna aldırmadı.

"Evin adı ne?"

"Bunu pek anımsayamıyorum. İsmi birçok kez değişmiş. Neden olduğunu hiç bilemiyorum. Sanırım orada birtakım trajik şeyler olmuş, sonradan gelenler de evin ismini değiştirmiş. Kanaldaki Ev ya da Kanal Kıyısı, öyle bir şeyler işte. Bir ara Köprülü Ev olmuş, sonra Meadowside. Bir başka ismi de Riverside'dı."

"Orada kim oturuyordu? Ve ev şimdi kimin? Bunu biliyor musunuz?"

"Tanıdığım birinin değil. Evi ilk gördüğümde orada bir adamla bir kız oturuyordu. Hafta sonları geliyorlardı. Sanırım evli değillerdi. Kız dansçıydı. Ya da aktris... Hayır, hayır, onun dansçı olduğundan eminim. Balerin. Çok güzel, ama bir o kadar da aptaldı. Geri zekâlı, basit bir kızdı. Anımsadığım kadarıyla William da ona tutulmuştu."

"Kocanız kızın resmini yaptı mı?"

"Hayır. O pek portre çalışmazdı. Bazen bazı kişilerin resmini yapmak istediğini söylerdi, ama sonradan yapmazdı. Zaten Boscowan genç kızlara deli olurdu."

"Kocanız bu evin resmini yaptığı sırada orada bahsettiğiniz kızla adam mı oturuyordu?"

"Evet. Öyle olmalı. Bazen. Oraya yalnızca hafta sonlarında gelirlerdi. Sonra bir sorun oldu. Sanırım adamla kız kavga ettiler. Ya da adam sevgilisini terk edip gitti. Ya da kız adamı bırakıp kaçtı. O sırada ben Sutton'da değildim. Coventry'de bir grupla çalışıyordum. Daha sonra evde bir dadıyla küçük bir çocuk gördüm. Küçük kızın kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyorum. Ama herhalde ona dadısı bakıyordu. Sonra çocuğa da bir şey oldu. Ya dadı onu alıp götürdü ya da küçük kız öldü. Yirmi yıl önce o evde oturan insanlar sizi niçin ilgilendiriyor? Bu bana çok ilginç geldi."

Tommy, "Ev hakkında ne öğrenebilirsem öğrenmek istiyorum," dedi. "Bakın, karım o evi bulmaya gitti. Evi bir trenin penceresinden gördüğünü iddia ediyordu."

Bayan Boscowan başını salladı.

"Bu doğru. Tren yolu köprünün diğer tarafından geçer. Sanırım kompartımanların pencerelerinden ev görülür." Sözlerine bir ara verdi ve sonra birden sordu. "Karınız o evi neden bulmak istiyordu?"

Tommy durumu kısaca anlattı. Kadın, onu şaşkınlıkla süzdü.

"Siz akıl hastanesinden kaçmadığınızdan emin misiniz? Şartlı salıverme filan, artık ne diyorlarsa?"

Tommy iç çekti.

"İlk anda böyle düşünmenizin çok doğal olduğunu kabul ediyorum. Dıştan bakınca öyle görünüyor, değil mi? Ama aslında konu son derece basit. Karım ev hakkında bilgi toplamak istiyordu. Evin nerede olduğunu öğrenebilmek çeşitli yönlerde tren yolculukları yapmasının doğru olacağını düşündü, çünkü evi bir trenin penceresinden gördüğünü anımsıyordu. Yanılmıyorsam o evi buldu ve o bahsettiğiniz yere gitti, Sutton Chancellor mı demiştiniz?"

"Evet, Sutton Chancellor. Önceleri çok küçük bir köydü. Tabii büyük gelişimden orası da payına düşeni almış, genişlemiş, büyük bir kasaba halini almış."

Tommy "Olabilir," dedi. "Karım telefonla döneceğini bildirdi ama gelmedi. Ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Sanırım o evi araştırmaya gitti ve belki de tehlikeli bir durumla karşılaştı."

"Bunda nasıl bir tehlike olabilir ki?"

Tommy omuzlarını silkti.

"Bilmem ki, kim bilebilir ki? Doğrusunu isterseniz ben de bu işte herhangi bir tehlike görmüyordum. Ama karım aynı fikirde değildi."

"Önsezileri güçlü olmalı?"

"Olabilir. Tuppence biraz öyledir. Bazı şeyler içine doğar. Yirmi yıl önce ya da yakın zamanda Bayan Lancaster adında birinden bahsedildiğini duydunuz mu? Ya da bu isimde biriyle tanıştınız mı?"

"Bayan Lancaster? Hayır, sanmıyorum. Aslında bu insanın aklında kolaylıkla kalabilecek bir isim. Bu adda bir kimseyi tanımıyorum. Bayan Lancaster'ın bu konuyla ilgisi ne?"

"Bu tablonun asıl sahibi oydu. Bunu büyük bir jest yaparak teyzeme armağan etti. Sonra da birden huzurevinden ayrıldı. Akrabaları alıp götürmüşler. İzini bulmaya çalıştım fakat bu kolay olmadı."

"Hanginizin hayal dünyası daha geniş? Sizin mi, yoksa karınızın mı? Kendi kendinize kafanızda bir sürü şey kurmuş, bunları abartmış ve daha sonra endişelenmişsiniz."

Tommy, "Evet," dedi. "Abartmış olabiliriz. Belki de boşuna endişeleniyoruz. Demek istediğiniz buydu, öyle değil mi? Herhalde haklısınız."

"Hayır." Bayan Boscowan'ın sesi değişmişti. "Öyle demek istemedim."

Tommy merakla ona baktı. Bayan Buscowan sözlerine devam etti.

"Bu tabloda bir tuhaflık var. Çok tuhaf! Resmi iyi anımsıyorum. William'ın çok fazla resmi olmasına rağmen bunlardan birçoğunu anımsıyorum."

"Bu tablonun kime satıldığını biliyor musunuz? Tabii birine satıldıysa..."

"Doğrusu bunu anımsamıyorum. Evet, yanılmıyorsam tablo satılmıştı. Kocamın açtığı sergilerden birinde tablolarından hemen hepsi toplu olarak satılmıştı. İlk sergisi bu resmin yapılmasından üç dört yıl önceydi. İkincisi ise bu tablodan bir iki yıl sonra. Resimlerinden birçoğu satılmıştı. Yaklaşık hepsi. Ama kimin satın aldığını anımsamıyorum."

"Anımsadıklarınız için size minnettarım."

"Bana hâlâ bu tablodaki tuhaflığın ne olduğunu sormadınız. Yani getirdiğinizi bu tablodaki tuhaflığın..."

"Yani bu resim kocanızın değil mi? Başka birinin eseri mi?"

"Hayır, hayır, William'ın yaptığı tablo olduğu kesin. Sanırım sergi kataloğunda bu tablo 'Kanalın Kıyısındaki Ev' olarak adlandırılmıştı. Ama, bakın tabloda bir terslik var."

"Ne gibi?"

Bayan Boscowan killi parmağını uzatarak resimdeki köprünün altına dokundu.

"Bakın. Görüyor musunuz? Köprünün altına bir kayık bağlı, öyle değil mi?"

Tommy şaşkın şaşkın, "Evet," dedi.

"Ben bu tabloyu son gördüğümde orada kayık yoktu. William asla kayık resmi yapmazdı. Resim sergilendiği zaman *o köprünün altında kayık olmadığından* eminim."

"Yani kocanızın dışında birinin daha sonradan tabloya bu kayığı eklediğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Çok tuhaf değil mi? Acaba neden? İlk anda resimde olmaması gereken bir yerde bir kayığın olması beni çok şaşırttı. Sonra dikkatle bakınca bunu William'ın yapmamış olduğundan emin oldum. Onu oraya ekleyen *o* değil. Başka biri. Peki, ama kim?"

Tommy'ye baktı.

"Acaba neden?"

Tommy'nin buna verecek cevabı yoktu. Dikkatlice Bayan Boscowan'a bakıyordu. Herhalde Ada teyzesi onu, "Üşütüğün teki," diye tanımlardı, ama Tommy farklı düşünüyordu. Kararsızdı, dalgındı, konudan konuya atlıyordu. Söyledikleri şeylerin genellikle bir dakika önce ağzından çıkanlarla bir ilgisi olmuyordu. Tommy, onun söylediğinden çok daha fazlasını bilen bir kadın olduğundan emindi. Acaba kocasına âşık mıydı, onu kıskanıyor muydu yoksa kocasını küçümsüyor muydu? Ne davranışlarından ne de söylediklerinden bu kesinlikle anlaşılmıyordu. Ancak Tommy köprünün altına eklenen bu küçük kayığın onu tedirgin ettiğini anlayabiliyordu. Kayığın orada olmasından hoşlanmamıştı. Tommy birden kadının söylediğinin doğru olup olmadığından kuşku duydu. Acaba uzun yıllar önce kocasının köprünün altına bir kayık yapıp yapmadığını bu denli net anımsayabilir miydi? Kayık resimde çok küçük ve önemsiz bir unsurdu. Eğer resmi son olarak bir yıl önce görmüş olsaydı bu belki doğru olabilirdi, ama resmi son görmesinin üzerinden uzun yıllar geçtiğinde hiç kuşku yoktu. Yine de bu Bayan Buscowan'ı tedirgin etmişti. Tommy, kadına baktı ve aynı

anda kadının da kendisine baktığını fark etti. Kadın meraklı gözlerini ona dikmişti. Ama bunlar kesinlikle küstah, meydan okuyan bakışlar değildi, aksine yumuşak düşünceli bakışlardı bunlar.

Düşünceli, çok düşünceli...

Sonunda, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bu akşam eve gideceğim. Belki karımdan bir haber gelmiştir, bir not ya da öyle bir şey. Eğer öyle bir şey yoksa yarın Sutton Chancellor denilen o yere gitmeyi düşünüyorum. Umarım Tuppence'ı orada bulurum."

Bayan Boscowan, "Bu bazı koşullara bağlı," dedi.

"Neye bağlı?" Tommy'nin sesi sertleşmişti.

Bayan Boscowan kaşlarını çattı. Sonra da kendi kendisine konuşur gibi, "Acaba kadın şimdi nerede?" diye mırıldandı.

"Hangi kadın?"

Bayan Boscowan bakışlarını ondan uzaklaştırmıştı. Yeniden Tommy'ye döndü.

"Ah... Karınız tabii... İyi olduğunu umuyorum."

"Neden iyi olmasın ki? Söyleyin, Bayan Boscowan, Sutton tehlikeli bir yer mi, bildiğiniz bir şey mi var?"

"Sutton Chancellor köyü mü?" Düşündü. "Hayır, sanmıyorum. *Orada* bir tehlike yok."

Tommy, "Peki ya o evde? O evi kastetmiştim. Kanalın kıyısındaki evi?"

Bayan Boscowan, "O evde mi?" dedi. "Aslında orası hoş bir yerdi. Tam âşıklara göre bir ev..."

"Orada âşıklar mı yaşıyordu?"

"Bazen... Ama her zaman değil tabii. Eğer bir ev âşıklar için yapılmışsa, o evde âşıklar yaşamalıdır."

"Yani başka amaçlar için kullanılmamalıdır, öyle mi?"

Bayan Boscowan başıyla onayladı.

"Çok zekisiniz. Ne demek istediğimi hemen anladınız, öyle değil mi? Belirli bir amaç için yapılan bir ev, yanlış amaçlar için kullanılmamalıdır. Böyle bir şey yaparsanız, ev bunu hoş karşılamaz."

"Son yıllarda orada kimin yaşadığı konusunda bir fikriniz var mı?"

Bayan Buscowan başını salladı.

"Hayır, hayır. Aslında bu ev hakkında pek bir şey bilmiyorum. Orası benim için hiçbir zaman önemli olmadı."

"Ama düşündüğünüz bir şey var... Daha doğrusu biri..."

Bayan Boscowan, "Evet," dedi. "Bu konuda haklısınız. Dediğiniz gibi, birini düşünüyordum."

"Bana düşündüğünüz bu kişiden bahseder misiniz?"

"Aslında söylenecek bir şey yok. Bazen insan birilerinin nerede olduğunu merak eder. Onlara ne olduğunu, yılların onların üzerinde nasıl bir etki yaptığını, olayların nasıl geliştiğini, tuhaf bir his bu..." Elini boş ver dercesine salladı sonra birden sordu. "Tütsülenmiş ringa balığı sever misiniz?"

Tommy şaşırdı.

"Ringa mı?"

"Evet. İki üç tane ringa balığım var. Trene yetişmeden önce belki bir şey yemek istersiniz diye düşündüm. Waterloo İstasyonu'ndan trene bineceksiniz. Yani Sutton Chancellor'a gitmek için demek istiyorum. Eskiden Market Basing'de aktarma yapılırdı. Herhalde hâlâ öyledir."

Tommy, kadının daha fazla konuşmak istemediğini anladı ve bunu kabullendi.

13. BÖLÜM

Albert Delil Peşinde

I

Tuppence gözlerini kırpıştırdı. Etrafını pek iyi göremiyordu. Başını yastıktan kaldırmaya çalıştı, fakat beynine çok büyük bir ağrı saplanınca yüzünü buruşturarak irkildi ve yeniden başını yastığa koydu. Gözlerini kapadı. Biraz bekledi. Sonra yine kirpiklerini aralayarak, gözlerini kırpıştırdı.

Başarmış olma duygusuyla etrafına bakındı.

Bir hastane koğuşundayım, diye düşündü. Bunu bilebilmek onu tatmin etmişti ve kafasını daha fazla zorlamaya niyeti yoktu. Bir hastane koğuşundaydı ve başı ağrıyordu. Neden hastanedeydi, neden başı ağrıyordu, bundan emin değildi. Kaza? Acaba kaza mı geçirdim, diye düşündü.

Hastabakıcılar yatakların arasında dolaşıyorlardı. Bu da normaldi. Gözlerini kapadı ve kafasını fazla zorlamadan düşünmeyi denedi. Gözlerinin önünde dini elbiseler içinde yaşlı, belli belirsiz bir figür belirdi. "Baba?" dedi Tuppence kuşkuyla. "Bu babam mı? Tam olarak anımsayamıyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Sonra kendine, "Ama neden hem hastanedeyim, hem de hastayım?" diye sordu. "Ben de hemşire olduğuma göre üniformam olması gerekmez mi? Yardımcı hemşire üniformam. Tanrım!"

O anda Tuppence'ın başucunda bir hemşire belirdi.

Kadın yapmacık bir neşeyle, "Kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi yavrum?" diye sordu. "Bu çok daha iyi, değil mi?"

Tuppence iyi *olup* olmadığından emin değildi. Hemşire sıcak bir şeyler getireceğini söyleyerek uzaklaştı.

Tuppence kendini ayıplarcasına, hasta olduğum anlaşılıyor, diye düşündü. Şimdi hiç kımıldamadan yatıyor, kafasındaki dağınık düşünceleri toplamaya çalışıyordu.

"Askerler, yaralı askerler, tabii ya ben V.A.D yani gönüllü hemşireyim!"

Hemşire küçük çorba kâsesine benzeyen bir kap içinde çay getirdi. Tuppence çayı yudumlarken hemşire de ona içmesi için yardım etti. Tuppence'ın başı yine ağrımaya başlamıştı.

Yüksek sesle, "Ben bir V.A.D. yani gönüllü hemşireyim," dedi.

Kadın, onu şaşkın bakışlarla süzdü.

Tuppence ekledi.

"Başım çok ağrıyor."

Hemşire gülümsedi. "Biraz sonra geçer."

Tuppence'ın elinden kâseyi alarak onu yatırdı ve oradan geçen başhemşireye, "14 numara kendine geldi," dedi. " Ama sanırım aklı pek başında değil."

"Bir şey söyledi mi?"

"Gönüllü hemşire olduğundan bahsetti."

Koğuşun başhemşiresi dudak büktü. Gönüllü hemşire olduklarını iddia eden önemsiz hastalardan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Bakalım görürüz. Bu arada hemşire, haydi, bütün günü elinde bir kâseyle geçirmek niyetinde değilsin herhalde."

Tuppence ise başı yastıkta yarı uykulu düşünüyordu. Kafasında uçuşan türlü çeşitli düşünceleri bir türlü toparlayamıyordu.

Orada olması gereken biri vardı ve bu çok iyi tanıdığı biriydi, bunu hissediyordu. Bu hastanede bir tuhaflık vardı. Anımsadığı hasta-

ne değildi. Hemşire olarak çalıştığı hastane değildi kesinlikle. "Orası asker doluydu," dedi Tuppence kendi kendine. "Cerrahi koğuşu ben A ve B bölümlerinden sorumluydum."

Yeniden gözlerini araladı ve etrafına bakındı. Buranın daha önce hiç görmediği bir hastane olduğuna karar verdi, ne cerrahi koğuşuyla benzerliği vardı, ne de askeri bir hastaneydi...

Tuppence, "Acaba neredeydi?" dedi kendi kendine. "Orası neresiydi?" Bazı yerlerin adlarını anımsamaya çalıştı. Tek aklına gelen isim Londra ve Southampton'dı."O sırada koğuş başhemşiresi yanına geldi.

"Biraz daha iyi olduğunuzu umarım."

"İyiyim. Bana ne oldu böyle?"

"Başınızdan yaralanmışsınız. Herhalde ağrıyor, öyle değil mi?"

Tuppence mırıldandı.

"Hem de nasıl. Neredeyim ben?"

"Market Basing Royal Hastanesi'nde."

Tuppence bu bilgiyi düşündü. Bu cevap onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Birden, "Yaşlı bir rahip..." dedi.

"Pardon?"

"Hiç. Bir şey yok..."

Başhemşire ona doğru eğildi.

"Ayakucundaki tabelaya henüz adınızı yazamadık."

Elinde tükenmezkalem hazır bekliyordu.

"Adım mı?"

Başhemşire, "Evet," dedi ve yardım etmeye çalışırmış gibi ekledi. "Belgeleri doldurmamız için gerekiyor."

Tuppence sessizdi, düşünüyordu. Adı? Adı neydi ki? Tuppence, çok ilginç, diye düşündü. "Komik! İsmimi unutmuşum. Halbuki bir adım olması gerek." Birden rahat bir soluk aldı. Yaşlı rahibin yüzü gözünün önünde tam anlamıyla belirmişti. "Tabii ya Prudence."

"P-r-u-d-e-n-c-e?"

Tuppence, "Evet, öyle," dedi.

"Bu küçük isminiz. Soyadınız?"

"Cowley C-o-w-ley."

Başhemşire, "Teşekkür ederim," diye bir konuyu daha halletmiş olmanın rahatlığıyla uzaklaştı.

Tuppence mutluydu. Prudence Cowley. Gönüllü hemşire Prudence Cowley. Babası rahipti, önemli bir kilisenin başrahibi ve savaş zamanıydı ve...

"İlginç," dedi Tuppence kendi kendine. "Ama bana bütün bunlar yanlışmış gibi geliyor, sanki bütün bunlar uzun yılların gerisinde kalmış gibi."

Bir an sustu, sonra mırıldandı.

"O zavallı çocuk sizin miydi?"

Bunu söyleyen o muydu yoksa başka biri mi ona söylemişti?

Başhemşire yeniden geldi.

"Adresiniz Bayan Cowley. Evli miydiniz? Bir çocuktan mı bahsediyordunuz?"

"O zavallı çocuk sizin miydi? Bunu ben mi söyledim? Yoksa başka biri mi bana söyledi?"

Başhemşire, "Bence biraz uyumanız iyi olacak yavrum," dedi.

Sonra da koğuştan çıkarak aldığı bilgileri gereken yere götürdü.

"Hasta kendisine geldi. Adının Prudence Cowley olduğunu söyledi. Ancak adresini anımsayamıyor. Bir çocuktan bahsedip duruyor."

Doktor her zamanki sakin ve kayıtsız tavrıyla, "Sorun değil," dedi. "Yirmi dört saat daha bekleyelim. Geçirdiği beyin sarsıntısından sonra kendisini bu kadar çabuk toplaması bile çok iyi."

II

Tommy el yordamıyla anahtarını buldu. Ancak anahtarını kilide sokmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Albert, onun içeri girmesi için yana çekildi.

Tommy, "Evet?" dedi. "Tuppence geri döndü mü?"

Albert ağır ağır başını salladı.

"Hayır."

"Telefon, telgraf ya da mektup da mı yok? Herhangi bir haber?"

"Kendisinden hiçbir haber yok efendim. Hiçbir şey! Başka birinden de mektup gelmedi. Ses çıkmıyor, ama ben birilerinin hanımefendiyi ağlarına düşürdükleri kanısındayım.

Hanımefendiyi ellerine geçirdiler."

Tommy şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne demek istiyorsun? Ne demek onu ellerine geçirdiler. Okuduğun o kitaplar, bunun tek nedeni bu. Tuppence'ı kim ağına düşürmüş olabilir ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Gangsterler."

"Hangi gangsterler?"

"Sustalı kullanan o çeteden biri. Ya da belki enternasyonal bir gangster."

Tommy, "Saçmalama," diye homurdandı. "Ben ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Albert merakla ona baktı.

"Tuppence'ın bize haber göndermemesi yalnızca düşüncesizliğinden kaynaklanan bir durum."

Albert, "Ah," dedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Evet, bunu bu şekilde de düşünmek *istediğinizi* anlıyorum." Ve bedbaht bir ifadeyle ekledi. "Tabii bu sizi mutlu ediyorsa..." Tommy'nin kolunun altından paketi aldı. "Tabloyu geri getirmişsiniz."

Tommy hırsla haykırdı.

"Evet, geri getirdim o lanet tabloyu. Doğrusu ya çok işe yaradı."

"Yani o resim sayesinde bir şey öğrenemediniz mi?"

Tommy iç çekti.

"Tam olarak öyle değil. Evet, bir şeyler öğrendim ama bunun bir işe yarayıp yaramayacağını da bilmiyorum." Ve ekledi. "Doktor Murray telefon etmedi, değil mi? Ya da Güneşli Uçurum Huzurevi'nden Bayan Packard? Hiç arayan olmadı mı?"

"Güzel ve taze patlıcanlar geldiğini haber vermek için arayan manav dışında telefon eden olmadı. Manav hanımefendinin patlıcan yemeklerini çok sevdiğini iyi bilir. Her zaman haber verir. Ona hanımefendinin evde olmadığını söyledim." Bir an sustu sonra ekledi. "Size akşam yemeği için tavuk hazırladım."

Tommy hırsla, "Senin de aklın fikrin de tavukta," dedi.

Albert, "Ancak bu '*poussin*' dediklerinden. Biraz zayıf ama körpe."

Tommy, "Sorun değil," dedi.

O sırada telefon çaldı. Tommy heyecanla ahizeye koştu.

"Alo... Alo?"

Ahizede kısık bir ses duyuldu.

"Bay Thomas Beresford? Sizi Invergashly, İskoçya'dan ödemeli arıyorlar. Bağlayalım mı? "

"Evet."

"Lütfen hattan ayrılmayın."

Tommy bekledi. İlk heyecanı geçmeye başlıyordu. Bir süre sonra kızı Deborah'ın sakin ve kendinden emin sesini duydu.

"Alo? Babacığım, sen misin?"

"Deborah!"

"Evet. Ne o? Soluk soluğasın? Koştun mu yoksa?"

Tommy, çocuklar da insanı daima eleştirirler, diye düşündü.

Sonra da, "Yaşlandığım için göğsüm hırıldıyor," dedi. "Sen nasılsın Deborah?"

"İyiyim. Dinle, baba, gazetede bir haber gördüm. Belki sen de fark etmişsindir. İlgimi çekti. Kaza geçirip hastaneye yatırılan birinden bahsediyordu."

"Ben gazetede öyle bir şey gördüğümü anımsamıyorum. Daha doğrusu fark etmedim. Neden sordun ki?"

"Şey, aslında bu öyle ciddi bir durum değil. Bence araba kazası ya da öyle bir şey. Gazetede yazdığına göre kaza geçiren orta yaşlı bir kadınmış. Kadın adının 'Prudence Cowley' olduğunu söylemiş ama adresini anımsamıyormuş."

"Prudence Cowley mi? Yani..."

"Evet. Şey, yalnızca dikkatimi çekti bu. Bu annemin adı değil mi? Yani sanırım Cowley onun kızlık soyadıydı."

"Tabii."

"Aslında hepimiz, sen, ben, Derek, anneme Tuppence dediğimiz Prudence adı da bana da yabancı geldi ama..."

"Hayır. Prudence aslında annenle bağdaştırılacak bir isim değil..."

"Aslında öyle de. Fakat bence bu biraz tuhaf bir durum. Acaba bahsettikleri kadın annemin bir akrabası olabilir mi?"

"Bence olabilir. Kadın hangi hastanedeymiş?"

"Sanırım Market Basing Hastanesi'nde olduğu yazıyordu. Hastanedekiler onun hakkında bilgi istiyorlarmış. Meraklandım işte –bunun aptallık olduğunun farkındayım– Herhalde soyadı Cowley olan bir sürü insan vardır. Prudence da ender görülen bir isim değil. Ama yine de telefon edip sorayım, dedim. Yani annemin evde ve iyi olduğundan emin olmak istedim." Tommy mırıldandı.

"Anlıyorum. Evet, anlıyorum..."

"Evet, baba söylesene? Annem evde mi?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Tuppence evde değil. Onun iyi olup olmadığını da bilmiyorum."

Deborah, "Ne demek istiyorsun baba?" diye haykırdı. "Annem yine ne yapıyor? Herhalde sen yine o gülünç istihbarat toplantısı için Londra'ya gittin. Eski arkadaşlarınla buluşup konuşmaya."

Tommy iç çekti.

"Haklısın. Oradan dün gece döndüm."

"Ve annemin evde olmadığını gördün, yoksa onun gideceğini biliyor muydun? Haydi baba, anlat bana. Endişeli olduğun belli. Endişeli olduğunu konuşmandan hemen anlarım. Annem yine ne işler karıştırıyor? O bir şeylerin peşindeydi, değil mi? Keşke artık yaşına yakışır şekilde köşesine çekilip sakin sakin oturmayı öğrense, bir şeyler yapmaktan vazgeçse..."

Tommy, "Tuppence endişeliydi," dedi. "Ada teyzenin ölümüyle ilgili olan bir şeyden dolayı endişeliydi."

"Nasıl bir şey?"

"Huzurevindeki yaşlı kadınlardan birinin ona söylediği bir şey, Tuppence o yaşlı kadın için endişeleniyordu. Kadın, annenle bir hayli konuşmuş, anlattığı bazı şeyler onu endişelendirmişti. Bu yüzden Ada teyzenin eşyalarını almaya gittiğimiz zaman, o yaşlı kadınla konuşmak istedik. Ama bize onun huzurevinden birden ayrıldığını söylediler."

"Ayrılması doğal değil mi?"

"Akrabalarından biri gelip onu götürmüş."

Deborah, "Bu da çok doğal," dedi. "Annem niçin endişelendi?"

Tommy, "O yaşlı kadının başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyordu. Bunu aklına takmıştı," dedi.

"Anlıyorum."

"Doğrusunu istersen o ihtiyar kadın ortadan kayboldu. Tamamen doğal, kuşku uyandırmayacak bir şekilde. Bu işe avukatlar ve bankalar da karıştı. Ama, biz bir türlü kadının izini bulamadık."

"Yani annem o yaşlı kadını aramaya mı gitti?"

"Evet. İki gün önce döneceğini haber vermesine rağmen de geri gelmedi."

"Ondan bir haber de alamadınız mı?"

"Hayır."

Deborah sert bir sesle, "Keşke annem konusunda biraz daha dikkatli olabilseydin baba," dedi.

Tommy, "Annenle hiç kimsenin başa çıkamayacağını sen de çok iyi biliyorsun. Ne sen, ne ben, ne de ağabeyin Derek. Aynen savaş sırasında olduğu gibi davrandı yine. O zaman da başını alıp gitmiş, üzerine vazife olmayan işlere karışmıştı."

"Ama şimdi durum farklı. Annem artık *yaşlandı.* Evde oturup kendisine bakması gerekiyor. Herhalde sıkılmaya başlamıştı. Bence bunun tek nedeni bu."

Tommy, "Market Basing Hastanesi demiştin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Melfordshire'da. Sanırım Londra'dan trenle bir, bir buçuk saatte gidilebiliyor."

Tommy heyecanla haykırdı.

"Evet işte bu. Market Basing'in yakınında da Sutton Chancellor diye bir köy var?"

Deborah, "Köyün bunun ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bu uzun bir öykü. Şimdi anlatamam. Şu kadarını bil yeter, bu kanalın kıyısında, köprünün yanındaki bir ev resmiyle ilgili bir durum. Annen o evi bulmak istiyordu."

"Seni tam olarak duyamadım baba. Ne demiştin?"

"Önemli değil. Hemen Market Basing'teki hastaneyi arayıp konunun ayrıntılarını öğreneceğim. İçimde annenin iyi olduğu gibi bir his var. Beyin sarsıntısı geçiren insanlar –senin de bildiğin gibi– genellikle önce çocukluklarında olanları anımsar, sonra ağır ağır yaşadıkları ana dönerler. Annen de genç kızlık adını anımsamış. Araba kazası geçirmiş olabilir fakat biri arkasından kafasına şiddetli bir darbe indirdiyse, bu da beni hiç şaşırtmaz. Annenin başına böyle bir şey gelmiş olması çok doğal. Her şeye burnunu sokuyor. Ne öğrenirsem sana haber veririm."

Tommy Beresford kırk dakika sonra kol saatine baktı, yorgunluktan bitkin bir tavırla derin bir soluk aldı ve telefon ahizesini yerine koydu. Sonra bir koltuğa çöktü. Tam o anda Albert göründü.

"Akşam yemeğiniz, efendim? Hiçbir şey yemediniz. Bağışlayın, tavuğu tamamen unutmuşum, bu kez de yandı."

Tommy, "Canım yemek istemiyor," dedi. "Tek istediğim bir şeyler içmek. Bana bir duble viski getir."

Albert, "Hemen efendim."

Birkaç dakika sonra elinde tepsiyle girdi ve bunu Tommy'nin adeta gömüldüğü yıpranmış fakat özel kullanımı için yaptırılmış rahat konforlu koltuğunun yanındaki masaya koydu.

Tommy, "Şimdi de sanırım her şeyi öğrenmek istiyorsun?" dedi.

Albert çekingen bir ses tonuyla, "Aslında büyük kısmını biliyorum, efendim," dedi. "Konu hanımefendinin kaybolmasıyla ilgili olduğu için yatak odanızdaki telefonu açıp sizi dinlemek cüretini göstermekte bir sakınca görmedim. Bana kızmadığınızı umarım."

Tommy, "Sana kızmıyorum," diye mırıldandı. "Aksine. Bir de sana açıklama yapmak zorunda kalsaydım..."

"Hastanedekilerin hepsiyle konuştunuz, değil mi? Başhekimle, doktorla, başhemşireyle?"

"Dinlemişsin ya! Hepsini yeni baştan konuşmanın bir anlamı yok."

Albert, "Market Basing Hastanesi," dedi. "Hanımefendi oraya ilişkin tek bir söz etmedi. Adresini filan da bırakmadı."

"Niyeti oraya gitmek değildi de ondan," dedi Tommy hışımla. "Bana kalırsa tenha bir yerde biri Tuppence'ın başına vurarak onu bayılttı. Sonra da götürüp yolun kenarına attı. Bunun sıradan bir kaza gibi görünmesini, Tuppence'a bir otomobilin çarpıp kaçtığının sanılmasını istiyordu." Bir an sustu ve sonra ekledi. "Beni yarın tam altı buçukta kaldır. Erkenden yola çıkmak istiyorum."

Albert yine mahcup, üzgün bir ifadeyle, "Tavuğu fırında unuttuğum için tekrar özür dilerim. Sıcak kalmasını istemiştim ama kömür oldu."

"Tavuklar umurumda bile değil. Zaten hep tavukların aptal hayvanlar olduklarını düşünmüşümdür, etrafta aptal aptal gıdaklayarak dolaşıp kendilerini araba tekerlerinin altına atarlar. Yarın sabah tavuğu uygun bir cenaze töreniyle bir de göm bari."

Albert endişeyle, "Hanımefendinin durumu ağır değil, öyle değil mi?" diye sordu.

Tommy, "Şu dramatik düşünceleri bırak artık," dedi. "Eğer telefonu dinlediysen onun kendine geldiğini, iyileştiğini, kim olduğunu, nerede olduğunu anımsadığını da öğrenmişsindir. Ayrıca ben hastaneye gidinceye kadar Tuppence'ı bir yere bırakmamaya da söz verdiler. Hiçbir şekilde onun hastaneden kaçıp yeniden şu aptal dedektiflik işine başlamasını istemiyorum."

"Dedektiflik dediniz de..." Albert hafifçe öksürdü.

Tommy hemen. "Bu konuda tek bir kelime duymak istemiyorum," diyerek uşağın sözünü kesti. "Dedektifliği unut, Albert. Botonikle ilgili kitaplar okuyarak bir şeyler öğrenmek istiyorsan serada çiçek yetiştirmeyi ya da benzer bir şey öğren."

"Şey düşünüyordum da, ipuçlarından yola çıkılacak olursa..."

"Hangi ipuçları?"

"Yalnızca düşünüyordum."

"Şu yaşamda zaten insanın başına ne gelirse bu yüzden gelir. Düşünmek yüzünden."

Albert yine, "İpuçları," diye ısrar etti. "Örneğin o resim. O bir ipucu sayılabilir, öyle değil mi?"

Tommy, Albert'ın kanalın kıyısındaki evin resmini duvardaki yerine asmış olduğunu fark etti.

"Eğer o resim bir ipucuysa, sizce neyle ilgili olabilir? Ondan hareketle nereye varılabilir?" Albert kurduğu cümlelerde gereken nezaketi

gösteremediği için hafifçe kızardı. "Yani –demek istediğim– onun nasıl bir önemi olabilir? Bir anlamı olmalı. Düşünüyorum da bunu söylediğim için beni bağışlayın ama..."

"Albert çıkar ağzındaki baklayı artık."

"Yazı masasını düşünüyordum da."

"Yazı masası mı?"

"Evet. Nakliyeciler tarafından iki sandalye, sehpa ve diğer şeylerle birlikte getirilen yazı masasını. Ailenizden kaldığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, teyzem Ada Farnshaw'dan bana kaldı."

"Kastettiğim de bu zaten, efendim. İnsan böyle eski masalarda birçok ipucu bulabilir. Antika masalar bunun için çok uygundur."

Tommy mırıldandı. "Olabilir."

"Tabii bu benim üstüme vazife değildi, bunu yapmamam gerekirdi ama kendimi siz yokken masayı biraz karıştırmaktan alıkoyamadım, efendim..."

"Neyi? Yazı masasına mı?"

"Evet. Yalnızca bir ipucu olup olmadığını anlamak istedim. Çünkü böyle antika masalarda gizli çekmeceler vardır."

Tommy, "Olabilir," dedi.

"Evet, siz de aynı şeyi düşünüyorsunuz. Eğer böyle gizli bir çekmece varsa, oraya saklanmış bir kanıt, bir ipucu da olabilir."

Tommy, "Fena fikir değil," dedi. "Ama Ada teyzemin gizli gözlere bir şeyler saklaması için hiç neden yoktu."

"Yaşlıların ne yapacakları hiç belli olmaz, efendim. Onlar şuraya buraya bir şeyler gizlemekten hoşlanırlar. Aynen kargalar gibi, yoksa saksağanlar mıydı? Hangisi olduğunu unuttum. Böyle gizli çekmecelerde bir vasiyetname, görünmeyen mürekkeple yazılmış bir mektup, gizli bir hazine, kısacası her şey olabilir."

Tommy başını salladı.

"Hayal dünyan çok geniş Albert. Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm. Bir zamanlar ailemden William amcama ait olan bu eski yazı masasında öyle bir şey olmadığından eminim. Kendisi sağır ve suratsız olmasının dışında yaşlandıkça da iyice huysuz biri olup çıkmıştı."

"Düşünüyorum da yeniden bakmanın ne zararı olabilir ki? Zaten iyice temizlenmesi gerekiyor. Yaşlı kadınların eski eşyalarına ne kadar düşkün olduklarını bilirsiniz. Onları ellemeye bile kıyamazlar, zaten romatizmaları da bunu yapmalarını engeller."

Tommy bir iki dakika kadar düşündü. Tuppence ile birlikte yazı masasının çekmecelerini gözden geçirdiklerini anımsıyordu, içindekilerin tamamını dışarı çıkarmışlardı: İki büyük zarf, birkaç çile yün, iki hırka, siyah kadife bir şal, alttaki çekmecelere yerleştirilmiş üç zarif yastık kılıfı, birkaç giysi ve çeşitli amaçlarda kullanılacak ıvır zıvır. Eve döndükten sonra zarfların içindeki kâğıtları ve belgeleri de elden geçirmişlerdi. Önemli, ilgilerini çeken hiçbir şey yoktu bunların arasında.

"Masa buraya geldiği zaman Tuppence'la bütün çekmecelere baktık, Albert. Hatta bu birkaç akşamımızı aldı. Bir ya da iki eski ilginç mektup, domuz kavurma tarifi, yine birkaç meyve konservesi tarifi, birkaç kitap, savaş zamanından kalma kuponlar. İlgi çekecek hiçbir şey yoktu."

"Bu önemli değil, efendim." Uşak bir an susup düşündü. "Söylediğiniz gibi bunlar genelde yazı masasına konulan kâğıtlar ve ıvır zıvır. Herkesin çekmecelere koyduğu ve ihtiyaç durumunda gidip aldığı şeyler. Benim kastettiğim gizli çekmeceler. On beş on altı yaşlarındayken bir antikacının yanında çalışmıştım, onun yeni eşyalara antika havası verecek şekilde eskitme yapmasına yardım ederdim. Bu sayede gizli çekmeceler hakkında birçok şey de öğrendim. Hemen hepsi aynı sistemle çalışıyorlar. Üç dört farklı tipte gizli çekmece olabiliyor fakat prensipte hepsi aynı. Şimdi –izninizle– gidip yazı masasını araştıra-

bilir miyim? Bu işi siz yokken yapmaya cesaret edemedim. Haddimi aşmış olabilirdim."

Tommy'ye sahibini yalvaran gözlerle süzen bir köpek havasında bakıyordu.

Tommy boyun eğmekten başka çare bulamadı.

"Peki, Albert, haydi gidelim ve bunu şimdi yap."

Uşakla yazı masasına gittiler. Çok güzel bir parça, diye düşünüyordu Tommy, Albert'ın yanı başında Ada teyzeden kalan yazı masasına bakarken. "İyi korunmuş, iyi cilalanmış, zamanının el işçiliğinin ve zevk anlayışının seçkin bir örneği."

"Haydi, Albert, zevkini çıkar. Ama lütfen zorlayıp hasar verme."

"Çok dikkatli olacağımdan emin olabilirsiniz. Bir yeri kıracak ya da açmak için araya bıçak sokacak filan değilim. Öncelikle ön kısmı aşağı indirip ortaya çıkan iki tablanın üstüne yerleştiriyoruz. Gördüğünüz gibi bu yaptığımız doğru, böylece masanın kanadı aşağı iniyor ve ihtiyar hanımefendinin oturduğu yer ortaya çıkıyor. Mürekkep kurutucusu da masa gibi sedef kakmalı. O soldaki çekmecedeydi."

"Zaten topu topu iki dikey çekmece var."

Albert özenle iki dikey çekmeceyi dışarı çekti.

"Bunları mı kastettiniz efendim. Bunlar kâğıt ve ıvır zıvır koymak için uygun ama gizli oldukları söylenemez. Gizli göz ve çekmeceler genellikle ortadaki dolap kısmında bulunur. Dipte çukurumsu bir yer vardır. Zemindeki tahtayı kaydırarak çıkarırsınız ve alttaki boşluk ortaya çıkar. Tabii farklı yapılan gizli çekmeceler de vardır. Bu yazı masasında boşluk alt kısımda."

"O kadar da gizli bir yer sayılmaz değil mi? Bir paneli kaydırmak yeterli oluyorsa..."

"Olay o kadar basit değil, boşluğu bulunca gizli yeri bulduğunuzu sanırsınız, fakat hepsi bu kadar değildir efendim. Arkadaki tahtayı iterseniz orada da bir boşluk ortaya çıkar. Buraya herkesin dokunmasını istemediğiniz şeyleri koyarsınız. O kadar da değil, bakın, şu öndeki

rafa benzeyen küçük tahtayı görüyor musunuz? Gördüğünüz gibi bunu da yukarı çekebilirsiniz."

Tommy, "Evet," dedi. "Evet. Onu yukarı çektiğini görüyorum."

"İşte böylece ortadaki kilidin arkasındaki gizli boşluk da ortaya çıkmış olur."

"Ama onun içinde bir şey yok ki."

Albert başını salladı.

"Evet, yok. İnsan hayal kırıklığına uğruyor, değil mi, efendim? Ama elinizi bu boşluğa sokar, sağa sola oynatırsanız, iki yanda iki küçük çekmece olduğunu fark edersiniz. Bu çekmecelerin üst kısımları özellikle oyuk yapılmıştır, parmağınızı takarak onları dışarı çekebilirsiniz." Bu konuşma sırasında Albert bileğini ancak bir cambaza yakışacak şekilde iyice bükmüştü. Bazen çekmeler biraz takılır. "Bir dakika, bir dakika, açılıyor."

Albert halka haline getirdiği işaretparmağıyla boşluktan dışarı doğru, ufak kapalı bir çekmeceyi çekip çıkardı. Çekmeceyi efendisinin önüne koydu. Yüzünde efendisine kemik getiren bir köpek ifadesi vardı.

"Bir dakika efendim. İçeride bir şey daha var. Rulo haline getirilmiş zarfa benzeyen bir şey... Şimdi bir de diğer tarafa bakalım."

Elini değiştirdi ve yine bir akrobat ustalığıyla masanın boşluğuna soktu. Kısa bir süre sonra ikinci çekmeceyi de çıkarmış, birincinin yanına koymuştu.

"Burada da bir şey var," dedi. "Mühürlü bir mektup daha. Biri buraya saklamış." Albert zaferle gülümsüyordu. "Ben iki çekmeceyi de açmadım ve açmam da. Bunu size bırakıyorum ama aradığımız *ipucu* onlarda olabilir."

Birlikte tozlu çekmecelerin içindekileri boşalttılar. Tommy önce rulo haline getirilip, lastikle tutturulmuş zarfı aldı. Lastik bant ellemesiyle birlikte dağıldı.

Albert, "Değerli bir şeye benziyor," dedi.

Tommy zarfa baktı. Üzerinde "kişiye özel" ibaresi vardı.

Albert heyecanla, "Görüyorsunuz işte, "Kişiye özel," dedi. Bu kesin bir ipucu."

Tommy zarfın içindeki kâğıdı çıkardı. Titrek, oldukça bozuk bir el yazısıyla yazılmış ve mürekkebi solmuş bir kâğıttı bu. Kâğıdın ancak yarısı doluydu. Tommy kâğıtta yazanları okurken Albert de heyecandan soluyarak onun omzunun üstünden bakıyordu.

"Bayan McDonald'ın somon sufle tarifi," diye okudu Tommy. Bana çok özel ve gizli olarak verdi. Yaklaşık bir kilo orta büyüklükte doğranmış somon, bir paket Jersey krema, bir şarap bardağı brandy ve taze salatalık..." Tommy okumaya ara verdi. "Üzgünüm Albert, bu ipucuyla ancak iyi yemek pişirilebilir, başka bir şey değil."

Albert hayal kırıklığının etkisi ve kızgınlıkla homurdandı.

Tommy, "Neyse," dedi. "Belki ikincisinden bir şey çıkar."

İkinci zarf da mühürlüydü ama diğeri kadar eski görünmüyordu. Kurşuni balmumunun üzerine yabangülü şeklinde iki mühür basılmıştı.

Tommy, "İlginç," diye mırıldandı. "Ada teyze için çok fazla fantastik. Umarım bunun içinden de biftekli tart tarifi çıkmaz."

Tommy zarfı yırtarak açtı. O anda kaşları hayretle yukarı kalktı. Zarfın içinden özenle katlanmış on adet beş sterlinlik banknot düştü.

Tommy, "İlginç," dedi. "Savaş döneminin paraları. Herhalde bugün artık geçerli değillerdir."

Albert, "Para," dedi. "Bu parayı niçin saklamış ki?"

"Yaşlı bir kadının birikimi olarak görebilirsin. Ada teyzem her zaman yedekte para tutulması gerektiğini söylerdi. Yıllar önce bana her kadının ihtiyaç durumunda kullanmak üzere bir köşede beş sterlinlik banknotlar halinde elli sterlini olması gerektiğini söylemişti."

"Sanırım haklı, pratik bir fikir."

"Bu paraların tedavülde olduklarını sanmıyorum. Belki bir bankada değiştirebilirsin."

Albert, "Bir mektup daha var," dedi. Gerçekten de ikinci çekmecede bir mektup daha vardı. Ve diğerlerinden daha kalındı. İçinde daha fazla bir şeyler olduğu anlaşılıyordu ve bu zarf üç kırmızı mühürle kapatılmıştı. Zarfın üzerine titrek bir yazıyla. "Bu zarf ben öldükten sonra açılmadan Rockbury&Tomkins Hukuk Müşavirliği'nden avukatım Bay Rockbury'ye ya da yeğenim Thomas Beresford'a teslim edilmeli ve başka biri tarafından kesinlikle açılmamalıdır," yazılmıştı.

Tommy zarfı çabucak yırttı. Bunun içinde sık, okunaksız kötü bir yazıyla doldurulmuş birkaç sayfa vardı. Bazı kısımları okunacak gibi değildi.

Tommy yüksek sesle okumaya başladı.

"Ben, Ada Maria Ada Fanshawe, buraya Güneşli Uçurum'dayken dikkatimi çeken, bir şekilde öğrendiğim ve bana aynı huzurevindeki kimseler tarafından söylenilen bazı şeyleri not ediyorum. Yazılanların doğru olduğuna yemin edemem fakat burada geçmişte kuşkulu –suç sayılacak– bazı şeyler yapıldığını ve halen de yapılmakta olduğunu gösteren bazı olaylara tanık oldum. Aptal bir kadın olan Bayan Elizabeth Moody –ki ben öyle olduğuna inanmıyorum– bana tanınmış bir caninin Güneşli Uçurum'da olduğunu söyledi. Onu görür görmez tanımış. Elizabeth Moody akılsız olabilir fakat onun yalancı olduğunu sanmıyorum. İçimizde kurbanlarını zehirleyerek öldüren bir katil olabilir. Ben şahsen çok dikkatli davranmak niyetindeydim, böyle bir olasılığı peşinen kabul etmek de reddetmek de istemiyorum. Her an bir gözüm açık olacak ve öğreneceğim her şeyi buraya dikkatle not edeceğim. Tabii ki bu iddiaların aslı astarı olmayabilir. Avukatım veya yeğenim Thomas Beresford'dan bu konuyu araştırıp incelemelerini istiyorum."

Albert zaferle haykırdı.

"Size söylemiştim. İşte size İPUCU!"

DÖRDÜNCÜ KİTAP

İşte Kilise, İşte Saat Kulesi
Açın Kapıları, Orada İnsanlar Var

14. BÖLÜM

Derin Düşünceler

Tuppence, "Bence tek yapmamız gereken düşünmek," dedi.

Tuppence hastanede yapılan son bir toplantının ardından taburcu edilmişti. Sadık çift Market Basing'deki Lamb and Flag Hanı'nın salonunda oturmuş, olayları konuşuyorlardı.

Tommy, "Düşünmeyi bırak," dedi. "Hastaneden çıkmadan önce doktorun söylediklerini biliyorsun. Üzülmek, kafanı yormak, fiziksel aktivite yok... her şeye boş verecek, dinleneceksin."

Tuppence, "Başka ne yapıyorum ki?" dedi. "Ayaklarımı tepeye kaldırdım, başımın altında da iki yastık var, değil mi? Düşünmeye gelince, düşünmenin kafayı yorması gerekmez ki. Sonuçta matematik problemleri çözmüyorum, ekonomi dergisi okumuyorum, ev masraflarını hesaplamıyorum. Düşünmek rahatça istirahat etmek ya da önemli ve ilginç bir şeye zihnini açık tutmaktır. Kalkıp sağa sola koşuşturmamdansa, ayağım yukarıda, başım yastıkta bu konuyu düşünmemi tercih edersin sanırım."

Tommy, "Senin tekrar eyleme geçmeni istemediğim kesin," dedi. "O *bitti*. Fiziksel anlamda Tuppence bundan sonra sakin olacaksın.

Eğer mümkün olursa ben de seni bir an bile gözümün önünden ayırmayacağım."

Tuppence içini çekti.

"Peki. Bugün için dersimi aldım. Şimdi düşünelim. Kafa kafaya verip düşünelim. Doktorları boş ver. Bir bilsen onlar hakkında..."

Tommy, karısının sözünü kesti.

"Doktorları bırak şimdi. Bundan sonra benim dediklerimi yapacaksın."

"Tamam. Emin ol şu sıralar fiziksel anlamda aktif olmaya ne gücüm ne de isteğim var. Bundan emin olabilirsin. Önemli olan seninle elimizdekileri karşılaştırmamız. Bir sürü veri var fakat hepsi de karmakarışık."

"Veri derken?"

"Bir sürü bilgi. Gerçek anlamda bir bilgi kirliliği yaşıyoruz. Yalnızca gerçekleri öğrenmekle kalmadık bundan dedikoduları, söylentileri, şehir efsanelerini, varsayımları da dinledik. Evet, elimizde gereğinden fazla bilgi var. Bana hak veriyorsun, değil mi? Önemliyle önemsiz, doğruyla yanlış, her şey birbirine girdi. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

Tommy, "Ben biliyorum," dedi.

Tuppence, "Öyle mi? Tamam." diye mırıldandı. "Nereden başlamayı öneriyorsun?"

Tommy cevap verdi.

"Başına indirilen darbeden."

Tuppence bir an düşündü.

"Bence bu uygun bir başlangıç noktası değil. Yani onunla başlamak sondan başlamak olur, baştan değil."

Tommy, "Benim için önemli olan bu," dedi. "Birilerinin karımın başına vurmalarını kabul edemem. Ayrıca bu *gerçek*. Daima gerçeklerden yola çıkmak gerekir. Bu da hayal değil. Gerçekten olan gerçek bir şey."

Tuppence iç çekti.

"Bu açıdan haklısın, fakat bu dediğin gerçekten oldu, benim başıma geldi ve ben bunu kolay kolay da unutamayacağım. Ben de bunu düşündüm. Tabii hafızam yerine geldiğinden beri."

"Bunu kimin yaptığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Bir mezar taşının üzerine eğilmiştim ve sonra olan oldu."

"Bunu kim yapmış olabilir?"

"Herhalde Sutton Chancellor'dan biri. Ama bu da çok tuhaf. Çünkü ben köyde hemen hemen hiç kimseyle konuşmadım."

"Rahip?"

Tuppence, "Rahip olması olanaksız," dedi. "Birincisi o iyi bir insan. İkincisiyse onun böyle bir şeyi yapabilecek gücü kuvveti yok. Üçüncüsü ise astımı var ve hırıltılı nefes alıyor. Arkamdan yaklaşsa onu duymamam olanaksızdı."

"Öyleyse rahibi bu işin dışında tutuyorsun..."

"Ya sen?"

Tommy, "Şey..." dedi. "Aslında ben de. Bildiğin gibi gidip onunla konuştum. Uzun yıllardan beri buradaki kilisenin rahibi ve onu hemen hemen herkes tanıyor. Eğer kötü bir insan olsaydı bu muhakkak şimdiye kadar anlaşılırdı. Şeytan ruhlu biri belki bir iki hafta iyi kalpli rahip rolü *yapabilir* ama bunu on, on iki yıl sürdürmesi olanaksızdır."

Tuppence, "Bir diğer kuşkulu da Bayan Bligh," dedi. "Bayan Nellie Bligh. Onun bana saldırması için de ortada bir neden yok. Herhalde kadın benim mezar taşını çalmaya kalktığımı sanmadı."

"Sence bunu yapan o olabilir mi?"

"Doğrusu hiç sanmıyorum. Tabii ki o *bu işin üstesinden gelebilecek bir tip.* Eğer beni izlediyse ve ne yaptığımı gördüyse sonra da başıma vurmak istediyse bunu kusursuz bir şekilde başardığını söyleyebilirim. Ayrıca aynen rahip gibi, Bayan Bligh da oradaydı. Kadın Sutton Chancellor köyünde yaşıyor ve şu ya da bu nedenden dolayı

sağa sola koşuyor. Uzaktan benim mezarlıkta olduğumu görmüş, ne yaptığımı anlamak için meraktan parmaklarının ucuna basa basa yaklaşmış olabilir. Taşı incelediğimi görünce de bilmediğim bir nedenden dolayı bundan hoşlanmamış olabilir. Kilisedeki o madeni vazolardan biriyle ya da buna benzer bir şeyle arkamdan yaklaşıp başıma vurmuş olabilir. Ama bana bunun nedenini sorma. Çünkü ben akla yakın bir neden bulamıyorum."

"Peki ya başka kim var, Tuppence? Bayan Cockerell, pansiyoncu kadının adı buydu, değil mi?"

"Bayan Copleigh mi? Hayır, o olamaz."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? O da Sutton Chancellor'da yaşıyor. Senin evden çıktığını görmüş ve seni izlemiş olabilir."

Tuppence, "Evet, evet. Ama o çok konuşuyor," dedi.

"Bunun çok konuşmayla ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

Tuppence güldü.

"Eğer kadını benim gibi bütün bir akşam boyunca dinlemiş olsaydın onun gibi hiç durmadan konuşan bir insanın aynı zamanda hızla eyleme geçemeyeceğini anlardın. Kadın, bana avazı çıktığı kadar konuşmadan yaklaşamazdı."

Tommy bunu düşündü.

"Peki... Sen bu gibi şeyleri daha iyi bilirsin Tuppence. Sezgilerin güçlüdür. Bayan Copleigh'i de listeden çıkaralım. Başka kim var."

Tuppence, "Amos Perry," dedi. "Kanalın kıyısındaki evde yaşayan adam. (Başka bir sürü adı var fakat ben o evi böyle adlandırmak istiyorum. Sanırım orijinal adı da böyle bir şey.) Sevimli Cadı'nın kocası, adamın halinde bir tuhaflık var. Biraz saf biri, ama güçlü kuvvetli bir tip. Eğer isterse birini başına vurarak kolayca bayıltabilir. Aslında bu olmuş da olabilir ama onun *bana* bunu yapmayı istemesi için ortada bir neden göremiyorum. Yine de bence Amos Perry her işe burnunu sokan, sıkıcı, becerikli Bayan Bligh'dan çok daha fazla kuşkulanılabilecek bir tip. Bayan Bligh önemli duygusal bir neden olmadıkça

fiziksel bir girişimde bulunacak bir tip değil." Hafifçe irkilerek ekledi. "Biliyor musun, Amos Perry'yi ilk gördüğüm zaman bir an ondan korktum. Ürperdim. Bana bahçesini gösteriyordu. Bir an onunla ters düşmek istemeyeceğimi ya da karanlık bir yolda karşılaşmanın hiç de hoş bir şey olmayacağını düşündüm. Amos Perry kolayca kızıp, öfkelenen biri değil. Ama kızdı mı da dünyayı gözü görmeyecek bir adam."

Tommy, "Peki, tamam," dedi. "Bir numara Amos Perry."

Tuppence ağır ağır, "Sonra bir de onun karısı var," dedi. "Şu sevimli cadı. İyi bir kadın o. Ondan hoşlandım. Başıma vuranın o olmasını istemem. Zaten Bayan Perry olduğunu da düşünmüyorum, ama kadının bazı şeylere bulaşmış olduğundan eminim... O evle ilgili bazı şeylere. Bu da işin başka tarafı Tommy. Bu macerada en önemli şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Bazen her şeyin o *evin* etrafında döndüğünü, olayların merkezinde *o evin* olduğunu düşünüyorum. O resim, onun bir anlamı olmalı. Öyle değil mi Tommy? Bence olmalı!"

Tommy başını salladı.

"Evet, olmalı."

"Ben buraya Bayan Lancaster'ı bulmaya geldim, ama buradakiler onun adını bile duymamışlar ya da öyle davranıyorlar. Bu yüzden de bazen bu olaya yanlış açıdan mı bakıyorum, diye düşünüyorum. Yani, *o tablonun sahibi olduğu için* Bayan Lancaster'ın tehlikede olduğunu düşünmem (ki aslında hâlâ bundan eminim) acaba yanlış olabilir mi? *Kadının* Sutton Chancellor'a geldiğini sanmıyorum, o bu evin resmini ya satın almış ya da resim bir şekilde ona verildi. Ve bu *resmin* bir anlamı var. Ve bu biri için bir şekilde tehdit oluşturuyor."

"Madam Kakao... yani Bayan Moody Ada teyzeye Güneşli Uçurum'dakilerin arasında –bir suçlu– tanınmış bir katil olduğunu ve kendisinin bu kişiyi hemen tanıdığını söylemiş. Bence katilin o tabloyla, kanalın kıyısındaki evle ve de belki o evde öldürülen bir çocukla ilgisi var."

"Ada teyze, Bayan Lancaster'daki tabloyu çok beğendi ve Bayan Lancaster da tabloyu ona verdi. Belki ona bu tablodan bahsetti de, nereden aldığını ya da bunu ona kimin verdiğini, evin nerede olduğunu söyledi."

"Bayan Moody, Güneşli Uçurum'daki katili görüp tanıdığı için ortadan kaldırıldı."

Tuppence, "Bana Doktor Murray'le konuştuklarınızı yeniden anlat," dedi. "Adam, sana Madam Kakao'dan bahsettikten sonra, örnek olarak gerçek yaşamdan bazı katil tipleri anlatmış. Bunlardan biri yaşlı kadınlar için huzurevi açan biriymiş. Bunu gazetelerde okuduğumu anımsıyorum, ama kadının adı aklımda değil. Hastalar tüm malvarlıklarını ona bıraktıklarına ilişkin bir vasiyetname hazırlıyorlarmış. Buna karşılık kadın da onlara ölünceye kadar bakmayı garantiliyormuş. Aslında fena fikir değil, para sorunu olmadan yaşamının sonuna kadar birinin sana bakacağını bilmek. İhtiyarcıklar bundan çok da mutluymuşlar aslında, yemekleri ayaklarına geliyor, tüm bakımları yapılıyormuş; ama zavallıcıklar, bu anlaşmayı yapmalarından sonraki bir yıl içinde uykularında ölüveriyorlarmış. Sonunda bu ölümler başkalarının dikkatini çekmiş. Kadın hakkında suç duyurusunda bulunmuşlar ve cinayet suçundan hüküm giymiş. Kadında vicdan azabının zerresi yokmuş, o zavallı ihtiyarlara acıdığı için onlara iyilik ettiğini, onları acı çekmekten kurtardığını iddia ediyormuş."

Tommy başıyla onayladı. "Evet. Bu doğru. Kadının adını ben de anımsayamadım."

Tuppence, "Bu önemli değil," dedi. "Doktor, sana başka bir olaydan daha bahsetmiş. Aşçılık, hizmetçilik ya da kâhyalık yaptığı evlerde ev halkını zehirleyen bir kadından, kadın farklı evlerde çalışmış, bazen hiçbir şey olmamış, bazen de toplu cinayetler. Zehrin yemeklere katıldığı düşünülüyormuş. Belirtiler ortadaymış. Bazıları ise kurtuluyormuş."

Tommy, "Kadın zehirli sandviçler hazırlıyor, paketliyor ve pikniğe gidenlerin yanına veriyormuş," dedi. "Çok iyi ve saygılı bir tipmiş, bu toplu zehirlenmelerde o da bazı zamanlar zehirlenme belirtileri gösteriyormuş tabii, fakat kurtuluyormuş. Sonra oradan ayrılıyor, İngiltere'nin çok farklı bir yöresinde başka bir evde çalışmaya başlıyormuş. Bu birkaç yıl böyle sürüp gitmiş."

"Evet, bu doğru. Bildiğim kadarıyla kadının bu cinayetleri *neden* işlediği asla anlaşılamamış. Bu onun için bir tutku... bir bağımlılık, bir çeşit alışkanlık mıydı acaba? Bunu yapmaktan zevk mi alıyordu? Asla öğrenemediler. Üstelik ölümüne neden olduğu kişilere karşı da asla kişisel bir düşmanlığı yokmuş. Sence bunda bir yanlış yok mu, bilinçaltında yine de bir şeyler olması gerekmez mi?"

"Bence olmalı, davranış bilimciler ve psikiyatristler ayrıntılı incelemeler yapıp konunun üzerine gitseler, kadının bu davranışını kökeninde henüz çocukken yaşadığı bir şokun ya da çok büyük bir üzüntünün etkisi olduğunu bulabilirler. Neyse, çözümü bulacak olan biz değiliz ya." Tommy, "Doktorun bahsettiği üçüncü kadın daha da tuhafmış," dedi. "Bir Fransız... Kadın çocuğunu ve kocasını kaybedince çok ıstırap çekmiş. Daha sonra da hasta çocukların yardımına koşan bir yardım meleği olup çıkmış."

Tuppence, "Evet," dedi. "Bu olayı da anımsıyorum. Ona yaşadığı yörede *'Kanatsız Melek'* adını vermişlerdi. Kadın komşularının yardımına koşuyor, onların hasta çocuklarına canla başla bakıyor, sabahlara kadar da yanlarından ayrılmıyormuş. Ama tam iyileştiklerini düşünürken durumu kötüleşiyor ve sonra birden ölüyorlarmış. Kadın sonrasında da hüngür hüngür, saatlerce ağlıyor, küçüklerin cenazesine de gözleri yaşlı gidiyormuş. Tabii komşular da sevgili yavruları için elinden gelen her şeyi yapan, bu melek ruhlu kadını öve öve bitiremiyorlarmış."

"Bütün bunların üzerinden yeniden geçmeyi istemenin nedeni ne, Tuppence?"

"Acaba Doktor Murray'in sana bunlardan bahsetmesinin özel bir nedeni olabilir mi?"

"Yani sence o Güneşli Uçurum'da olanlarla bu olaylar arasında bir bağlantı olduğunu mu?..."

"Doktor Murray çok iyi bilinen üç klasik olaya değinmiş. Bunlardan herhangi birinin Güneşli Uçurum'dan birine uyup uymayacağını anlamaya çalışmış. Örneğin, birinci olayı ele alalım. Pekâlâ da Bayan Packard'a uyabilir. Huzurevinin becerikli yöneticisi."

"Sen de nedense o kadına düşmansın. Halbuki ben Bayan Packard'ı severim."

"Korkarım insanlar genelde katilleri *severler,"* dedi Tuppence bilgiç bir tavırla. Bildiğin gibi sahtekârların ve dolandırıcıların hemen hepsi dürüst görünümlü ve sürekli dürüstlüğün önemini vurgulayan insanlardır. Korkarım katiller de genellikle şirin ve özellikle yufka yürekli görünen kişiler oluyor. Sonuç olarak Bayan Packard çok becerikli ve ayrıca hastaları kuşku uyandırmadan doğal görünen bir ölümle ortadan kaldırmak için her türlü olanağa da sahip. Ondan ancak Bayan Kakao gibi biri kuşkulanabilir. Bayan Kakao ondan kuşkulanabilir çünkü kendisi de normal olmayan bir insan ve karşısına çıkan anormalleri anlayabilir. Ya da Bayan Packard'ı daha önce bir yerde görmüş olabilir."

"Bayan Packard'ın huzurevinde kalan ihtiyarlardan herhangi birinden maddi bir çıkar sağladığını hiç sanmıyorum."

"Bilemezsin. Bunu çok akıllıca yapıyor olabilir, hepsinden çıkar *sağlamıyordur.* Yalnızca çok zengin olan birkaçından çıkar sağlıyordur ki, bunlar ona çok büyük meblağlar bırakmış da olabilirler. Böylece bu kişilerin ölümleri diğer doğal ölümler arasında kuşku çekmez. Dolayısıyla Doktor Murray de –sanırım– Bayan Packard'a bakıp, saçmalık bu, olmayan şeyleri kurmaya başladım, diye düşünmüş olabilir. Dikkatini çekerim, olabilir dedim. Yine de böyle bir düşünce kafasının bir köşesine takılıp kaldı. Bahsettiği ikinci örneğe gelince, bu da Güneşli

Uçurum'un aşçısına, hizmetçilere ve hatta hemşirelere uyabilir. Orada çalışan orta yaşlı, sevimli, güvenilir ama aslında etrafındakilerden nefret eden, bir anlamda kaçık bir kadın. Belki de buradaki hastalardan bir kısmından nefret ediyor, onlar kin güdüyordu. Bu konuda bir tahmin yürütmemiz de çok zor, çünkü herkesi yeterince tanımıyoruz..."

"Peki ya üçüncü olay?"

"Haklısın, o olayla bağdaşan birini bulmak çok daha zor. Özverili, kendini başkalarına adayan biri..."

"Belki de bunu yalnızca iyi bir örnek olsun diye anlattı," diyen Tommy, dalgın dalgın ekledi. "O İrlandalı hemşire."

"Hani şu Ada teyzenin kürk etolünü verdiğimiz kız mı?"

"Evet. Ada Teyze'nin de sevdiği o kız. Çok sempatik bir kızdı. Kız görünürde herkesi seviyor, biri öldü mü çok üzülüyordu. Bizimle konuşurken çok endişeli bir hali vardı, öyle değil mi? Oradan ayrılacağını söyledi, ama bunun nedenini açıklamaya da yanaşmadı."

"Sinirli ve gergin bir insan olabilir. Aslında hemşirelerin sempatik olmaları da gerekli değil. Bu hastalar için kötü. Onların sakin, becerikli ve güven uyandıran kimseler olmaları beklenir."

Tommy güldü.

"Hemşire Beresford konuşuyor..." diyen Tommy sinsi sinsi sırıttı.

Tuppence da gülümsedi.

"Neyse, resme dönecek olursak, bence onu görmeye gittiğinde Bayan Boscowan'ın resim hakkında söyledikleri çok ilginç. Kadının, *enteresan* bir tip olduğu anlaşılıyor."

Tommy, "Gerçekten ilginç biriydi," dedi. "Bu tuhaf olayda karşılaştığımız tiplerin belki de en ilginci. Bana Bayan Boscowan her şeyi *bilen*, ama bunları düşünmeyen bir insanmış gibi geldi. Bence o evle ilgili senin de benim de bilmediğimiz bir şeyler biliyordu. *Bir şey* bildiği kesin."

Tuppence, "Kayıkla ilgili olarak söyledikleri de çok tuhaf," dedi. "Demek orijinal tabloda kayık filan yokmuş. Sence resme niçin kayık eklemiş olabilirler?"

Tommy omuzlarını silkti. "Bilmem ki."

"Kayığın üzerinde bir isim var mıydı? Ben bir ad gördüğümü anımsamıyorum ama hiç yakından dikkatle bakmadım."

"Kayığın üzerinde '*Waterlily*' yazılı."

"Bu 'nilüfer' demek. Kayığa yakışacak bir isim... İyi de bu 'Waterlily' sözcüğü bana neyi anımsatıyor?"

"Hiçbir fikrim yok, Tuppence?"

"Kadın kayık resmini o tabloya kocasının yapmadığından kesinlikle emindi, değil mi? Sonradan kendisi eklemiş olamaz mı?"

"Kadın öyle *olmadığını* söyledi, çok kararlıydı."

Tuppence bir süre düşündü.

Sonra Tommy'ye dönerek, "Biliyor musun?..." dedi. "Üzerinde düşünmediğimiz bir olasılık daha var. Şu başıma vurulmasını kastediyorum. Bu işi köydekiler dışında biri –bir yabancı– de yapmış olabilir. Belki de adam neyin peşinde olduğumu anlamak için o gün Market Basing'de peşime takıldı ve beni buraya kadar izledi. Orada emlakçılarla konuştum, bir sürü soru sordum. Blodget&Burgess ve diğerlerine gittim. Ev konusunda beni atlatmaya kalktılar. Kaçamak cevaplar verdiler, olağandan çok daha kaçamak yanıtlar. Aynen Bayan Lancaster'ın nerede olduğunu bulmaya çalıştığımızda olduğu gibi aynı kaçamak cevaplar, aynı güçlükler burada da karşıma çıktı. Avukatlar ve bankalar, yurtdışında olduğu için görüşülemeyen bir ev sahibi. Aynı *kalıp*. İşte bu yüzden de peşime arabalı birini taktılar, ne yaptığımı görmek için. Adam benim mezarlığa girdiğimi gördü ve hemen ardından da başıma darbeyi yedim." Tuppence konuşmasına ara verdi, sonra ekledi: "Peki ama biri benim mezar taşlarına bakmamı neden istemiyor olabilir? Zaten taşların birçoğu yerlerinden sökülmüş. Telefon kulübelerine filan zarar vermekten sıkılmış bir grup holigan genç tarafından sırf eğlence olsun diye mezar taşlarını deviren, kiliseye ve hiçbir kutsala saygı duymayan gençler tarafından."

"Bir mezar taşının üzerinde beceriksizce yazılmış ya da oyulmuş yazılar olduğunu söylemiştin... Sanırım keskiyle yapılmıştı bunlar İyi olmadığı için yapmaktan vazgeçen biri tarafından."

"İsim Lily Waters, yedi yaşında. Buraya kadar her şey normal. Ve sonra diğer sözcükler 'Her kim...' hemen altında, 'Onları incitmeyin...' veya 'Onlara dokunmayın...' gibi bir söz... Millstone..."

"Tanıdık görünüyor."

"Gerçekten öyle. Sanki biri İncil'den bir şeyler yazmak istemiş, ama yazmak istediği sözcükleri anımsadığından emin değilmiş gibi..."

"Bütün bunlar çok saçma."

"Neden bana engel olmaya çalıştılar ki? Ben yalnızca rahibe yardım etmeye çalışıyordum. Zavallı adam kayıp bir çocuğun mezarını arıyordu. Bak gördün mü, yine kayıp çocuk konusu. Bayan Lancaster, şöminenin arkasına gizlenmiş olan zavallı bir çocuktan bahsetmişti. Bayan Copleigh duvar ören rahibelerden ve öldürülen çocuklardan, yavrusunu öldüren bir anneden, bir âşıktan, gayrimeşru bir çocuktan ve bir intihardan. Bütün bunlar eski öyküler, dedikodular, söylenceler ve hepsi birbirine karışmış, çorba olmuş. Ama Tommy gerçek olan bir şey var, bütün bu dedikodu ve söylentilerin dışında."

"Neyi kastediyorsun?"

"Pembe evdeki şöminenin bacasından aşağı bir bebeğin düşmüş olması, küçük bir kız çocuk oyuncağı. Çok çok uzun zamandır oradaymış, toz ye kuruma bulanmıştı..."

Tommy iç çekti. "Ne yazık ki bebek elimizde değil."

Tuppence zaferle bağırdı. "Elimizde olmadığını kim söyledi. Bende."

"Evden çıkarken bebeği yanına mı aldın?"

"Evet. O bebek beni şaşırtmıştı. Bu bebeği götürüp incelemeliyim, diye düşündüm. Kimsenin bebeği istediği yoktu. Herhalde Perry'lere kalsa onu kaldırıp çöp kovasına atarlardı. İşte bebek burada."

Tuppence yerinden kalkarak bavulunu açtı. Biraz karıştırdı. Kısa bir süre sonra da elinde gazeteye sarılı bir şeyle geri döndü.

"İşte Tommy. Sen de bir bak bakalım."

Tommy merakla gazeteyi açtı. Gazeteye sarılı eski, kırık dökük bebeği dikkatle çıkardı. Bebeğin kopmak üzere olan kol ve bacakları sarsak sarsak sallanıyordu. Yırtık elbiseleri ise daha dokunur dokunmaz döküldü. Bebeğin vücudu çok ince süet deriden yapılmış, gövdesi talaşla doldurulmuştu. Ancak talaşlar yer yer döküldüğü için bebek yamru yumruydu. Tommy bebeği özenle tutmasına rağmen bebeğin gövdesi birden yarıldı. Ve açılan delikten talaşla birlikte çakıltaşları döküldü. Taşlar yere saçıldı. Tommy eğilerek çakıl taşlarını teker teker topladı.

"Aman Tanrım!" diyordu bu arada kendi kendine.

Tuppence, "Çok tuhaf," dedi. "Bebeğin içine neden çakıltaşı doldurdu ki acaba? Yoksa bunlar bacadan kopan parçalar mı?"

Tommy başını salladı. "Hayır. Bu çakıl taşları bebeğin gövdesinin *içindeydi.*"

Parmağını bebeğin içine sokarak birkaç taş çıkardı. Pencereye giderek çakılları dikkatle incelemeye başladı.

Tuppence şaşkınlıkla onu izliyordu. Mırıldandı.

"Bebeğin içine taş doldurmuş olmaları çok tuhaf."

Tommy derin bir soluk aldı.

"Sıradan çakıllar değil bunlar yavrum. Bunun için çok önemli bir nedenleri varmış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu çakıllara bir bak. Elinle yokla."

Tuppence şaşkınlık içinde taşları eline aldı.

"Canım bayağı çakıl taşları bunlar. Bazıları ufak, bazıları büyük. Neden bu kadar heyecanlandın ki."

"Çünkü artık her şeyi anlamaya başladım Tuppence. Bunlar çakıl değil yavrum. Bunlar yontulmamış elmas!"

15. BÖLÜM

Rahibin Evinde Bir Akşam

I

Tuppence yutkundu.

"Elmas mı?"

Bir kocasına, bir elindeki çakıltaşlarına bakıyordu.

"Bu tozlu şeyler *elmas* mı yani?"

Tommy başıyla onayladı.

"Artık durumu anlamaya başladım Tuppence. Her şey birbiriyle bağlantılı. Kanalın kıyısındaki ev. O tablo. Bütün bunlar birbirleriyle ilgili. Bekle bakalım Ivor Smith bu bebeği duyunca ne yapacak? Zaten elinde koskocaman bir buket seni karşılamaya hazırlanıyor Tuppence..."

"Neden?"

"Büyük bir suç örgütünün yakalanmasına yardım ettiğin için."

"Sen ve Ivor Smith! Geçen hafta hep onunlaydın, değil mi? Beni nekahet dönemimde o sıkıntılı hastane odasında yapayalnız bıraktın, hem de neşelendirilmeye, tatlı sözlere ihtiyacım varken."

"Her akşam ziyaret saatinde hastaneye geldim, değil mi?"

"Ama bana hiçbir şey anlatmadın."

"O canavar başhemşire seni heyecanlandırmamamı tembih etmişti. Ivor Smith yarından sonraki gün buraya gelecek. Rahibin evinde toplanacağız."

"Başka kimler geliyor?"

"Bayan Boscowan... Bu yöredeki büyük toprak sahiplerinden biri, dostun Nellie Bligh, rahip ve tabii sen ve de ben..."

"Ve Bay Ivor Smith. Onun asıl adı nedir?"

"Bildiğim kadarı Ivor Smith."

"Sen de o kadar sıkı ağızlısın ki." Tuppence birdenbire bir kahkaha attı.

"Neden güldün?"

"Bir an Albert'la senin Ada teyzenin yazı masasındaki gizli çekmeceleri keşfettiğiniz o anı düşündüm de."

"Orayı bulmamızı Albert'e borçluyuz. Bana bu konuda bir de ders verdi. Bütün bunları gençliğinde bir antikacıdan öğrenmiş."

"Doğrusu ya Ada teyzenin o gizli çekmeceye böyle mühürlü bir zarf saklamış olması çok ilginç. Aslında hiçbir şey bilmiyormuş fakat Güneşli Uçurum'da tehlikeli birinin bulunduğuna inanmaya da hazırmış. Acaba bu kişinin Bayan Packard olduğunu biliyor muydu?"

"Bu senin fikrin."

"Eğer söz konusu olan bir suç örgütüyse bu çok iyi bir fikir. Örgütün Güneşli Uçurum gibi bir yere ihtiyacı vardı –saygın ve iyi yönetilen– ama başında usta bir suçlu bulunan. Ne zaman ihtiyaç duysa uyuşturucuya ulaşma imkânı olan biri. Onun gibi bu konuda bilgili birinin böyle bir yerdeki ölümün doğal olduğunu düşünmesi doktoru da etkilemiş, yaşanılanların normal olduğunu düşündürmüştür."

"Kurgu hiç fena değil ama bence senin Bayan Packard'dan kuşkulanmanın tek nedeni en başından beri kadının dişlerini beğenmemen."

Tuppence dalgın dalgın mırıldandı.

"*Seni daha iyi yemek için, yavrum...* Aklıma bir şey geldi Tommy Belki de Kanalın Kıyısındaki Ev tablosu *aslında Bayan Lancaster'ın değildi.*"

Tommy, ona hayretle baktı.

"Ama biz Bayan Lancaster'ın olduğunu biliyoruz."

"Hayır bilmiyoruz. Bunu bize söyleyen Bayan Packard'dı. O tabloyu Bayan Lancaster'ın Ada teyzeye armağan ettiğini ondan öğrendik."

"Ama o neden..." Tommy duraksadı.

"Belki de Bayan Lancaster'ın Güneşli Uçurum'dan uzaklaştırılmasının nedeni de buydu. Bize tablonun ona ait olmadığını, bunu Ada teyzeye vermediğini söylemesini istemediler."

"Bence bu çok uzak bir olasılık."

"Belki, ama tablo Sutton Chancellor'da yapılmıştı. Tablodaki ev, Sutton civarında bir evdi. Artık o evi bir suç örgütünün bazı şeyleri saklamak için kullandığını da biliyoruz. O çetenin gerisindeki isimse Bay Eccles. Bayan Lancaster'ı Güneşli Uçurum'dan alması için Bayan Johnson'ı gönderen de Bay Eccles'ti. Ben Bayan Lancaster'ın Sutton Chancellor köyünde bulunduğuna da, kanalın kıyısındaki evi gördüğüne de, o resmin sahibi olduğuna da inanmıyorum. Huzurevinde birinin bu resimden bahsettiğini duydu. Belki de Madam Kakao'nun. Sonra da gevezeliğe başladı. Tabii bu örgüt için tehlikeli bir durumdu. Dolayısıyla onu Güneşli Uçurum'dan uzaklaştırmaya karar verdiler. Günün birinde Bayan Lancaster'ı mutlaka bulacağım. Bu sözlerimi unutma, Tommy."

"Bayan Tommy Beresford iz peşinde!"

II

Ivor Smith, "Sizi çok iyi gördüm Bayan Beresford," dedi.

Tuppence gülümsedi.

"Kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum. Kuzu kuzu başıma vurmalarına razı olduğum için aptallık ettim tabii."

"Aslında bir madalyayı hak ediyorsunuz. Özellikle de o oyuncak bebek için. Böyle şeyleri nasıl seziyorsunuz hiç bilmiyorum?"

Tommy, "O kusursuz bir terrier'dir," dedi. "Avın kokusunu aldı mı, tamam!"

Tuppence kuşkuyla, "Beni bu akşamki toplantının dışında tutmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Konunun büyük bir kısmı aydınlatıldı. Bundan dolayı ikinize de ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Son beş altı yıl içerisinde çok sayıda büyük soygunun sorumlusu olan bu suç örgütüne ilişkin araştırmalarımız iyice derinleşmiş ve bir noktaya varmıştık tabii. Tommy, bana gelip zeki avukatımız Bay Eccles hakkında bir şey bilip bilmediğimi sorduğu zaman kendisine de söylediğim gibi ondan zaten uzun zamandan beri kuşkulanmaktaydık. Ama Eccles aleyhinde kolay kolay kanıt bulunabilecek bir adam değildi. Çok dikkatliydi. Avukat olarak da yasalara uyuyordu ve müvekkilleri de saygın insanlardı.

"Tommy'ye de açıkladığım gibi, işin can damarı örgütün tuttuğu evler zinciriydi. Saygı duyulan, güven uyandıran, aklı başında insanların yaşadığı, kırsal kesimde kuşku uyandırmayan sıradan evler. Bu kişiler bu evlerde bir süre kalıyor, sonra da gidiyorlardı.

"Şimdi, sizin bacayı ve ölü kuşları araştırmanız sayesinde bu evlerden birini bulduk Bayan Tommy. Ganimetin bir kısmının saklandığı evi. Biliyor musunuz, bu aslında bu çok akıllı bir sistem, mücevherleri, parayı ya da diğer ganimetleri ham elmasa dönüştürmek, saklamak ve sonra zamanı geldiğinde, soygunla ilgili yaygara tamamen son bulduğunda bunları uçakla yurtdışına götürmek ya da kanaldan balıkçı tekneleriyle uzağa taşımak."

"Peki ya Perry'ler, onlar da bu işin içindeler mi? Umarım değillerdir."

Bay Smith, "Bunu bilmiyoruz," dedi. "Asla emin olamayız. Bayan Perry'nin bir şeyler bildiğini düşünüyoruz ya da bir zamanlar biliyordu."

"Yani o da örgütten mi?"

"Şart değil. Belki de örgüt kadına şantaj yapıyordu."

"Nasıl şantaj yapar?"

"Bu aramızda kalmalı. Bu gibi konularda ağzınızın çok sıkı olduğunu biliyorum ama yine de anımsatayım dedim. Evet, ne diyordum. Yerel polis yıllar önce bu bölgedeki seri çocuk cinayetlerinin sorumlusunun Amos Perry olduğunu düşünüyor. O aklen tam normal değil, cezai ehliyeti yok. Tıbbi otoriteler Amos Perry'nin cinnet geçirip çocukları öldürmek gibi bir çılgınlığa kapılmış *olabileceği* yönünde görüş bildirdiler. Tabii kesin bir delil bulunamadı. Karısı ise her defasında inatla ve coşkuyla kocasının cinayet sırasında yanında olduğunu iddia etti ve adamı kurtaran tanık oldu. Eğer öyleyse bu vicdansız örgüt kadının bu zaafından yararlanarak ona şantaj yapıyor olabilir. Hatta belki de onu, dilini tutacağını bildikleri için kanalın kıyısındaki evin arka kısmına yerleştirdiler. Herhalde örgütün elinde Amos Perry'nin aleyhinde bir delil vardı. Siz onları görmüşsünüz Bayan Tommy, karıkoca hakkındaki fikriniz nedir?"

Tuppence, "*Kadından* hoşlandım," dedi. "Bence o şey, ben onu kötülük etmekten hoşlanmayan 'sevimli bir cadı' olarak gördüm. Kara büyü yerine beyaz büyü yapan bir cadı."

"Ya adam?"

Tuppence mırıldandı.

"Beni korkuttu. Ürktüm. Ama orada kaldığım süre boyunca değil. Yalnızca bir iki kez. Sanki adam o anlarda birden gözlerimin önünde büsbütün irileşti ve korkunç bir görünüm aldı. Yalnızca bir iki dakika kadar. Beni neyin korkuttuğunu da anlayamadım fakat korktum işte. Belki de onun normal olmadığını hissettim."

Ivor Smith, "Onun gibi çok insan var," diyerek başını salladı. "Çoğu tehlikesiz. Ama hiç bilinmez, emin olamazsınız."

"Bu gece rahibin evinde ne yapacaksınız?"

"Bazı sorular soracağım. Bir iki kişiyi inceleyeceğim, bizim için gerekli bazı bilgileri almaya çalışacağım."

"Binbaşı Waters da orada olacak mı? Hani rahibe çocuğunun kayıp mezarının bulunması için mektup yazan adam?"

"Öyle birinin olmadığı anlaşılıyor. O sizin incelediğiniz taşın üzerinden yuvarlandığı mezarı açtırdık. Mezarın içinde bir çocuk tabutu vardı. Kurşun kaplı bir tabut. İçi de St. Albans yakınlarında çalınan mücevher ve altın eşyalarla doluydu. Rahibe o mektup mezara ne olduğunu öğrenmek için yazmışlardı. Köylü çocukların yaptıkları sabotaj örgütün işini karıştırmıştı.

III

Rahip iki elini birden uzatarak Tuppence'ı karşıladı.

"Başınıza gelenlere ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz yavrum. Sizin gibi iyi kalpli bir insana olmamalıydı bu. Üstelik de bana yardıma çalışıyordunuz. Bunun sorumlusu benim, benim hatam, bunu hissediyorum. Sizin mezar taşlarının arasında dolaşmanıza izin vermemeliydim –bir genç holigan çetesinin– ama buna inanmamız için hiçbir neden yoktu. gerçekten yoktu."

Bayan Bligh birden rahibin yanında belirdi.

"Kendinizi bu kadar üzmeyin aziz peder. Bayan Beresford'un bunun *sizinle* bir ilgisi olmadığını bildiğinden eminim. Kendisi size yardım etmek istemekle gerçekten çok büyük nezaket gösterdi. Ama artık hepsi geçti, zaten kendisi de iyileşti. Öyle değil mi, Bayan Beresford?"

Tuppence, Bayan Bligh'ın onun sağlığını böylesine hafife almasına sinirlenmişti ama bunu belli etmemeye çalıştı.

"Evet, evet."

Bayan Bligh bir koltuğu işaret etti.

"Lütfen şuraya oturun Bayan Beresford. Arkanızı da yastıklara dayayın."

"Yastık istemem..." diyen Tuppence öfkesinden o rahat koltuğa değil de, şöminenin diğer tarafındaki dik, rahatsız bir sandalyeye oturdu.

O sırada ön kapıya hızla vuruldu. Odadakiler ister istemez irkildiler. Bayan Bligh hemen kapıya koştu.

"Siz rahatsız olmayın aziz peder. Ben bakarım."

"Çok naziksiniz, teşekkür ederim."

Dışarda holde sesler duyuldu. Bayan Bligh bir iki dakika sonra yanında iki kişiyle odaya girdi. Bunlardan biri brokar elbise giymiş, iriyarı bir kadındı. Diğeri ise ince, uzun, kadavrayı andıran bir adam. Tuppence onları dikkatle süzdü. Adamın omuzunda siyah bir pelerin vardı ve bir deri bir kemik yüz başka bir çağdan gelmiş gibi görünüyordu. El Greco,(*) diye düşündü Tuppence.

"Hoş geldiniz, sizi gördüğüme sevindim," diyen rahip diğerlerine döndü. "Sizi tanıştırayım. Sör Philip Starke, Bay ve Bayan Beresford. Bay Ivor Smith... Ah! Bayan Boscowan, sizi yıllardan beri görmedim. Bay ve Bayan Beresford."

"Bay Beresford'la tanışmıştım," diyen Bayan Boscowan Tuppence'a baktı. "Nasılsınız? Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Duyduğuma göre bir kaza geçirmişsiniz."

"Evet. Ama artık iyileştim."

Tanışma töreninin tamamlanmasının ardından Tuppence yeniden oturarak arkasına yaslandı. Kendisini normalde olması gerekenden çok yorgun hissediyordu. "Beyin sarsıntısının etkisi olmalı," dedi kendi kendine. Orada gözleri kapanmak üzere oturuyor, yine de odadakileri dikkatle incelemeye çalışıyordu. Konuşmaları dinlemiyor, yalnızca bakıyordu. İçinden bir his, bu dramadaki –istemeden karıştığı bu

(*) Yunan kökenli İspanyol ressamı (1541-1614)

dramadaki– karakterlerden bazılarının sanki çok dramatik bir sahne oynanıyormuşçasına orada toplanmış olduklarını söylüyordu. Parçacıklar bir araya toplanıyor, özünü buluyorlardı. Sör Philip Starke ve Bayan Boscowan'ın da gelişiyle sanki o zamana kadar perde arkasında kalmış iki karakter de birden ortaya çıkmışlardı. O ana dek sanki çemberin dışında kalmışlardı ama her zaman oyunun bir parçasıydılar ve şimdi çemberin içine girmişlerdi. Bir şekilde bu işle ilgileri vardı, bu olaya karışmışlardı. O akşam da oraya gelmişlerdi, iyi de neden? Bütün bu insanları oraya toplayan biri mi vardı? Bu kişi Ivor Smith miydi? Onlardan gelmelerini mi istemişti yoksa kibarca rica mı etmişti? Yoksa onlar Ivor Smith'e de Tuppence'a olduğu kadar yabancı mıydılar? Tuppence düşünüyordu:

"Her şey Güneşli Uçurum'da başladı, fakat Güneşli Uçurum bu olayların merkezi değil. Her şeyin kaynağında Sutton Chancellor vardı ve hâlâ da öyle. Her şey burada oldu. Son dönemde değil, kesinlikle yakın zamanda değil. Çok önceleri. Ve bu olanlar Bayan Lancaster ile ilgili değildi, fakat Bayan Lancaster istemeden de olsa bir şekilde olaylara karışmıştı. İyi de Bayan Lancaster şimdi nerede acaba?"

Tuppence ürperdi.

"Yoksa... yoksa... zavallı kadıncağız, öldü mü?"

Tuppence, eğer öyleyse başaramadım, diye düşündü. Bayan Lancaster için endişelendiği için bu araştırmaya başlamış, her nedense Bayan Lancaster'ın tehlikede olduğunu hissetmişti. Ve Bayan Lancaster'ı bulup onu korumaya karar vermişti.

İyi de ya ölmediyse, diye düşündü Tuppence. Bunu hâlâ yapabilirim.

Sutton Chancellor... Anlamlı ve tehlikeli bir şeylerin başladığı yerdi burası. Kanalın kıyısındaki ev de bunun bir parçasıydı. Belki de her şeyin merkeziydi, yoksa merkez Sutton Chancellor muydu? İnsanların

yaşadıkları, geldikleri, gittikleri, yerleştikleri, terk ettikleri, kaybolduklarını ve yeniden ortaya çıktıkları yer. Aynen Sör Philip Starke gibi.

Gözleri ister istemez Sör Philip Starke'a kaydı. Adam hakkında Bayan Copleigh'in köyde yaşayanları anlatırken söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyordu. Sakin, sessiz bir adam, eğitimli, bitkilere meraklı, fabrikatör ya da en azından önemli sanayi kuruluşlarının hatırı sayılır miktarda hissesinin sahibi... Dolayısıyla çok zengin ve çocukları çok seviyor. İşte yine aynı noktaya gelmişti. Çocuklar. Kanalın kıyısındaki ev ve bacadaki kuş, bacadan aşağı düşen oyuncak bebek. Bir avuç elmasla doldurulmuş ve bacaya gizlenmiş bir oyuncak bebek, bir soygunun ganimeti. Burası büyük bir suç örgütünün merkeziydi. Ama soygundan çok daha ağır suçlar işlenmişti burada. Bayan Copleigh, "Ben hep o zavallı çocukları öldürenin *Sör Philip Starke* olabileceğini düşündüm," demişti.

Sör Philip Stark! Katil olabilir miydi? Tuppence yarı kapalı gözleriyle adamı dikkatlice inceledi ve adamın kafasındaki katil profiline – özellikle de çocuk katili profiline– uyup uymadığını anlamaya çalıştı.

Acaba kaç yaşındaydı? En az yetmişinde olmalıydı. Hatta belki daha da yaşlıydı. Yorgun, hüzünlü bir yüz. Evet, kesinlikle hüzünlü, çile çeken bir ifade. Sanki dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş gibi. O kocaman gözler. Bir deri bir kemik vücut.

Aynen ünlü ressam El Greco gibi...

Acaba o akşam oraya neden gelmişti? Tuppence gözleri bu kez de Bayan Bligh'a kaydı. Kadın koltuğunda oturuyordu ama huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Bir şekilde kıpır kıpırdı ya birinin yanına sehpa çekiyor ya arkasına minder koymayı öneriyor ya da sigara ve çakmağın yerini değiştiriyordu. Sonuçta bir şekilde huzursuzdu. Sürekli Sör Philip Starke'a bakıyordu. Ne zaman sakin otursa gözlerini adamdan ayıramıyordu.

Tuppence kendi kendine, "Onunki köpekçe bir sadakat," dedi. "Sanırım Bayan Bligh bir zamanlar Sör Philip Starke'a âşıktı. Hatta bence onu hâlâ seviyor. Yaşlanmakla aşk bitmezdi ki. Derek ve Deborah gibi gençler biteceğini düşünüyorlar. Genç olmayan birinin âşık olabileceğini kafaları almıyor. Ama ben kadının adama âşık olduğundan eminim, umutsuz, tutkulu bir aşk bu. Rahip de Bayan Copleigh kadının gençken Sör Philip'in sekreterliğini yapmış olduğunu söylemişti. Herhalde Bayan Bligh daha o sıralarda Sör Philip'e âşık olmuştu..."

Tuppence, bu çok doğal, diye düşündü. Sekreterler genellikle patronlarına âşık olurlardı. Nellie Bligh da Philip Starke'a âşık olmuştu herhalde. Peki, ama acaba sevdiği o serinkanlı, sakin adamın aslında bir manyak olabileceğinden kuşkulanmış mıydı, yoksa öyle olduğunu biliyor muydu? *Adamın çocukları çok sevmesi...*

Bayan Copleigh, adam için, 'Çocuklara gereğinden fazla düşkün,' demişti."

Bazen olaylar insanı çok sarsar. Sör Philip'in yüzündeki bu hüzünlü ifadenin de nedeni buydu belki.

İnsan patolog, psikiyatrist ya da öyle bir şey olmadığı sürece psikopat katiller hakkında pek bir şey bilemiyor, diye düşündü Tuppence. "Delilik, cinnet, cinayet. Neden bir çocuğu öldürmek istesinler ki? Onları buna yönelten ne? Sonradan pişman oluyorlar mı? Nefret mi? Ölesiye bir mutsuzluk mu, yoksa korku mu onları çıldırtan?"

O anda Sör Philip'le göz göze geldik. Adam sanki bakışlarıyla ona bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Beni düşünüyorsun, diyordu bakışlarıyla. Evet, hakkımda düşündüklerin doğru. Ben tekinsiz bir adamım.

Tekinsiz, evet bu doğru ifadeydi. Onu tanımlıyordu. O tekinsiz bir adamdı!

Tuppence gözlerini ondan kaçırdı. Bu kez de rahibi süzmeye başladı. Rahibi seviyordu. Sevecen, iyi bir insandı. Acaba bir şeyler biliyor

muydu? Tuppence, olabilir, diye düşündü. Tabii kötülüğün merkezinde hiçbir şeyden haberi olmadan yaşıyor da olabilirdi. Çevresinde bir sürü şey olup bitiyor, ama o sınırsız iyi niyetiyle ve saflığıyla bunları fark bile edemiyordu.

Peki ya Bayan Boscowan? Onu anlamak, onu çözmek hiç kolay değildi. Orta yaşlı ve Tommy'nin de dediği gibi güçlü bir karakter. Kendini asla ele vermeyen bir kişilik.

Bayan Boscowan sanki Tuppence'ın bakışlarını fark etmiş gibi birden ayağa kalktı.

"Yukarı çıkıp ellerimi yıkayabilir miyim?"

Bayan Bligh yerinden fırladı. "Elbette. Size eşlik edeyim, izninizle peder?"

Bayan Boscowan, "Siz hiç zahmet etmeyin," dedi. "Ben yolu biliyorum."

Tuppence'a baktı. "Bayan Beresford?"

Tuppence hafifçe irkildi.

Bayan Boscowan, "Size neyin nerede olduğunu göstereyim," diye gülümsedi. "Benimle gelin."

Tuppence yumuşak başlı küçük bir çocuk gibi denileni yaptı, ayağa kalktı. Bunu hiç düşünmemişti. Ama çağırılıyordu ve çağıran Bayan Boscowan ise bu çağrıya uymak gerekiyordu.

O sırada Bayan Boscowan kapıdan çıkmıştı bile. Tuppence da onu izledi. Birlikte merdivenlerden çıktılar.

Bayan Boscowan, "Misafir yatak odası merdivenin hemen başındadır," dedi. "Her zaman hazırdır. Yanında da banyosu vardır."

Merdivenin başındaki kapıyı açtı. Elektriği yaktı. İçeri girdi. Tuppence da onu izledi.

Tuppence'a döndü. "Sizi burada bulduğuma o kadar sevindim ki. Ben de bunu umuyordum. Sizin için endişelenmiştim. Kocanız size bundan bahsetti mi?"

Tuppence başını salladı. "Evet, sanırım bahsetti."

"Evet, endişelendim." Odanın kapısını sanki çok özel bir konuşma yapılacak bir yermiş gibi sıkıca kapattı. "Bayan Beresford, Sutton Chancellor'un çok tehlikeli bir yer olduğunu hissettiniz, değil mi?"

Tuppence güldü. "Benim için öyle olduğu kesin."

"Evet, biliyorum. Neyse ki, ucuz kurtulmuşsunuz, çok daha kötü olabilirdi. Tabii ya sanırım bunu şimdi anlayabiliyorum."

Tuppence, "Siz bir şeyler biliyorsunuz," dedi. "Bütün bu olanlar hakkında bir fikriniz var."

Emma Boscowan, "Bir açıdan evet," dedi. "Bir şeyler biliyorum, ama bir açıdan da hayır, bilmiyorum. Biliyorsunuz, içgüdüler, sezgiler. Bunlarda yanılmadığınızı anladığınızda endişelenmeye başlarsınız. Bu suç örgütü konusu, bana bir bütün olarak çok tuhaf geliyor. Bunun diğer konuyla bir ilgisi olduğunu..." Birden sustu.

"Yani demek istediğim, bu gibi şeyler her zaman olur, yani hırsızlıklar, soygunlar filan, her zaman da olurdu. Ama şimdi daha organizeler, aynen ticari kuruluşlar gibi. Aslında bu örgüt konusu tehlikeli değil... Tehlikeli olan *diğeri*... Tehlikenin nereden geleceğini bilmek ve tetikte olmak gerek. Dikkatli olmalısınız Bayan Beresford çok dikkatli. Siz hiç düşünmeden bir şeyin peşine takılan tiplerdensiniz ama bu güvenli değil. Burada hiç değil."

Tuppence ağır ağır, "Yaşlı teyzem..." diye mırıldandı. "Daha doğrusu Tommy'nin teyzesi, benim değil, öldüğü huzurevinde biri içlerinde bir katil olduğunu söylemiş."

Emma ağır ağır başını salladı.

Tuppence, "O huzurevinde iki yaşlı insan öldü," dedi. "Doktor bu ölümleri kuşkulu buldu."

"Sizi harekete geçiren bu mu oldu?"

"Hayır, daha önce olan bir şey."

Emma Boscowan, ona yaklaştı. "Eğer zamanınız varsa, bana hemen, kısaca o huzurevinde olanları anlatır mısınız? Yalnız çabuk olun. Biri gelip konuşmamızı yarıda kesebilir."

"Evet, olanları kısaca özetleyebilirim." Tuppence en başından olanları özetledi.

Emma Boscowan, onu dikkatle dinledi.

Tuppence bitirdiğinde de, "Anlıyorum..." dedi. "Demek şimdi Bayan Lancaster adındaki o kadının nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Onun öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Evet. Bu olabilir."

"Sizce kadını bir şey bildiği için mi öldürdüler?"

"Evet. Bir şey biliyordu. Belki bir cinayete şahit olmuştu. Ya da bir çocuğun öldürüldüğünü görmüştü."

Bayan Boscowan, "Bu konuda yanıldığınızı düşünüyorum," dedi. "Bence çocuğun bu konuyla bir ilgisi yoktu. İhtiyar kadın, onu başka bir olayla karıştırdı. İhtiyarlar zaten hep olayları birbirine karıştırırlar. Belki başka bir cinayetle."

"Evet. Olabilir. Yaşlılarda bu gibi şeyleri doğal karşılamak gerekir. Ama bu yörede çocukları öldüren bir katil *vardı,* değil mi? Pansiyonunda kaldığım kadın bana öyle söyledi."

"Evet, bu bölgede çok çocuk öldürüldü. Fakat bu yıllar önceydi. Tam emin değilim. Bu konuda rahibin de bilgisi olduğunu sanmıyorum. Çünkü rahip de o sıralar burada değildi. Ama Bayan Bligh buradaydı. Evet, evet o sırada Bayan Bligh burada olmalı. O zamanlar bir hayli gençti herhalde."

"Öyle olmalı," diyen Tuppence sordu. "Bayan Bligh hep mi Sör Philip Starke'a âşıktı?"

"Demek bunu siz de fark ettiniz? Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Kadın, Sör Philip'e adeta tapıyor. William'la buraya ilk geldiğimizde de bunu hemen fark etmiştik."

"Siz neden buraya geldiniz? O sıralarda kanalın kıyısındaki evde mi yaşıyordunuz?"

"Hayır, biz o evde hiç oturmadık. Ama kocam evi çok beğenirdi. Evin birkaç resmini yaptı. Kocanızın bana gösterdiği resim ne oldu?"

"Tablo evde. Tommy, bana resimdeki kayık hakkında söylediklerinizi anlattı –o resimdeki kayığı yapanın kocanız olmadığını– üzerinde *Waterlily* yazan kayığı."

"Evet. O kayığı yapan kocam değildi. Resmi son gördüğümde de kayık orada değildi. Biri onu oraya eklemiş."

"Evet, kayığın üzerinde *Waterlily* yazılıydı. Ayrıca Binbaşı *Waters* adında biri de –tabii öyle biri olmadığı ortaya çıktı– rahibe mektup yazarak kızı Lillian'ın mezarının bulunmasını istedi. Ama mezarda çocuğun cesedi yoktu. Yalnızca içi mücevher dolu bir tabut vardı. Bir soygunda çalınan mücevherler. O kayık bir mesaj olmalı –ganimetin nerede olduğunu gösteren bir mesaj– bütün bunlarla cinayetler arasında bir bağlantı olmalı..."

"Evet, öyle görünüyor. Ama insan emin olamıyor..."

Emma Boscowan birden sustu. Sonra da telaşla, "Bizi bulmaya geliyor," diye fısıldadı. "Çabuk banyoya girin..."

"Gelen kim?"

"Nellie Bligh! Banyoya girin ve kapıyı da içeriden sürgüleyin."

Tuppence kendini banyoya atarken, "İşgüzar," diye mırıldandı.

Bayan Boscowan, "Yalnızca o kadar mı, çok daha fazlası..." dedi.

O sırada kapı açıldı ve Bayan Bligh yardıma hazır samimi bir havada içeri girdi.

"Umarım istediklerinizi bulmakta zorlanmamışsınızdır?" dedi. "Temiz havlu ve sabun vardı, değil mi? Bayan Copleigh temizliğe geliyor, fakat benim de onu sürekli kontrol etmem gerekiyor."

Bayan Boscowan'la Bayan Bligh birlikte aşağıya indiler. Tuppence da onlara salonun kapısında yetişti. Sör Philip Starke, onu görünce ayağa kalktı. Tuppence'ı rahat bir koltuğa yerleştirdi ve kendisi de yanındaki sandalyeye oturdu.

"Böyle rahatsınız, değil mi Bayan Beresford?"

"Evet, teşekkür ederim. Çok rahatım."

Sör Starke nazik ancak tınısız, derin, boğuk bir sesle, "Geçirdiğiniz kazayı duydum," dedi. "Günümüzde dünya artık çok kötü bir yer oldu. Kazalar birbirini izliyor."

Adam konuşurken bir yandan da dikkatle Tuppence'ı süzüyordu.

Tuppence, şimdi de o beni inceliyor, diye düşündü. Gözünün ucuyla Tommy'ye baktı. Ama kocası Emma Boscowan'la konuşmaya dalmıştı.

"Sutton Chancellor'a gelme nedeniniz neydi, Bayan Beresford?"

Tuppence gülümsedi.

"Kocamla kırların arasında, sessiz sakin bir köşede yaşamak istiyoruz. Buna uygun bir ev arıyorduk. Kocam toplantı ya da kongreye gitmişti. Benim de boş zamanım vardı. Londra kırsalını bir dolaşayım," diye düşündüm. "Belki istediğimiz gibi bir yer bulurum.'"

"Duyduğuma göre kanalın kıyısındaki evle ilgilenmişsiniz?"

"Evet, oraya baktım. Sanırım daha önce de trenin penceresinden görmüş ve beğenmiştim. Çok güzel bir eve benziyor, tabii dışarıdan."

"Evet, öyle. Ama hem içinin hem de dışının, çatının filan iyi bir onarımdan geçirilmesi gerekiyor. Sanırım evin arka tarafının görünüşü dıştan da hoş değil."

"Evet. Doğrusu evi çok tuhaf bir şekilde bölmüşler."

Philip Starke, "Herkesin kendisine göre bir fikri var," dedi.

Tuppence sordu. "Siz orada hiç oturmadınız değil mi?"

"Hayır, hayır. Benim buradaki evim yıllar önce yandı. Ama bir parçası hâlâ duruyor. Sanırım görmüşsünüzdür ya da biri size bahsetmiştir. Rahibin evinden tepeye doğru çıktığınızda orada. Aslında orası tepe sayılmaz, ama bu bölge için öyle. Övünülecek bir yer değil. Babam orayı 1890 da yaptırmış. Tipik bir malikâne. Gotik ayrıntılar,

bir tutam da Balmoral stili. Karanlık, kasvetli. Kırk yıl önce tüyler ürpertici bulunmasına rağmen günümüz mimarları yine bu stili benimsemeye başladılar. Tam bir beyefendinin evinin olması gerektiği gibi her şey var." Sesinde alaycı bir ton vardı. Bilardo odası, kahvaltı odası, kadınlar için özel salon, devasa bir yemek odası, balo salonu, yaklaşık on dört yatak odası –ve zamanında– en azından ben öyle anımsıyorum, eve bakan on dört görevlinin kaldıkları bölüm."

"Evinizden pek hoşlanmadığınız anlaşılıyor."

"Orayı hiçbir zaman da sevemedim. Ben babam için tam bir hayal kırıklığıydım. Babam çok başarılı bir sanayiciydi. Onun izinden gideceğimi umuyordu. Ama yapmadım bunu. Bana karşı her zaman çok iyi ve bonkör davrandı. Bana fazlasıyla harçlık ya da gelir getiren bir iş verdi ve kendi istediğim yolu izlememe göz yumdu. "

"Sizin bitkilerle ilgilendiğinizi duydum."

"Evet, beni en çok rahatlatan şeylerden biri de budur. Yabani çiçekleri ararım, özellikle de Balkanlar'da. Hiç Balkanlar'da yaban çiçekleri aradınız mı? Oradaki çiçeklere hiçbir yerde rastlayamazsınız, orası gerçekten muhteşem bir yer."

"Çok hoş olmalı. Sonra da buraya gelip kalmayı yeğlediniz, öyle mi?"

"Bir zamanlar öyleydi ama uzunca bir süredir burada yaşamıyorum. Aslına bakarsanız karım öldüğünden beri buraya gelmedim."

Tuppence utanmıştı. "Ah bağışlayın çok üzgünüm."

"Karımı yıllar önce kaybettim Bayan Beresford. Çok uzun zaman oldu. 1938 yılında. Savaştan önce öldü. Çok güzel bir kadındı."

"Buradaki evinizde hâlâ Lady Starke'ın resimleri var mı?"

"Hayır, ev neredeyse tamamen boş. Eşyaları, tabloları ve diğer her şeyi Londra'da bir depoya yolladım. Orada şimdi eşyalı bir kütüphane, bir oturma odası ve bir de yatak odası var. Arazi işleri için buraya geldiği zaman temsilcim ya da buraya geldiğimde ben kalıyorum."

"Orayı niçin satmadınız?"

"Satmadım. Buranın gelişeceğine ilişkin söylentiler var. Aslında beni oraya bağlayan hiçbir şey yok. Babam orada bir tür feodal düzen kurabileceğimizi düşünüyordu. Bütün Starke'ların orada doğup orada öleceklerini umuyordu, babam, ben, benim çocuklarım, çocuklarımın çocukları bu böyle sürüp gidecekti."

Bir an sustu sonra ekledi. "Ama Julia'yla hiç çocuğumuz olmadı."

Tuppence usulca, "Ah, anlıyorum," dedi.

"Anlayacağınız beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Zaten pek gelmiyorum da. Gerekenleri Nellie Bligh, benim adıma yapıyor." Kadına bakarak gülümsedi. "O gerçekten olağanüstü bir sekreterdir. Hâlâ bütün işlerimi o hallediyor."

"Buraya gelmiyor ama yine de o evi satmak istemiyorsunuz."

"Bunu yapmak için çok iyi bir nedenim var."

Adamın sert yüz ifadesinde bir tebessüm belirdi.

"Belki de babamın ticari zekâsı bana da miras kalmıştır. Bildiğiniz gibi arazinin değeri her gün artıyor. Sattığım takdirde hazır paradan çok daha büyük bir kazanç sağlayabilir. Her gün değer artıyor. Bir gün, kim bilir, belki de arazimin üzerinde yeni bir öğrenci kampüsü kurulur."

"O zaman zengin bir insan olursunuz."

"Şu anda olduğumdan hiç kuşkusuz daha zengin," diyen Sör Philip gülümsedi. "Ben zaten çok zengin bir adamım."

"Peki, siz ne yapıyorsunuz?"

"Seyahat ediyorum. Dünyayı dolaşıyorum. Londra'da yatırımlarım var. Bir de resim galerim. Orada bir resim galerim var. Sanattan biraz anlarım. Bu gidişle sanat simsarı olup çıkacağım. Sanat eserleri çok ilginç olabiliyor. İnsanın tüm zamanını alabiliyorlar, sanırım günün birinde Azrail omzuma vurup, 'Sıran geldi,' deyinceye kadar da bunu sürdüreceğim."

Tuppence, "Aman böyle demeyin," dedi. "Tüylerim diken diken oldu."

"Ürpermenize hiç gerek yok Bayan Beresford. Sizin daha uzun yıllar yaşayacağınızdan eminim, uzun ve mutlu bir yaşamınız olacağından..."

Tuppence gülümsedi.

"Ben şimdi de mutluyum. Herhalde benim de tüm yaşlılar gibi ağrılarım sızılarım olacak, kulaklarım ağır işitecek, görüşüm bulanıklaşacak. Arterit olacağım."

"Herhalde bunlara da sandığınız kadar aldırmayacaksınız. Eğer kabalık saymazsanız size bir şey söyleyeceğim. Kocanızla çok mutlu bir evliliğiniz olduğu anlaşılıyor."

"Evet, gerçekten öyle," diyen Tuppence ekledi. "Bence dünyada mutlu bir evlilikten daha güzel bir şey olamaz."

Ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman oldu, hiç söylememiş olmayı diledi. Çok sevdiği karısını kaybeden ve yıllar boyu bunun üzüntüsünü çeken ve belki hâlâ da bunun acısını yaşayan bir adama böyle bir şey söylediği için kendine çok kızdı.

16. BÖLÜM

Ertesi Sabah

I

Toplantının ertesi günüydü...

Ivor Smith'le Tommy konuşmalarına ara vererek önce birbirlerine sonra Tuppence'a baktılar. Tuppence gözlerini şömineye dikmişti. Dalgın dalgın düşünüyordu.

Tommy güldü.

"Aklın nerelerde Tuppence?"

Tuppence iç çekerek kendisini toplamaya çalıştı ve iki adama baktı.

"Bence her şey birbiriyle bağlantılı," dedi. "Dün geceki toplantı. Neden yapıldı? Bunun anlamı neydi?" Ivor Smith'e döndü. "Herhalde siz ikiniz o toplantıdan bir anlam çıkardınız. Artık nerede olduğunuzu biliyorsunuz."

Ivor başını salladı.

"Pek öyle değil. Sonuçta aynı şeyin peşinde değiliz, öyle değil mi?"

Tuppence, "Tam olarak değil," dedi.

İki adam meraklı bakışlarla onu süzdüler.

Tuppence, "Doğru," dedi. "Ben takıntıları olan bir kadınım. *Bayan Lancaster'ı bulmak istiyorum*. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Tommy atıldı.

"Bunun için önce Bayan Johnson'ı bulman gerekiyor. Bayan Johnson'ı bulmadığın sürece Bayan Lancaster'ı bulamazsın."

Tuppence mırıldandı.

"Bayan Johnson. Evet, acaba..." İvor Smith'e baktı. "Tabii olayın bu kısmı sizi hiç ilgilendirmiyor."

"Aksine Bayan Tommy, çok ilgilendiriyor."

"Peki ya Bay Eccles?"

Ivor güldü.

"Sanırım bizim Bay Eccles çok yakında hak ettiğini bulacak. Yine de buna bel bağlamak istemiyorum. O bıraktığı izleri akıl almaz bir zekâyla kapatmayı başarabilen biri. Hatta bu konuda o kadar iyi ki insan aslında böyle bir iz var mıydı diye kuşkuya düşüyor." Kendi kendine mırıldandı. "Büyük bir yönetici. Büyük bir planlamacı o."

Tuppence, "Dün gece," diye başladı. Sonra durakladı. "Bir şey sorabilir miyim?"

Tommy, "Sorabilirsin tabii," dedi. "Ama Ivor'dan tatmin edici yanıtlar almayı bekleme."

Tuppence, "Sör Philip Starke," dedi. "Onun bu olaylardaki rolü ne? O suçlu profiline uyan biri değil, tabii eğer..."

Tuppence aklına Bayan Copleigh'in Sör Starke'a çocuk katili olduğuna ilişkin acımasız varsayımları gelince sustu.

Ivor Smith, "Sör Philip Starke bizim için değerli bir bilgi kaynağı," dedi. "Bu yöredeki en büyük arazi sahibi. Tabii İngiltere'nin başka bölgelerinde de toprakları var."

"Cumberland'da da var mı?"

Ivor Smith merakla Tuppence'a baktı.

"Cumberland mı? Bu nereden aklınıza geldi Bayan Tommy? Cumberland konusunda ne biliyorsunuz?"

Tuppence, "Hiçbir şey," dedi. "Bildiğim bir şey yok. Ama nedense birden aklıma geldi." Kaşlarını çattı. Şaşırmış görünüyordu. "Evin bir kenarında kırmızı beyaz çizgili bir gül, eski tip bir gül." Başını salladı.

"Kanalın kıyısındaki ev Sör Philip Starke'ın mı?"

"Arazi onun. Zaten bütün bu arazi adamın."

"Evet, dün akşam kendisi de öyle söyledi."

"Onun sayesinde yasal zorluklara rağmen akıllıca perdelenen kiralama ve satış işleri hakkında bir hayli bilgi edindik."

"Market Basing'de gittiğim emlakçılar... Onların kuşkulu bir durumları var mı yoksa bana mı öyle geldi?"

"Sadece size öyle gelmedi. Bu sabah onları ziyaret edeceğiz. Ve onlara hiç de hoşlanmayacakları bazı sorular soracağım."

Tuppence, "Güzel," dedi.

"Bayağı ilerleme kaydettik," dedi Ivor Smith. "1965 yılındaki büyük posta soygununu ve Albury Cross'taki soygunları, İrlanda'daki büyük tren soygununu aydınlattık. Ganimetin büyükçe bir kısmını ele geçirdik. Evlerde bunların saklandığı çok akıllıca zula yerleri yapılmış. Birine yeni bir banyo yaptırılmış, bir diğerine servis dairesi, ayrıca evlerdeki bazı odalar olması gerekenden daha küçüktü çünkü bunlara ilginç gizli bölmeler eklenmişti. Evet, gerçekten çok şey bulduk."

"Peki ya *insanlar*?" diye sordu Tuppence. "Bunu düşünen, yaptıran insanları kastediyorum – Bay Eccles dışında tabii. Bir şeyler bilen birileri olmalı."

"Tabii ki birkaç kişi vardı. Örneğin bunlardan biri bir gece kulübü işletiyordu, M1'e yakın biri, ona Mutlu Hamish diyorlardı. Ama yılanbalığı kadar sinsi ve kaypaktı. Sonra 'Katil Kate' adlı bir kadın vardı –ama bu çok önceydi– en ilginç suçlularımızdan biriydi. Olağanüstü güzellikte bir kızdı ama akli dengesi yerinde değildi. Örgüt onu dışla-

dı, çünkü onlar için tehlike oluşturabileceğini anladılar. Örgüt yağma peşinde – mücevher, para– cinayet değil."

"Peki, kanal kıyısındaki ev de onların ganimet saklama yerlerinden biri miydi?"

"Bir ara saklıyorlardı. O sıralar evin adı Ladymead idi ama sonradan çok değişti."

Tuppence, "Sanırım işleri güçleştirmek için," dedi. "Ladymead. Acaba bunun belirli bir anlamı var mıydı?"

"Ne gibi bir anlam?"

Tuppence iç çekti.

"Aslında bunu ben de bilemiyorum. Aklıma bir an bir şey geldi de, bilmem anlatabiliyor muyum? Neyi kastettiğimi ben de bilemiyorum. Örneğin o tabloyu ele alalım. Boscowan bir resim yapmış. Sonra biri onun üzerine bir kayık eklemiş. Kayığın adı da..."

"*Tiger Lily.*"

"Hayır, *Waterlily.* Bayan Boscowan bunu kocasının yapmadığını söyledi."

"Bunu bilebilir mi?"

Tuppence bir an durdu.

"Bilebilir. Eğer bir ressamla evliyseniz ve kendiniz de sanatçıysanız, bir resimdeki farklı bir fırça darbesini, farklı bir stili kolayca fark edebilirsiniz. Ama sanırım bazen insanı korkutuyor."

"Kim... Bayan Boscowan mı?"

"Evet. Nasıl diyeyim ki... çok güçlü bir kişiliği var. Çok baskın bir kişilik."

"Olabilir. Evet."

Tuppence, "Bazı şeyler biliyor," dedi. "Ama bunları yalnızca bildiği için biliyor, bundan eminim, bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Tommy dürüstçe, "Hayır, anlayamadım," dedi.

"Demek istediğim bir şeyi bilmenin iki yolu vardır. Birincisi biliyorsanız biliyorsunuzdur. Diğer yolu ise sezgilerinizden ayrıştırıp çıkardığınız bilgilerdir."

"Bu genelde senin başvurduğun yöntem Tuppence."

"Her neyse..." diyen Tuppence düşüncelerini seslendirmeyi sürdürdü. "Her şey bir şekilde Sutton Chancellor ile bağlantılı –Ladymead, Kanal Evi, Kanalın Kıyısındaki Ev– adı artık her neyse, her şey dönüp dolaşıp o eve bağlanıyor. Ve o evde yaşayanlara; şimdi ve geçmişte. Bence bazı şeylerin kökeni geçmişte."

"Bayan Copleigh'in söylediklerinden etkileniyorsun."

"Aslında düşünüyorum da Bayan Copleigh'in anlattıkları her şeyi daha da güçleştiriyor. Bence o artık zamanları da mekânları da ciddi biçimde karıştırıyor."

Tommy, "Kırsaldaki insanların çoğu öyledir," dedi.

Tuppence, "Bunu biliyorum," dedi. "Sonuçta ben de kırsal kesimde bir rahip evinde büyüdüm. Kilise defterlerinde olanlar tarihlerle değil olaylarla bağlantılı olarak kaydedilirler. Bir şey için, '1925 yılında oldu' ya da '1930'da oldu' yazmazlar. Genelde tanımlar şu şekildedir: 'Eski değirmen yandıktan sonra', 'Büyük meşe ağacına yıldırım düşüp çiftçi James'in ölümüne neden olduktan sonra' ya da 'tifo salgını olduğu yılda' gibi notlar düşerler. Tabii ki anımsadıkları şeyler bir sıra izlemez. Her şey çok zor," diye ekledi iç çekerek. "Bilmem anlatabiliyor muyum ama oradan buradan bir şeyler kurcalayıp çıkarmak gerekiyor."

Tuppence birden çok önemli bir şey keşfetmiş bir insan havasıyla ekledi.

"Tabii ki asıl sorun benim yaşlanmış olmam."

Ivor gerçek bir centilmen olduğunu göstererek, "Sen her zaman gençsin Tuppence," dedi.

Tuppence kırıcı bir biçimde, "Saçmalama," dedi. "Yaşlandım çünkü ben de bazı şeyleri aynı şekilde anımsıyorum. Şundan önce, bundan

sonra gibi. Hafızama yardımcı olmak için geçmişten destek almaya çalışıyorum."

Ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladı.

"Bu otel hiç hoşuma gitmiyor. Beni sinirlendiriyor."

Yatak odasına girdi ve başını sallayarak dışarı çıktı.

"Orada da bulamadım."

"Ne arıyorsun?"

"İncil."

"İncil mi?"

"Evet. Biliyorsun, eski otellerde yatağının başucuna daima bir İncil koyarlar. Böylece günün her saatinde, ister gece ister gündüz dua edebilirsin. Ama burada yok."

"İncil mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum. Ben iyi eğitim alarak yetiştirilmiş bir kızım, dolayısıyla da İncil'i her rahip kızının bildiği kadar bilirim. Ama insan unutuyor. Özellikle de kilisede bölümler tam olarak okunmadığı için sözcükleri unutuyorsun. İncil'de bir şeye bakmam gerekiyor. Bu arada siz emlakçılarla konuşurken ben de Sutton Chancellor'a giderim."

Tommy bağırdı. "Neden? Sana bunu yasaklıyorum!"

"Saçmalama, amacım dedektifliğe soyunmak filan değil. Yalnızca kiliseye giderek İncil'e bakacağım. Eğer oradaki de modern bir tefsirse, rahibe gidip orijinal İncil'i isteyeceğim."

"Niçin? Buna ne gerek var?"

"Çocuğun mezarının üzerinde yazılı olan sözcükler sanırım İncil'dendi... Amacım yalnızca hafızamı tazelemek. O sözcükler ilgimi çekti."

"İyi de sana hiç güvenmiyorum Tuppence. Gözümün önünden ayrılır ayrılmaz yine başını derde sokacağından eminim."

"Sana söz veriyorum. Mezarlıkta filan dolaşmayacağım. Böyle güneşli, güzel bir günde kiliseden daha güvenli bir yer olabilir mi?"

Tommy karısına bakarak iç çekti.

II

Tuppence arabasını Sutton Chancellor'daki kapalı bir garaja bıraktıktan sonra etrafına dikkatle bakınarak kiliseye girdi. Doğal olarak o noktada saldırıya uğramış bir insanın güvensizliği vardı üzerinde. Yeniden meçhul düşmanının saldırısına uğramayı istemiyordu. Bu kez mezar taşlarının arkasına saklanmış biri yokmuş gibi görünüyordu.

Kiliseye girdi. Yaşlıca bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş pirinç eşyaları cilalıyordu. Tuppence mihraba yaklaşarak İncil'i açtı. Kiliseyi temizleyen kadının şüpheyle kendisine baktığını fark edince de ona gülümsedi.

"Merak etme, bir şey çalacak değilim."

Biraz baktıktan sonra İncil'i kapatarak, kiliseden dışarı çıktı. Aslında son kazıların yapılıp, mücevher bulunan mezarı görmeyi çok istiyordu ama bunu asla yapmayacağına söz vermişti.

Tuppence, kendi kendine, "*Her kim ki bu küçükleri incitti...*" diye mırıldandı.

Arabasına binerek doğru rahibin evine gitti, arabadan indi. Bahçe yolundan evin kapısına kadar yürüdü. Zili çaldı ama içeriden hiçbir ses gelmedi.

Zil kırılmış olmalı, diye düşünen Tuppence, rahip evlerinin zillerini çok iyi biliyordu. Tuppence kapıyı itti. Hemen açılıverdi.

Hole girdi. Holdeki sehpanın üzerinde yabancı bir ülkenin damgası olan büyük bir zarf duruyordu. Afrika'daki bir misyonerlik kuruluşunun damgasıydı bu.

Misyoner olmadığım için mutluyum, diye geçirdi aklından.

Bu muğlak düşüncenin gerisinde başka bir şey, yine bir holdeki bir sehpayla bağlantılı bir şey yatıyordu. Bu bana neyi anımsatıyor? Çiçekler? Yapraklar? Bir paket ya da mektup?

Aynı anda rahip sağdaki odadan çıktı.

"Ah! Beni mi aramıştınız Bayan Beresford?"

Tuppence gülümsedi.

"Evet. Size bir İncil'iniz olup olmadığını sormaya geldim."

Rahip ona şaşkın şaşkın baktı. "İncil mi?"

Tuppence, "Sizde olacağını düşündüm..." dedi.

Rahip gülümsedi. "Tabii, tabii. Galiba bende birkaç tane olacak. Hatta size Yunan İncil'ini bile bulabilirim."

Tuppence kararlılıkla yanıt verdi.

"İstemem. Bana Gideon İncil'i lazım."

Rahip, "Ya," diye mırıldandı. "Evde birkaç tane olması gerekiyor. Birkaç tane. Maalesef artık kiliselerde Gideon'u pek kullanmıyoruz. Başpiskoposun emirlerine uymak gerekiyor ve başpiskopos, gençler için kiliselerde modernleştirme gerektiği kanısında. Ne yazık ki! Kütüphanemde o kadar çok kitap vardı ki bazıları doğal olarak diğerlerinin arkasında kalıyor. Ama istediğiniz kitabı bulabileceğimi *sanıyorum*. Eğer *bulamazsam*, Bayan Bligh'tan rica ederiz. Kendisi de burada, çocuk köşesine konulan vazoları yabani çiçeklerle süslemekle uğraşıyor."

Rahip holden ayrıldı ve geldiği odaya döndü.

Tuppence onu izlemedi. Holde kaldı, kaşlarını çatmış düşünüyordu. O sırada dipteki kapı açılarak Bayan Bligh hole girdi. Elinde çok ağır madeni bir vazo vardı.

Tuppence bir anda birkaç şeyi birden anımsadı.

"Tabii ya... *Tabii...*"

"Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim? Ah, Bayan Beresford, siz miydiniz?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Benim." Ardından da ekledi. "*Siz de Bayan Johnson'sınız, değil mi*?"

Ağır vazo büyük bir gürültüyle yere düştü. Tuppence eğildi ve vazoyu aldı. Vazoyu elinde tarttı. "İyi bir silah..." Vazoyu yere bıraktı. "Arkadan yaklaşıp birinin kafasına indirmek için çok uygun. Bana da öyle yaptınız, değil mi *Bayan Johnson*?"

"Ben... ben... ben... ne demek... b-b-ben."

Artık Tuppence'ın orada daha fazla kalması için hiçbir neden yoktu. Sözlerinin etkisini görmüştü. İkinci kez Bayan Johnson dediği anda Bayan Bligh kendisini ele vermişti. Şimdi de paniğe kapılmış titriyordu.

Tuppence, "Geçen gün," dedi. "Evinizdeki holde masanın üzerinde bir mektup vardı. Cumberland'da Bayan Yorke adında birine yazılmıştı. Bayan Lancaster'ı Güneşli Uçurum'dan aldıktan sonra onu oraya götürdünüz değil mi Bayan Johnson? Kendisi şimdi orada. Bayan Yorke ya da Bayan Lancaster –artık hangi ismi kullanıyorsanız– aynen Perry'lerin bahçesindeki kırmızı beyaz çizgili gülün ismi gibi 'Yorke and Lancaster.'"

Hızla arkasını dönerek evden ayrıldı. Bayan Bligh ise merdivenin tırabzanına dayanmış, ağzı bir karış açık, Tuppence'ın arkasından bakıyordu. Tuppence hemen bahçe yolundan arabasına koştu, arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Uzaklaşırken son bir kez rahip evinin kapısına doğru baktı. Ama kimse yoktu. Tuppence kilisenin önünden geçerek Market Basing'e doğru ilerledi. Yarı yolda birden fikrini değiştirerek geri döndü. Köyden geçerek, kanalın kıyısındaki eve giden yola saptı. Arabayı yüksek duvarın önünde bırakarak, Perry'lerin bahçede olup olmadıklarını anlamak için kapının üzerinden içeri baktı. Görünürde kimse yoktu. Tuppence bahçeye girerek, evin kapısına doğru gitti. Pencereler de kapı da kapalıydı.

Tuppence'ın canı sıkıldı. Bayan Perry alışveriş için Market Basing'e gitmiş olmalıydı. Halbuki özellikle de Alice Perry'yi görmek

istiyordu. Tuppence kapıyı çaldı, önce yavaş sonra hızlı. Yanıt veren olmadı. Kapının tokmağını çevirdi ama açılmadı. Kilitliydi. Tuppence kararsızlık içinde orada kalakaldı.

Alice Perry'ye sormak istediği sorular vardı. Belki de Bayan Perry, Sutton Chancellor'daydı. Her an dönebilirdi. Kanalın kıyısındaki evin en kötü tarafı çevrede hiç kimsenin olmaması, köprüden de pek araç geçmemesiydi. Perry'lerin o sabah nerede olduklarını sorabileceği hiç kimse yoktu.

17. BÖLÜM

Bayan Lancaster

I

Tuppence orada durmuş düşünüyordu. Birden hiç beklemediği bir şekilde kapı açıldı. Tuppence hafifçe haykırarak bir iki adım geriledi ve yutkundu. Karşısında duran dünyada orada görmeyi beklediği belki de son insandı. Bayan Lancaster üzerinde Güneşli Uçurum'da giydiği o elbiseyle duruyor ve ona aynen o günkü gibi dalgın ama dostça gülümsüyordu.

Tuppence, "Ah..." dedi.

Bayan Lancaster, "Günaydın," dedi. "Bayan Perry'yi mi aradınız? Bildiğiniz gibi bugün pazar kuruluyor, oraya gitti. Neyse ki ben size kapıyı açabildim. Önce anahtarı bulamadım. Aslında bu anahtarın bir eşi olmalıydı, öyle değil mi? Buyurun. Çay içerdiniz değil mi?"

Tuppence şanki bir rüyada gibi eşikten içeri girdi. Bayan Lancaster, yine o kibar bir ev sahibi tavırlarıyla onu oturma odasına götürdü. "Buyurun oturun. Korkarım ben fincanların filan yerlerini pek bilmiyorum. Zaten buraya geleli daha bir iki gün oldu. Durun bir bakayım –bundan eminim– ben sizi daha önce bir yerde görmüştüm, değil mi?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Siz Güneşli Uçurum'dayken."

"Güneşli Uçurum... Güneşli Uçurum... Bu ad bana hiç yabancı değil. Ah, evet. Sevgili Bayan Packard. Gerçekten çok güzel bir yerdi."

Tuppence sordu. "Ama oradan çok acele ayrıldınız, öyle değil mi?"

Bayan Lancaster, "Bazıları çok otoriter olabiliyorlar. İnsanın iki ayağını bir pabuca sokuyorlar, çok acele ediyorlar. İşlerinizi *halletmenize*, eşyalarınızı doğru dürüst *toplamanıza* bile fırsat vermiyorlar. Tabii aslında niyetleri iyi. Ben Nellie Bligh'ı pek severim ama o hükmetmeyi seven bir insan." Bayan Lancaster, Tuppence'a doğru eğilerek ekledi. "Bazan onun biraz..." Elini işaret edercesine hafifçe şakağına vurdu. "Tabii böyle şeyler *oluyor*. Özellikle de evde kalmış kızlarda. Yani evlenmemiş kadınlarda. Onlar hayır işlerine filan veriyorlar ama bazen bunun dozunu kaçırdıkları da gözüküyor. Rahipler bundan çok çekiyorlar. Çünkü bu kadınlar, adamcağızların kendilerine evlenme teklif ettiğini bile sanıyorlar. Tabii adamların aklından böyle bir şey geçmiyor bile. Evet, zavallı Nellie Bligh. Bazı açılardan çok aklı başında ve duyarlıdır. Burada kiliseye ve cemaate çok yararlı hizmetleri oldu. Ayrıca birinci sınıf bir sekreterdir de. Ama bazen çok tuhaf şeyler yapıyor. Örneğin beni önceden haber vermeden Güneşli Uçurum'dan çıkarıp Cumberland'a götürmesi gibi – bu arada orası çok sıkıntılı, kasvetli bir yerdi. Sonra daha ben oraya alışamadan birden beni oradan alıp buraya getirdi. Gertrude Bligh gerçekten biraz tuhaf..."

Tuppence, "Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Eğer buna yaşamak *denirse*, evet. Aslında bu tuhaf bir durum. Ben buraya geleli daha iki gün oldu."

"Buradan önce Cumberland'daki Rosetrellis Court huzurevindeydiniz, değil mi?"

"Evet, sanırım adı buydu. Güneşli Uçurum kadar güzel bir isim değil, öyle değil mi? Aslında oraya bir türlü ısınamadım. Ayrıca orası

Güneşli Uçurum gibi iyi yönetilmiyordu. Servis hiç iyi değildi, kahveleri çok sıradandı. Buna rağmen oraya da alışıyordum. Hatta orada bir iki ilginç arkadaş da buldum. Onlardan biri yıllar önce Hindistan'da teyzemle tanışmıştı. Böyle *ortak tanıdığın* olan birine rastlamak çok hoş oluyor."

Tuppence mırıldandı. "Öyle olmalı."

Bayan Lancaster neşeyle ekledi.

"Yanılmıyorsam siz Güneşli Uçurum'a gelmiş ama orada kalmamıştınız. Sanırım evdekilerden birini ziyarete gelmiştiniz."

Tuppence başını salladı.

"Evet. Kocamın teyzesi Bayan Ada Fanshawe'i."

"Ah, evet. Tabii ya. Şimdi anımsadım. Sizinle şöminenin arkasına gömülmüş olan zavallı çocuğunuzdan da bahsetmiştik, değil mi?"

Tuppence, "Hayır," dedi. "O benim çocuğum değildi."

"Ama buraya gelmenizin nedeni bu değil mi? Buradakilerin de şömine yüzünden başları derde girmiş. Sanırım bacadan içeri bir kuş düşmüş. Evin iyice onarılması gerekiyor. Doğrusu burada olmak hiç hoşuma gitmiyor – hiç ama hiç. Nellie geldiği zaman bunu kendisine de söyleyeceğim."

"Bayan Perry'nin yanında mı kalıyorsunuz?"

"Bir bakıma öyle. Bir bakıma da değil. Size bir sır verebilir miyim?"

Tuppence, "Elbette," dedi. "Bana güvenebilirsiniz."

"Anlayacağınız aslında ben burada yaşamıyorum. Yani evin bu bölümünde. Bu kısım Perry'lere ait." Öne doğru eğildi. "Yukarı çıkarsanız bir kısım daha olduğunu görürsünüz. Benimle gelin de size göstereyim."

Tuppence ayağa kalktı. Kendisini rüyada gibi hissediyordu.

Bayan Lancaster, "Önce kapıyı kitliyeyim, öylesi daha güvenli," dedi.

Bayan Lancaster, Tuppence'ı oldukça dar bir merdivenden üst kata çıkardı. Onu Perry'lerin olduğu anlaşılan çift kişilik bir yatak odasından geçirerek bu odaya bitişik başka bir odaya götürdü. Bu odada bir lavaboyla, akağaç bir dolaptan başka bir şey yoktu. Bayan Lancaster dolaba giderek, bunun arkasına elini soktu. Sonra da dolabı kolayca yana itti. Dolabın üstünde makaralar olmalıydı, duvarda kolayca kayması bunu gösteriyordu. Duvarın hemen arkasında bir şömine olması ise çok daha ilginçti. Bunun üzerinde bir ayna asılıydı. Şöminenin dar rafına ise porselenden kuşlar dizilmişti.

Tuppence şaşkınlıkla Bayan Lancaster'ın ortadaki kuşu yakalayarak hızla kendine doğru çektiğini gördü. Kuş şömine rafına yapıştırılmış olmalıydı. Tuppence bir bakışta tüm kuşların şöminenin rafına yapıştırılmış olduklarını anladı. Ancak Bayan Lancaster'ın kuşu çekmesinin ardından bir çatırtıyla birlikte şömine öne doğru çıktı. "Gelin. İşte benim yaşadığım yer de burası."

Bir kez daha duvarı itti. Duvar bir kez daha hareketlendi ve bir ya da iki dakika geçmeden kendilerini pencereleri kanala ve ilerideki tepelere bakan şirin bir odada buldular.

Bayan Lancaster, "Güzel bir oda değil mi?" dedi. "Manzara olağanüstü. Burayı hep sevdim. Genç bir kızken de bir süre bu evde yaşamıştım."

"Ya... Anlıyorum..."

Bayan Lancaster, "Ama burası uğurlu bir ev değil," diye mırıldandı. "Daima burasının uğursuz olduğunu söylediler." Bir an durdu, sonra ilave etti. "Burayı tekrar kapattırmam sanırım daha iyi olacak, sonuçta insan her zaman dikkatli olamaz, öyle değil mi?"

Elini uzatarak içeri girdikleri kapıyı kapattı.

Tuppence, "Herhalde bütün bu değişiklikleri eve bazı şeyler saklamaya karar verdikleri zaman yaptılar," dedi.

Bay Lancaster başını salladı.

"Burada birçok değişiklik yapıldı. Otursanıza. Yüksek arkalıklı koltuklar mı tercih edersiniz, yoksa alçaklarını mı? Ben yüksek arkalığı olanları severim, romatizmam var da. Herhalde burada bir çocuk cesedi olduğunu sanıyordunuz. Bu çok saçma bir fikir, öyle değil mi?"

"Öyle olmalı."

Bayan Lancaster hoşgörüyle başını salladı.

"Hırsızlar ve polisler – bir hırsız polis oyunu. Bilirsiniz, insan gençliğinde çok aptal olur. İnanılmaz çocukluklar yapar. Gangsterler, büyük soygunlar... insan gençken bunların çekiciliği inanılmazdır. Bir gangsterin sevgilisi olmayı dünyanın en güzel, en heyecan verici şeyi sanırsınız. Ben de bir zamanlar öyle düşündüm. Bana inanın..." Eğilerek, hafifçe Tuppence'ın dizine vurdu. "İnanın bana *bu hiç de doğru değil*. Gerçekten değil. Evet, bir zamanlar öyle düşünürdüm ama insan bundan fazlasını istiyor. Bir şey çalıp yakalanmamak hiç de heyecan verici değil. Tabii yakalanmamak için de işlerin iyi organize edilmesi gerek."

"Yani Bayan Johnson ya da Bayan Bligh her kimse, ona nasıl hitap ediyorsanız..."

"O benim için her zaman Nellie Bligh oldu. Ama bilmediğim bir nedenle arada sırada Bayan Johnson adını kullanıyor. Bunu işleri kolaylaştırmak için yapıyorum," diyor. Aslında o hiç evlenmedi. Evet! Tam bir kız kurusu o!"

Aşağıda bir takırtı duyuldu.

Bayan Lancaster, "Ah! Perry'ler dönmüş olmalılar," dedi. "Bu kadar çabuk döneceklerini sanmıyordum."

Aşağıda aynı takırtı sürüyordu. Biri kapıya vuruyordu.

Tuppence mırıldandı.

"Onları içeri alsak."

Bayan Lancaster başını salladı.

"Hayır, olmaz yavrum. İşlerime karışılmasından hiç hoşlanmam. Sizinle burada tatlı tatlı sohbet ediyoruz, öyle değil mi? Bence burada

kalmalıyız. Tanrım, şimdi de pencerenin altında durmuş, sesleniyorlar. Bağıranın kim olduğuna bakar mısınız?"

Tuppence pencereye gitti.

"Seslenen Bay Perry."

Amos Perry aşağıda bağırıyordu.

"Julia! Julia!"

Bayan Lancaster, "Küstahlık bu," dedi. "Amos Perry gibi kimselerin beni küçük adımla çağırmalarına katlanamam. Hayır, bu olamaz." Sonra ekledi. "Üzülmeyin, yavrum. Burada kesinlikle güvendeyiz. Sizinle konuşmak, kendimi anlatmak istiyorum. Gerçekten çok ilginç bir yaşamım oldu, macera dolu. Bazen yaşadıklarımı yazmayı düşünmedim değil. Nelere karışmadım ki. Başına buyruk, çılgın bir kızdım. İşin doğrusu o gençlik çılgınlığıyla bir örgüte girdim. Başlangıçta sıradan soyguncular dan oluşan bir gruptu bu. Adamları başka türlü tanımlamam olanaksız. Bazıları gerçekten çok kötü insanlardı. Ama içlerinde iyiler *olduğunu* da söylemeliyim. Yüksek tabakadan insanlar."

"Bayan Bligh gibi mi?"

"Hayır, hayır. Bayan Bligh'ın suç eylemleriyle asla bir ilgisi olmadı. Nellie Bligh! O çok dindardır. Ama insanların din anlayışı da farklıdır. Herhalde bunu siz de biliyorsunuz?"

Tuppence, "Evet, farklı mezhepler var," dedi.

"Evet. Sıradan insanlar için olmalı da, gerekli bu. Ama o sıradan, alelade insanlar dışında insanlar da var şu dünyada. Bunlar çok özel insanlar, özel emirler alıyorlar. Bunlar özel birlikler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi yavrum?"

Tuppence, "Anladığımı sanmıyorum," dedi. "Perry'lere evlerinin kapısını açsak mı? Herhalde endişelenmeye başlamışlardır."

"Hayır, hayır. Perry'leri içeri alamayız. Önce sizinle konuşmam gerekiyor, ancak sizinle işimizi tamamladıktan, size her şeyi anlattıktan sonra alabilirim onları içeri. Sakın korkma, yavrum. Bu çok doğal,

kesinlikle zararsız. Acı yok. Uykuya dalmak gibi bir şey. Hepsi o kadar."

Tuppence şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı. Sonra yerinden fırlayarak duvardaki kapıya gitti.

Bayan Lancaster gülümsedi.

"Oradan çıkamazsınız. Kilidin dilinin nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Olduğunu düşündüğünüz yerde değil. Bunu yalnızca ben biliyorum. Bu evin bütün sırlarını biliyorum ben. Genç bir kızken o suçlularla birlikte bu evde yaşardım ta ki buradan gidip, ruhumu kurtarana dek. Çok özel bir kurtuluştu bu! Bana bir görev verildi – günahlarımı affettirmem için – o çocuk... onu ben öldürdüm. Ben dansçıydım, çocuk istemiyordum... Şuradaki benim resmim, dans ettiğim sıralarda yapılmış bir resim..."

Tuppence kadının işaretparmağıyla gösterdiği yere baktı. Duvarda yağlıboya, beyaz saten yapraklardan meydana gelmiş bir elbise giymiş olan bir kızın resmi vardı. Tablonun altında da *Waterlily*, yazılıydı.

Bayan Lancaster gülümsedi.

"En güzel rollerimden biri, *Waterlily* yani 'Nilüfer'. Herkes öyle olduğunu söylemişti."

Tuppence ağır ağır geri dönerek yerine oturdu.

Beyninde kadının Güneşli Uçurum'da söylediği sözler çınlıyordu. "*O zavallı çocuk sizin miydi*?"

Tuppence, o zaman korkmuştum... diye düşündü. Aynen şimdi korktuğum gibi. Ama neden korktuğumu da pek bilemiyorum, ama bu aynı korku.

Bayan Lancaster'ın yumuşak, iyimser yüzüne, sevecen gülümsemesine baktı.

Bayan Lancaster anlatmayı sürdürdü.

"Bana verilen görevi yerine getirmem gerekiyordu. Bu dünyada atanmış yok ediciler vardır. İşte ben de onlardan biriyim. Bana verilen bu yüce görevi kabul ettim. Günahsız gittiler. Çocuklar günahsız ola-

rak gittiler öbür dünyaya. Henüz günah işleyecek yaşta değillerdi. İşte ben de onları, cennete yolladım. Günahsız olarak. Kötülüğü tanımadan. Böyle bir iş için seçilmenin ne büyük bir onur olduğunu herhalde anlıyorsunuzdur? Ben çocukları çok severdim. Ama çocuğum olmadı. Bu zalimlikti ya da zalimce bir şeymiş gibi geldi. Kim bilir belki de yaptığımın cezasıydı bu." Tuppence'a doğru eğildi. "Siz ne yaptığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Tuppence, "Hayır," dedi.

"Öyle mi? Halbuki her şeyi biliyormuşsunuz gibi bir havanız var. Bildiğinizi sandım. Neyse. Bir doktor vardı. Ona gittim. O sıralarda on yedi yaşındayım. Çocuğum olacağını anlamıştım ve çok korkuyordum. Bana çocuğu alacağını ve bundan kimsenin haberi olmayacağını söyledi. 'Böylece her şey yoluna girer,' dedi. Ama girmedi işte. O olaydan sonra düşler görmeye başladım. Düşlerimde çocuğum karşıma dikiliyor ve bana, 'Neden bana yaşama şansı vermedin?' diye soruyordu. Sonra çocuğum bana arkadaş istediğini söyledi. O bir kız çocuğuydu. Evet, evet, onun kız olduğundan eminim. Bana geldi ve yanında başka çocukların da olmasını istediğini söyledi. İşte o sırada bana o görev verildi. Çocuğum *olmuyordu*. Yeni evlenmiştim, çocuğum olacağını sanıyordum. Kocam çocukları çok seviyordu, çocuklara tutkuyla bağlıydı. Ama çocuğum olmadı. Çünkü ben lanetlenmiştim. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Ama günahlarımın bağışlanmasının bir yolu vardı. Yaptığımın kefaretini ödemek. Ben bir cinayet işlemiş, karnımdaki çocuğu öldürmüştüm. Bir cinayeti ancak başka cinayetlerle temizleyebilir, karşılığını ancak böyle ödeyebilirdim. Üstelik cinayet olmayacaktı bu – *kurban* sayılacaklardı. Yani onları adamış olacaktım. Aradaki farkı anlıyorsunuz değil mi? Üstelik kızım da yalnız kalmayacaktı, o çocuklar onun yanına gideceklerdi. Farklı yaşlarda çocuklar ama hepsi çocuk. Emir geliyor ve ben hemen harekete geçiyordum..." Eğilerek Tuppence'a dokundu. "Bu öyle bir mutluluktu ki. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Çocukları, benim gibi günahı tanımadan cennete yollama-

nın mutluluğu; bu hiçbir şeye benzemiyordu. Tabii bunu kimseye anlatamazdım, hiç kimse bilmemeliydi bunu. Bundan emin olmalıydım. Bazen bazıları bir şeyler biliyor ya da bir şeylerden kuşkulanıyorlardı. Tabii bu durumda güvende *olmak* için onları da ortadan kaldırılmam gerekiyordu. Aksi takdirde görevimi yapamazdım ve ancak böyle güvende olabilirdim. Bunu anlıyorsunuz değil mi yavrum?"

"Pe... pek değil."

"Ama siz *biliyorsunuz*. Buraya da o yüzden geldiniz, öyle değil mi? Biliyorsunuz. Size Güneşli Uçurum'da, 'O zavallı çocuk sizin miydi?' diye sorduğum anda yüzünüzdeki ifadeden her şeyi bildiğinizi anladım. Sizin öldürdüğüm o çocuklardan birinin annesi olduğunuzu ve oraya benim için geldiğinizi anladım. O anda bir daha gelmenizi ve karşılıklı birer bardak süt içmeyi diledim. Genellikle süt bazen de kakao kullanıyordum. Yani beni tanıyanlara..." Kalkarak odanın köşesindeki bir dolabı açtı.

Tuppence mırıldandı.

"Bayan Moody de onlardan biri miydi?"

"Ah, demek onu biliyorsunuz. O çocukların annelerinden değildi, hayır, tiyatroda kostümcüydü Bayan Moody. O beni tanımıştı. Bu yüzden de ortadan kaldırılması lazımdı." Birden dönerek elinde bir bardak sütle Tuppence'a yaklaştı. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Şimdi şunu için bakayım."

Tuppence, bir an kımıldamadan durdu. Sonra da ayağa fırlayarak bir sandalyeyi kaptığı gibi pencerenin camına fırlattı. Dışarı sarkarak avaz avaz haykırdı.

"İmdat! İmdat!"

Bayan Lancaster güldü. Sütü masaya koydu. Sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne kadar da aptalsınız. Kimin geleceğini sanıyorsunuz? Onlar buraya *gelebilirler* mi sanıyorsunuz? Kapıları kırmaları, şu duvarı geçmeleri lazım. O zamana kadar da, yapabileceğim başka şeyler de var.

Süt olması şart değil. Süt kolay bir yöntem. Süt, kakao hatta çay – Bayan Moody için kakao kullandım, çünkü o kakaoya bayılırdı."

"Morfini nereden buldunuz?"

"Bu çok kolay. Yıllar önce birlikte yaşadığım adam kanserdi. Huzurevindeki doktor yedekte bulunması için morfini bana vermişti başka bazı ilaçlarla birlikte. Daha sonra onları attığımı söyledim tabii. Ama aslında hem morfini hem de diğer uyku ilaçlarını, uyuşturucu ilaçları sakladım tabii, onların günün birinde işime yarayabileceğini düşündüm, yaradılar da, hâlâ da yedeğimde var. Ben asla öyle ilaçlar kullanmam, yararları olacağına inanmıyorum."

Sütü Tuppence'a doğru itti.

"Şunun için. İnanın en kolayı bu. Diğer yönteme gelince... işin kötüsü nereye koyduğumu bilmiyorum."

Ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladı.

"Onu *nereye* koydum? Nereye? Yaşlandığım için çok şeyi unutuyorum."

Tuppence yeniden, "İmdat!" diye haykırdı ama kanalın kıyısında hiç kimse yoktu.

Bayan Lancaster hâlâ odada dolaşıyordu.

"Düşünüyorum! Düşünüyorum! Tabii ya, örgü torbamda!"

Tuppence, yaşlı kadının sustuğunu fark ederek pencereden odaya döndü. Bayan Lancaster kendisine doğru geliyordu.

"Ne kadar aptalsınız. İnsan bunu ister mi?"

Sol eli birden ileri doğru uzandı ve Tuppence'ı omuzundan yakaladı. Arkasına sakladığı sağ elini öne çıkardı. Parmaklarının arasında sivri bir hançer vardı.

Tuppence çırpındı.

Ona engel olabilirim, diye düşünüyordu. Sonuçta o yaşlı ve zayıf bir kadın.

Birdenbire korkuyla ürperdi.

Ama *ben de* genç değilim artık. Sandığım kadar güçlü olmadığım anlaşılıyor. Kesinlikle onun kadar güçlü değilim. Onda deli gücü var. Kadının eli demirden bir pençe gibi. Belki de bunun sebebi anormal olması. Delilerin çok kuvvetli olduklarını duymuştum.

Pırıltılı hançer ona doğru yaklaşmaya başlamıştı. Tuppence avazı çıktığınca bağırdı. Aşağıdan gürültüler geliyor, birileri bağırıyordu. Kapı veya pencerelere vuruluyordu, kırmaya çalışıyor olmalılardı. Tuppence, asla geçemeyecekler, diye düşündü. Asla bu gizli odaya geçişi bulamayacaklar. Tabii mekanizmayı bilmiyorlarsa.

Çaresizlik içinde çırpındı. Bayan Lancaster'ı kendisinden uzak tutmayı başarıyordu. Ama karşısındaki iriyarı bir kadındı. İriyarı ve güçlü bir kadın. Hâlâ yüzünde aynı gülümseyen ifade vardı ama kötü bir gülüştü bu. Karşısındakinin çaresizliğiyle eğlenen birinin gülüşü.

Tuppence bağırdı. "Katil Kate! Sensin o, değil mi?"

"Demek bana takılan adı da biliyorsun? Ama sonra o adı yücelttim. Tanrı'nın Katili adını aldım. Şimdi seni öldürmem gerekiyor. Tanrı'nın buyruğu bu. Her şeyin yoluna girmesi için gerekli bu. Emir bu. Bunu anlıyorsun değil mi?"

Tuppence büyük bir koltuğun kenarına sıkışıp kalmıştı. Bayan Lancaster bir eliyle onu sandalyeye doğru itiyor ve baskısını artırıyordu, geriye çekilmesi olanaksızdı. Bayan Lancaster'ın sağ elindeki parlak çelik hançer giderek yaklaşıyordu.

Tuppence, paniğe kapılmamam lazım, diye düşündü. Paniğe kapılmamalıyım... paniğe kapılmamalıyım. Ama bir anda gerçeği fark ederek irkildi. İyi de ne yapabilirim ki? Boğuşmak boşunaydı.

Sonra korkmaya başladı, aynen Güneşli Uçurum'daki ilk karşılaşmalarındaki korku...

"*O zavallı çocuk sizin miydi*?"

Bu ilk uyarıydı aslında –ama yanlış anlamıştı– bunun uyarı olduğunu fark etmemişti.

Giderek yaklaşan hançere bakıyordu. Onu asıl dehşete düşüren, ölesiye korkutan bu öldürücü çeliğin pırıltısı değil, Bayan Lancaster'ın yüzü: o yüzdeki mutlu, huzurlu gülümsemeydi. Bayan Lancaster kendisine verilen görevi yerine getirecek olmanın mutluluğuyla gülümsüyordu.

Tuppence, deliye hiç *benzemiyor*, diye düşündü. Asıl korkunç olan da bu zaten. Tabii ki bu yaptıklarını akıl sağlığı yerinde bir insan yapmaz. Ama o kendisinin normal, aklı başında bir insan olduğunu *düşünüyor*. Ah, Tommy... Tommy... ne yaptım ben? Kendimi ne duruma düşürdüm! Bu kez kurtuluş yok.

Birdenbire gözleri karardı. Başı dönüyor, dizleri kesiliyordu. Kasları gevşedi... Bir yerden kırılan camların sesi duyuldu. Tuppence kendini kaybederek yere yığıldı, karanlığa gömüldü.

II

"Neyse kendinize geliyorsunuz Bayan Beresford. Şunu için."

Dudaklarına bir bardak dayanmıştı. Tuppence şiddetle karşı koydu – zehirli süt. Bunu kim söylemişti, 'zehirli sütle' ilgili bir şey? Hayır, diye düşünüyordu hiddetle. Zehirli sütü içmem... içmeyeceğim... Ama bu süt değil, farklı bir koku..."

Tuppence'ın dudakları aralandı. Bir yudum aldı.

Konyak, diye düşündü rahatlayarak.

"Güzel. Biraz daha için."

Tuppence yeniden içti. Kendisine gelmeye başlıyordu. Arkasındaki minderlere yaslanarak etrafına bakındı. Kırık pencerede bir merdiven başı görünüyordu.

"Camların kırıldığını duydum."

Bardağı geriye itti ve gözlerini o bardağı tutan ele, kola ve ardından da yüze yöneltti

"El Greco," diye mırıldandı.

"Pardon."

"Bir şey yok."

Etrafına bakındı.

"O nerede? Bayan Lancaster nerede?"

"Bitişikteki odada dinleniyor."

"Anlıyorum." Doğrusu ya Tuppence durumu anladığından da pek emin değildi. Ama anlayacaktı. Birden aklına bir fikir geldi.

"Sör Philip Starke," dedi ağır ağır ve kuşkuyla. "Bu gerçek mi?"

"Evet. Neden El Greco dediniz?"

"Acı çekiyordu."

"Pardon anlayamadım?"

"O resim Toledo'da ya da Prago'a... uzun zaman önce öyle düşünmüştüm. Hayır aslında o kadar da uzun zaman olmadı..." Tuppence düşünüyordu, sonra birden keşfetti. "Dün gece toplantıda rahibin evinde..."

"Evet, iyisiniz, daha da iyi olacaksınız. Biraz gayret." Sör Starke onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Bir şekilde orada olmak Tuppence'a doğal gelmeye başlamıştı; yerdeki kırık camlar, karşısındaki adamla konuşmak, bu hüzünlü çileli yüz...

Tuppence ağır ağır, kesik kesik konuşmaya başladı.

"Hata yaptım, Güneşli Uçurum'da hata yaptım. Bu konuda tamamıyla yanıldım, onunla konuşurken korktum –yanıldım– bir korku dalgasına kapıldım. *Ondan* korkmuyordum – *onun* için korkuyordum, onun başına bir şey geleceğini sandım, onu korumak istedim, onu kurtarmak... Ben..." Adamın yüzüne tereddütle baktı. "Anlıyor musunuz? Yoksa bütün bunlar size çok aptalca mı geliyor?"

"Hiç kimse sizi benden daha iyi anlayamaz. Yeryüzündeki hiç kimse."

Tuppence ona baktı. Kaşlarını çattı.

"Kim? Kimdi o? Bayan Lancaster kimdi? Bayan Lancaster ya da Bayan Yorke değildi sanırım. Bu isimler bir gülden alınmıştı. O kimdi? Kimdi?"

Sör Philip Starke ona baktı ve mırıldandı:

Kimdi o? Kendi mi? Gerçek kendi mi, doğru kendi mi?

Kimdi o, alnında Tanrı'nın işareti olan?

"Peer Gynt'i okudunuz mu?"

Bir an orada durup dışarı baktı. Sonra birden döndü. Boğuk bir sesle, "O benim karımdı," dedi. "Tanrı yardımcım olsun."

"Karınız mı, ama o ölmemiş miydi? Kilisedeki tabela..."

"Yurtdışında öldü. Bu benim tarafımdan verilip, etrafa yayılan bir bilgiydi. Kiliseye de o levhayı ben koydurdum. İnsanlar karısını kaybetmiş bir adama fazla soru sormaktan çekinirler. Ondan sonra da buradan ayrıldım zaten."

"Bazıları onun sizi terk ettiğini söylüyordu."

"Bu da kabul edebileceğim bir öyküydü."

"Onun... onun çocukları öldürdüğünü öğrendiğiniz zaman onu alıp götürdünüz demek..."

"Demek çocukları biliyorsunuz?"

"Bunu bana kendisi anlattı. İnanılacak gibi değildi bu."

"O görünürde, çoğu zaman normaldi ve hiç kimse böyle bir şeyden kuşkulanmazdı. Ama polis bazı şeyler sezmeye başlamıştı, hemen bir şeyler yapmak zorundaydım. Onu kurtarmalıydım, onu korumalıydım, beni anlıyor musunuz? Yaşadığım duyguları biraz olsun anlayabiliyor musunuz?"

Tuppence başını salladı. "Evet. Sizi çok iyi anlıyorum..."

"O... bir zamanlar öyle güzeldi ki..." Sesi titremeye başlamıştı. Duvardaki resmi işaret etti. "Aynen tablodaki gibiydi –*Waterlily*– Çılgın ve biraz da macera düşkünü. Annesi Warrender'ların sonuncusuydu. Bu yörenin en eski ailesi ve yakın akraba evliliklerinin çok olduğu bir aile. Helen Warrender... annesi evden kaçtı... kötü bir adamla, bir

sabıkalıyla. Kızı ise dansçı oldu ve sahneye çıktı. *Waterlily*... Nilüfer... onun en ünlü rolüydü. Daha sonra yalnızca heyecan olsun diye bir suç örgütüne katıldı. Ama aradığını bulamadı, bu onun için büyük bir hayal kırıklığı oldu.

Benimle evlendiği zaman o çılgın yaşamını geride bırakmıştı. Artık bir yere yerleşmek istiyordu; ailesi, çocukları, huzurlu bir yaşamı olsun istiyordu. Çok değiştiği için buradakiler onu tanımadılar. Zengindim, ona her istediğini verebilirdim... Ama çocuğumuz olmadı. Buna ikimiz de çok üzüldük. Sonra o büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı ve bunu takıntı haline getirdi. Belki de her zaman dengesizdi. Kim bilir? Nedenler o kadar önemli mi? Ne fark eder ki? O..."

Eliyle ümitsizce bir hareket yaptı.

"Onu seviyordum –hep sevdim– ne olursa olsun ne yaparsa yapsın o güvende olmalıydı. Onun güvenliğini sağlamalıydım, tutuklanmamalıydı, ömür boyu hapse mahkûm olmak, onun kendi kendini yemesine neden olabilirdi. Ve onu koruduk da –güvendeydi– uzun yıllar boyunca başardık bunu..."

"Biz mi?"

"Nellie, sevgili sadık Nellie Bligh ve ben. O olağanüstü bir insan, her şeyi o planladı, o ayarladı. Julia'yı yaşlılara özel huzurevlerine bıraktık – son derece konforlu ve lüks. Onu ayartacak, şeytana uymasına neden olacak bir şey yoktu orada; çocuksuz bir ortam, çocuklardan uzakta. Bu işe yaradı da. Seçtiğimiz huzurevleri birbirlerinden çok uzaktaydı; Cumberland, North Wales, hiç kimsenin kimseyi tanımadığı evler. Kim bilir belki de biz öyle sandık. Bu huzurevleri fikri Bay Eccles'indi. Çok zeki bir avukattır o. Tabii ücreti biraz fazladır ama ona kesinlikle güvenebilirsiniz."

Tuppence mırıldandı. "Size şantaj mı yapıyordu?"

"Ben bu konuya asla gözle bakmadım. O iyi bir dost, güvenilir bir danışmandı..."

"Tabloya kayık resmini kim ekledi? *Waterlily* adlı kayığın resmini?"

"Ben. Bu onu çok mutlu etti. Böylece sahnedeki başarısını anımsıyordu. Aslında o resim Boscowan'ın resimlerinden biriydi. Karım onun eserlerini beğenirdi. Sonra bir gün köprüye siyah boyayla bir isim yazmış olduğunu gördüm; öldürdüğü çocuklardan birinin adını. Ve o ismi kapatmak için o kayık resmini yaptım. Üstüne de *Waterlily* yazdım..."

O anda duvardaki kapı açıldı ve sevimli cadı içeri girdi.

Bir Tuppence'a baktı, bir Sör Philip Starke'a.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Tuppence, kadının bu halinden hoşlanmıştı. "Evet," dedi.

Sevimli cadı, "Kocanız aşağıda, arabada sizi bekliyor," dedi. "Sizi aşağı götüreceğimi söyledim, tabii isterseniz?"

"Evet. İsterim tabii."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sevimli cadı bitişikteki yatak odasına doğru baktı. "İçeride mi?"

Sör Philip Starke, "Evet," dedi.

Bayan Perry yatak odasına gitti. Sonra yeniden yanlarına döndü.

"Anlıyorum..." Meraklı gözlerle adama baktı.

"Bayan Beresford'a bir bardak süt ikram etti ve Bayan Beresford içmek istemedi."

"Bunun üzerine sütü kendisi içti. Öyle mi?"

Adam bir an duraksadı.

Neden sonra, "Evet," dedi.

Bayan Perry başını salladı.

"Doktor Mortimer birazdan gelecek."

Tuppence'a yardım etmek için ona yaklaştı ama Tuppence yardımsız ayağa kalktı.

"Bir şeyim yok. Yalnızca bir şok geçirdim, şimdi iyiyim."

Bir an durdu. Sör Philip'le göz göze geldiler. Her ikisi söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Bayan Perry ise duvardaki kapının başında bekliyordu.

Tuppence sonunda, "Yapabileceğim başka bir şey yok, değil mi?" dedi ama bu yalnızca laf olsun diye söylenmiş bir şeydi.

"Yalnızca bir tek şey. O gün kilise mezarlığında başınıza vuran Gertrude Bligh'tı."

Tuppence başını salladı.

"Öyle olduğunu anlamıştım."

"Nellie o gün çok telaşlandı, kendini kaybetti. İzimizi bulduğunuzu, sırrımızı öğrenmek üzere olduğunuzu düşünüyordu. Aslında ona yıllar boyu böylesine bir gerginlik yaşattığım için çok pişmanım. Bu bir kadından beklenebileceğin de ötesinde bir durum..."

Tuppence, "O sizi çok seviyordu," dedi. "Neyse, artık bundan sonra Bayan Johnson'ı aramaya devam edeceğimizi sanmıyorum, sanırım sizin bizden istediğiniz de bu."

"Teşekkür ederim. Size minnettarım."

Kısa bir sessizlik oldu. Bayan Perry sabırla bekliyordu. Tuppence etrafına bakındı. Kırık pencereye gitti ve aşağıya, kanaldaki durgun suya baktı.

"Bu evi bir daha göreceğimi sanmıyorum. Anımsayabilmek için son bir kez dikkatle bakmak istedim."

"Anımsamak mı istiyorsunuz?"

"Evet. Biri bana buranın yanlış amaçlarla kullanılan bir ev olduğunu söylemişti. Şimdi o kişinin ne demek istediğini anlıyorum."

Sör Philip Starke, Tupepnce'ı dikkatle süzdü ama bir şey söylemedi.

Tuppence, "Sizi buraya kim gönderdi?" diye sordu.

"Emma Boscowan."

"Tahmin etmiştim."

Tuppence, sevimli cadıyla birlikte gizli kapıdan dışarı çıktı ve aşağı indi.

Emma Boscowan bu evin âşıklar için yapıldığını söylemişti, diye düşünüyordu. İşte ben de şimdi bu evden geride iki sevgili bırakarak ayrılıyorum; bir ölü ve bir ıstırapla kıvranan ama yaşayan adam...

Kapıdan çıkarak Tommy'nin arabasıyla beklediği yere gittiler.

Tuppence sevimli cadıyla vedalaştı. Sonra arabaya bindi.

Tommy, "Tuppence," dedi.

Tuppence mırıldandı.

"Biliyorum."

Tommy, "Bir daha sakın böyle bir şey yapma," dedi. "Sakın yapma!"

"Yapmam."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama sonra yapıyorsun."

"Hayır, yapmam, yaşlandım artık."

Tommy kontağı çevirdi. Yola çıktılar.

Tuppence yavaşça, "Zavallı Nellie Bligh," diye mırıldandı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kadın, Philip Starke'a delicesine âşık. Bunca yıldır onun için her şeyi yapmış, hem de bir köpek sadakatiyle."

Tommy, "Saçmalama," dedi. "Herhalde bütün bundan zevk alıyordu. Bazı kadınlar öyledir."

Tuppence güldü. "Kalpsiz."

"Nereye gitmek istiyorsun? Market Basing'deki hana mı?"

Tuppence başını salladı.

"Hayır, eve gitmek istiyorum. Eve, Thomas. Ve orada da kalacağım."

Bay Beresford, "Umarım!" dedi. "*Eğer Albert bizi yanmış bir tavukla karşılarsa onu öldürürüm*!"

SON